MONICA BAKER

Dureri dispărute

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Până acum, Anna se gândise cu îngrijorare la zilele care vor urma recăsătoririi mamei sale. Va trebui să spună adio insulelor Fidji și să zboare spre Noua Zeelandă. Va fi singură, sau cel puțin fără părinți, într-o țară care-i era străină, deși se născuse acolo. În insulele Fidji, era cu adevărat acasă.

Dar acum, datorită scrisorii vârâte în grabă în mica poșetă din satin, știa că în Noua Zeelandă o aștepta o bunică și un bunic. Scrisoarea aceea era foarte emoționantă, dar Anna nu știa dacă trebuia să se bucure de ea. Acei bunici, picați subit din cer, poate nu valorau mai mult decât fiul lor, care aproape distrusese viața mamei sale.

Eloise, mama Annei, era înzestrată cu o fire atât de fericită, încât nimeni pe lume nu i-ar fi putut strica viața. Primul său soț, Alex Drummond, o decepționase crunt și o rănise, înainte de a o părăsi; dar își revenise cu curaj și, cu orice preț, îi oferise fiicei sale Anna, unicul lor copil, un cămin călduros. Acum, își primea răsplata. Începând din ziua în care-l luase în pensiune la hotelul său pe

doctorul Magnus Randal, cunoscuse fericirea deplină. Anna putuse observa zi cu zi această schimbare fericită. Deși detesta ideea de a fi despărțită de mama sa, timp de un an refuzase propunerea lui Magnus. Dorise cu adevărat s-o ia cu ei în Hong King, unde el își va continua într-un mare spital cercetările asupra anumitor boli tropicale.

Cei mai buni prieteni ai mamei sale, familia Sylvester, se oferiseră s-o găzduiască pe Anna la Auckland, marele port al insulei de nord din Noua Zeelandă. Tânăra fată le spunea "mătușă" Ednei și "unchiule" lui Alan, și-i iubea ca și când aparțineau cu adevărat familiei. Aceștia veniseră să asiste la căsătoria Eloisei și vor pleca împreună cu Anna îndată ce ea va lăsa pensiunea de familie noilor proprietari. Peste un an, mama și tatăl său vitreg vor veni la rândul lor să se stabilească la Auckland. Anna spera să găsească acolo de lucru, fără îndoială la recepția unui hotel, sau într-o organizație de turism.

Dar încă nu știa dacă va urma acest plan, sau dacă se va duce să trăiască în insula de sud, cu părinții tatălui său. Nu vorbise nimănui de acea scrisoare pe care o primise chiar în dimineața nunții. Într-adevăr, nimic nu trebuia să tulbure fericirea Eloisei și a lui Magnus. Vor pleca în călătorie de nuntă fără să știe că o voce venită din trecut îi lansase o chemare Annei.

Aceasta nu știa mare lucru despre tatăl său, doar că fusese un om nefolositor, plin de farmec, slab și complet iresponsabil. Când mama sa, care trăia atunci cu el la Auckland, moștenise pensiunea de familie, crezuse că era o minune. Plecase în insulele Fidji, fericită să-și îndepărteze soțul de cunoștințele de proastă calitate, care-l îndemnau să joace, să bea și să arunce banii pe fereastră.

La început, totul se desfășurase bine.

Pensiunea era plină de turiști tot timpul anului; Alex, după toate aparențele mulțumit cu soarta sa, îi ducea cu vasul să viziteze recifii de corali și se ocupa de timpul lor liber. Dar se plictisi curând. Se considerase copleșit de muncă.

Anna era încă foarte mică atunci când dispăruse cu conținutul casei de bani și cu toate obiectele de valoare ușor de vândut, acestea incluzând și inelul de logodnă al soției sale. Eloise se aflase complet lipsită de bani și neștiind către cine să se îndrepte. Acel unchi pe care-l moștenise, fusese ultimul supraviețuitor al familiei, iar Alex, când îl întâlnise, îi afirmase că era singur pe lume. Părăsit de părinți, după cum pretindea, fusese aruncat din dreapta în stânga și avusese o copilărie grea și crudă. Pentru acest motiv, fără să știe că își inventase trecutul bucată cu bucată, Eloise îi iertase foarte multe...

Mulți ani după fuga sa, aceasta obținuse divorțul pentru părăsirea domiciului conjugal. Cu aproximativ doi ani înainte de a se recăsători, aflase de moartea lui Alex din ziarele din Noua Zeelandă. Avusese un sfârșit eroic, salvând mai multe vieți omenești în timpul unei catastrofe miniere din Argentina.

Un an mai târziu, în viața Eloisei intrase Magnus. Anna fusese încântată să afle de planurile lor de căsătorie, fără să se gândească la schimbarea pe care acest eveniment o va aduce în propria sa viață. Știa din instinct că vor fi fericiți împreună și că, datorită lui Magnus, Eloise va fi eliberată pentru totdeauna de griji, de decepții și de temeri. Aveau amândoi același caracter: sinceri și solizi ca oțelul.

Din fericire, Anna luase ea însăși corespondența în dimineața nunții. Printre scrisorile de felicitare și cadouri se afla un plic pe numele său. Examinase cu curiozitate ștampila poștei din Roxburgh, Noua Zeelandă și pe dos, precizările expeditoarei: doamna Gilbert

Drummond, domeniul Strathallan, Crannog, prin Roxburg, provincia Otago central, Noua Zeelandă.

Aceste nume făcură să apară amintiri în mintea Annei. Gilbert? Strathallan? Desigur! Doi ani mai înainte, stătuse un timp în Marea Britanie cu mama sa și în special în Scoția, unde-și avea originea familia Murray, strămoșii Eloisei. În timpul unui weekend, în timp ce mama sa vizita o bătrână pereche cunoscută în Fidji, Anna se dusese singură să facă cercetări asupra originilor familiei tatălui.

Aflase că familia Drummond venea din Drymen, la circa douăzeci de kilometri la nord de Glasgow; un strămoș foarte îndepărtat se numise Gilbert de Dromond; că o Annabella Drummond se căsătorise cu regele Robert al III-lea și-l născuse pe Jacques întâiul al Scoției, din dinastia Stuart. Într-una din rarele ocazii în care tatăl său făcuse aluzie la familia lui, o făcuse pentru a afirma că numele Anna era dat din toate timpurile, în fiecare generație. O numise astfel pentru a respecta această tradiție. Anna își aminti de asemenea un alt amănunt descoperit în timpul cercetărilor sale: unul dintre Stuarți, pentru a-i recompensa pe cei din familia Drummond pentru îndelungata și prețioasa lor fidelitate, îi gratificase cu titlul de viconți de Strathallan.

Scrisoarea bunicii îi aminti brusc că există în insula de sud din Noua Zeelandă un domeniu fondat evident de niște pionieri scoțieni, care purtau chiar același nume, Strathallan!

Deocamdată, nu avea timp să se oprească la aceste vești ciudate și pasionante. Venise timpul să-și ia rămas-bun. Anna își însoți mama și tatăl vitreg la aeroport, conduși de numeroși invitați. Îi era greu să-și imagineze că în curând această scenă nu va mai fi decât o amintire. În același timp cu Eloise, va spune adio pământului pe care își petrecuse

cea mai mare parte a vieții... Nu va mai vedea palmierii, reciful de corali, canoele, înflorirea amplă și bogată a arborilor exotici, toată această regiune veselă pe care o iubea atât de mult. Dar la Auckland, va regăsi hibicuși mari, plante agățătoare ornamentale și căldură.... bineînțeles, dacă nu va coborî spre regiunile atât de diferite și teribil de dure, de la sud de râul Waitiki, unde părinții tatălui său așteptau cu inima palpitând vizita unicei copile a fiului pe care-l pierduseră.

***

Câteva zile mai târziu, la Auckland, într-o dimineață de august slab însorită, care anunța revenirea primăverii în emisfera sudică, la antipodul Europei, Anna despături scrisoarea pe biroul fiicei mătușii Edna. Era singură acasă și sigură că putea s-o citească fără să fie deranjată.

"Draga mea nepoată,

Cu siguranță, vei fi la fel de surprinsă de această scrisoare pe cât am fost eu însămi aflând că eram bunică. Gilbert și cu mine eram foarte triști gândindu-ne că vom părăsi această lume fără să lăsăm în urmă puțin din noi înșine!

De când cei din familia Drummond au venit să se stabilească în Otago, a existat întotdeauna o Anna la Strathallan; ultima a fost mătușa Anna, singura soră a bunicului tău, care a murit la douăzeci și unu de ani.

După ce ne-a părăsit, tatăl tău ne scria de fiecare dată când avea nevoie de bani. Apoi am rămas fără vești de la el, până în clipa în care am aflat de moartea sa, în Argentina. Am încercat să aflăm mai multe, dar satul acela de mineri era atât de retras, atât de mic, încât n-am izbutit. Moartea aceasta a fost pentru mine o suferință. Am avut impresia că a murit o parte din mine. Tatăl tău a fost un copil atât de drăguț, atât de afectuos.... până în ziua în care a încetat să ne scrie, soțul meu n-a mai vorbit niciodată de el. Nu mai avea nici o speranță. Cât am suferit să-l văd îmbătrânind înainte de vreme! Pentru prima dată, mă simțeam capabilă să-l încurajez. S-a închis în el însuși. Pentru a-și regăsi elanul, i-ar trebui un motiv real pentru a trăi...

Fără îndoială, te vei întreba cum am putut afla de existența ta. O vecină foarte dragă locuiește la câțiva kilometri de aici, pe domeniul Corriefield – călătorind în insulele Fidji, a descins în pensiunea voastră de familie. Sunt sigură că-ți amintești de ea, în ciuda mulțimii de oameni pe care i-ați găzduit. Este Elizabeth Forbes, mai cunoscută sub numele de Goldie, pe care-l folosește pentru a semna cărțile despre grădinărit și artă florală. Soțul său o însoțea și amândoi au fost frapați de asemănarea ta cu Gilbert, soțul meu. Se pare că aveți în comun caracteristici mai curând rare: părul blond și ochii negri – dar acum părul său este aproape alb. Numele vostru, Drummond, a pus-o pe urmele tale. Discutând cu mama ta, a aflat că venea din Auckland, unde se căsătorise cu Alex Drummond care, se părea, nu avea rude apropiate.

Trecând prin Auckland pe drumul de întoarcere, familia Forbes a găsit urmele căsătoriei părinților tăi. Să nu-i porți pică Elizabethei. Cu riscul de a o contraria pe mama ta, a considerat de datoria sa să ne informeze că aveam o nepoată. Am fost fericită, oh da! să aflu de la ea

că mama se va recăsători cu un medic foarte simpatic din insulă. Am aflat de asemenea, și mi-a confirmat, că va pleca la Hong Kong și că tu te vei stabili în Noua Zeelandă.

Vei veni să ne vezi, Anna? Îți promit că nu vom face nimic pentru a te reține împotriva voinței tale. Când se va întoarce, mi-ar plăcea s-o cunosc pe Eloise. Se pare că vei locui la Auckland, la o prietenă a mamei tale... dar dacă ai ști cât îl rog pe Dumnezeu să-i dea lui Gilbert bucuria de a-și vedea în sfârșit nepoata!

Întorsătura fericită pe care a luat-o destinul mamei tale a emoționat-o profund pe Elizabeth. Și ea a fost căsătorită cu un om care nu era bun de nimic și care a făcut-o să sufere mult; a avut noroc apoi, să trăiască o mare dragoste cu Rossiter Forbes. Am ezitat foarte mult să-i vorbesc despre tine lui Gilbert, și dacă vei refuza să iei legătura cu noi? Dar n-am avut niciodată secrete unul față de celălalt și a simțit că eram frământată.

Dacă te hotărăști să nu vii, voi încerca să te înțeleg. Femeile suportă mai bine decât bărbații decepțiile de acest gen. Dar de n-ar fi decât pentru bunicul tău, draga mea copilă, te implor, vino! Nu i-am citit această scrisoare. I-am spus doar că îți voi scrie, fără să precizez că te voi invita să vii. Da, vino să ne vezi, după care, dacă trebuie, te vei întoarce la Auckland. Nu cerem mai mult.

Cu multă afecțiune, bunica ta,
Kitty"

Anna avea ochii plini de lacrimi, ca și prima dată când citise scrisoarea. "Nu cerem mai mult". Era tulburată de această mică frază

patetică. Luă un stilou de pe birou și începu să scrie. Îi explică bunicii că va lua mașina mamei sale, cu care va traversa insula de nord, va trece cu feribotul strâmtoarea Cook și va vizita apoi insula din sud. Nu-și dădea bine seama de distanță, așa că nu putea să precizeze ziua sosirii sale. Dar va telefona la Strathallan îndată ce se va apropia de provincia Otago.

Până aici, fusese ușor, dar cum își va termina scrisoarea? Care era oare deviza clanului Drummond? "Fii atent pe unde mergi!" Da, va reacționa cu prudență. Păreau să fie niște bunici model, dar nu putea fi sigură de nimic. Poate că tatăl său, cu caracterul lui instabil și dificil, avea cui să semene... Și nu trebuia să riște să-și facă mama să sufere, angajându-se prematur față de ei. Scrise"Scrisoarea dumneavoastră m-a impresionat foarte mult. Credeam că mama și cu mine suntem singure pe lume. Regret că nu ne-am cunoscut mai curând, și sper să recuperăm timpul pierdut. Este tot ce pot să spun deocamdată. N-aș vrea să vă deranjez viața liniștită și ordonată. Sunt departe de a-i purta pică Elizabethei Forbes. Dimpotrivă, voi fi foarte fericită s-o revăd. Mama și cu mine i-am citit și i-am apreciat cărțile, și ne-am atașat repede de ea și de soțul său.

Nu voi porni în căutarea unei situații la Auckland înainte de a vă întâlni. Îndată ce voi începe o nouă muncă, îmi va fi imposibil să obțin un concediu înainte de a trece mult timp.

Așteptând să vă văd, vă asigur de toată afecțiunea mea, Anna".

Auzi o ușă trântindu-se la parter. Va coborî să-i pună la curent cu hotărârile sale pe cei din familia Sylvester. Poate vor încerca puțină neliniște, dar o vor înțelege și o vor asigura că dacă va alege să nu rămână în insula de sud, casa lor îi va rămâne deschisă.

***

O săptămână mai târziu, Anna se mira de peisajele atât de pline de contraste din Noua Zeelandă. Trecuse din nordul semitropical al insulei din sud care-i amintea de Scoția, cu colinele rotunjite, unde păşteau turme de oi, printre şiruri de drobiță. Străbătuse Dunedin, apoi Milton şi şaizeci de kilometri mai departe, o lua acum pe drumul spre vest. Dincolo de coline, apăreau culmile înzăpezite ale munților, mai înalți decât cei din țara strămoşilor săi; auzea vuind apele torenților şi ciocârliile cântând, foarte sus pe cer.

Curând, va fi la Roxburg; câteva zeci de kilometri încă şi va ajunge la Crannog, micul sat de care aparținea proprietatea bunicilor. După ce avusese intenția să le telefoneze din Dunedin, pentru a le anunța venirea, îşi schimbase planurile în ultima clipă. O impresionase spectacolul unei ferme mari, locuită încă, dar aproape ruinată. Oare în ce stare se afla ferma de pe domeniul Strathallan? Hotarâse să se asigure înainte de a se prezenta acolo. Va dormi la un han din Crannog, se va trezi devreme pentru a merge să arunce o privire casei familiei Drummond şi se va întoarce la Crannog. Acolo, dacă va fi descurajată de ce va vedea, le va telefona bunicilor pentru a-i anunța că nu va putea rămâne decât două sau trei zile, fiind aşteptată la Auckland pentru munca sa...

Din nefericire, la câțiva kilometri de Miller, ultimul sat înainte de Roxburg, un camion încărcat cu materiale de demolări lăsă pe şosea o grindă acoperită cu cuie ascuțite.

Anne nu putu s-o evite, trecu pe deasupra și se opri cu două pneuri sparte.

După o jumătate de oră de așteptare, un automobilist îi propuse să-l anunțe pe proprietarul garajului din Miller. Nu va întârzia să se înnopteze. Nori groși, cenușii se adunaseră deasupra colinelor. Trecură douăzeci de minute înainte ca mecanicul să sosească.

– Ați face mai bine să veniți cu mine, spuse acesta. Este prea frig să așteptați în mașina dumneavoastră. Cu două roți lipsă, n-o s-o fure nimeni...

Când bărbatul o aduse înapoi la mașina sa cu pneurile reparate, soarele dispăruse în spatele munților și cerul devenise plumburiu.

– Sper să nu mergeți prea departe în seara aceasta, spuse mecanicul. Cu cerul ăsta, sigur va ninge.

– Merg la Crannog. Credeți că va ninge înainte să ajung acolo?

– Cu siguranță, nu, dar în locul dumneavoastră, aș dormi la Roxburg. Ar fi mai prudent.

Anna îi mulțumi și porni iar la drum. Temperatura scăzuse rapid. Porni încălzirea.

Câțiva kilometri mai departe, după un viraj în ac de păr, fu prinsă într-un viscol atât de puternic, încât câteva minute, vizibilitatea deveni zero. Apoi, în lumina apusului, Anna văzu că șoseaua și solul din dreapta și din stânga sa, erau acoperite cu zăpadă. Nu mai rula decât cu zece kilometri la oră.

Câteva sute de metri mai departe, șoseaua era degajată și putu să accelereze.

Acum probabil nu se mai afla foarte departe de Roxburg. Spera să ajungă acolo înaintea unei noi căderi de zăpadă. Era un oraș destul de mare, unde putea găsi un hotel. Începuse să-i fie foame.

La cotitura unui viraj, își simți mașina derapând. În penumbră, nu observase zăpada care acoperea șoseaua. Era prima dată în viața ei când conducea în asemenea condiții. Își reluă viteza de melc, cu senzația că nu mai controlează mașina. Iar virajele se succedau unul după altul! Clutha, un râu mare, trebuia să fie undeva în dreapta sa. Nu putea să-l vadă. "Numai să nu meargă de-a lungul șoselei într-unul din virajele acelea blestemate!" se gândi.

Se înnoptase complet. Farurile erau bune, dar albul înconjurător le reducea teribil puterea. Spera că rula pe partea bună a șoselei și nu prea aproape de marginea flancată de un șanț. Strânse din dinți și continuă să înainteze, încordată de teamă.

În mijlocul unui viraj strâns, în pantă, Anna avu brusc o viziune îngrozitoare. Un bărbat venea spre ea clătinându-se, cu fața acoperită de sânge. Trase cu putere de volan pentru a-l evita și se opri brusc. Bărbatul întinse brațele ca pentru a îndepărta obstacolul și se prăbuși pe capotă.

Anna sări afară din mașină și prinse rănitul de umeri.

– Ce vi s-a întâmplat? Nu! Nu spuneți nimic. Nu putem rămâne în viraj. Veniți! Haide, mișcați-vă!

Deschise portiera pasagerului și-l împinse pe bărbat în mașină. Acesta căzu de-a latul scaunului. Îi ridică picioarele unul câte unul și-l vârî în interior. După ce trânti portiera, Anna făcu înconjurul mașinii. Când vru să se strecoare la volan, bărbatul se aplecă spre ea. De bine de rău, reuși să-l îndrepte, fără să se preocupe că-și pătează hainele. Porni iar la drum. Din fericire, nici un vehicul nu abordase virajul.

Parcurse câteva zeci de metri și se opri pe marginea șoselei, la mijlocul unei scurte linii drepte. Bărbatul nu deschisese gura. Anna

aprinse lampa mică și-și duse mâna la buze pentru a-și înăbuși un strigăt. Rănitul părea atins la ochi.

Luă de pe bancheta din spate un fular de mătase alb și foarte ușor și șterse fața însângerată. Fu liniștită să-l vadă deschizând ochii. Sângele curgea încă dintr-o tăietură adâncă ce-i brăzda fruntea.

– Vă vor trebui câteva puncte de sutură, dar pot să încerc să domolesc hemoragia. Sunteți sigur că nu aveți nimic rupt?

Bărbatul răspunse cu o voce atât de slabă, încât Anna trebui să ciulească urechile.

– Nu... cred.

– La ce distanță se află mașina dumneavoastră? Mai erați cu cineva?

– Este la aproximativ patruzeci de metri...

Și adăugă cu un râs straniu:

– Nu pot fi mai exact. Iertați-mă că n-am măsurat.

– Nu este momentul să glumim!

Anna vorbise tăios. Tocmai își dăduse seama că bărbatul mirosea a bere. Trebuia să fie nebun pentru a conduce în stare de ebrietate! Repetă aproape strigând:

– Era cineva cu dumneata?

– Da. Prietenul meu Barney. Bietul bătrân. Este criță. Ăsta este obiceiul său. Îl cunoașteți pe Barney?

– Nu! Și nici nu doresc să-l cunosc. Este rănit?

– Nu. Este saturat ca un burete și nu-i poți face rău unui burete. Este ca și cum ai arde un cauciuc uzat.

Anna își scoase trusa de prim-ajutor. Luă o compresă și o aplică fără menajamente pe plagă; apoi alese cel mai lat bandaj, îl pansă și acoperi totul cu eșarfa sa. Sângele curgea încă.

După toate aparențele, bărbatul începuse să-și vină în fire.

– Îmi pare rău, spuse acesta. Șoseaua era alunecoasă... Dar a fost și vina dumneavoastră!

Trebuia să fii beat pentru a afirma un asemenea lucru!

– Acum, să mergem să-l căutăm pe demnul dumitale camarad!

Porni motorul și înaintă încet, scrutând întunericul.

– Este acolo, spuse bărbatul. După podul mic.

Anna se opri în apropierea mașinii, care se răsturnase în șanț. Spre marea sa uimire, rănitul reuși să iasă singur. Anna își luă lanterna și se duse să lumineze interiorul epavei. Numitul Barney, ghemuit într-un colț, sforăia fericit. Anna îl scutură, mirată de propria brutalitate. Bărbatul era enorm.

– Haide, în picioare! Fă un efort. Ești prea greu ca să poți fi cărat. Haide, hop! Mare leneș!

Părea să revină la viață. Ceilalți doi îl ajutară să iasă din șanț. Anna și rănitul reușiră să-l instaleze pe bancheta din spate.

– Ce păcat totuși, Calum! spuse bețivul. O mașină atât de frumoasă! Aș fi jurat că tu conduci mai bine!

– Taci. Doamna ne va conduce la spitalul din Roxburgh. La drum!

– Nu sunt obișnuită să conduc pe zăpadă, spuse Anna. Chiar este prima dată când o văd. Spune-mi... presupun că ar trebui să rămân în viteza întâi?

– Nu este posibil! N-ați văzut niciodată zăpadă? Veniți dintr-o insulă pustie?

– Aproape. Dintr-o insulă din Pacific. Ei bine? Merg cu viteza întâi?

– În a doua, este mai bine. Dar cât mai încet posibil.

Bărbatul căzu într-un fel de toropeală. După ce parcurse patru kilometri, Anna ajunse la primele lumini din Roxburg.

Văzu un pieton, se opri lângă el și-i spuse:

– Nu sunt de aici. A avut loc un accident și am primit în mașină un rănit și un bărbat complet beat. Ați putea să-mi arătați spitalul? Am impresia că rănitul a leșinat.

Trecătorul aruncă o privire în mașină.

– Evident, bețivul nu putea să fie decât Barney! Și iată-l pe Calum! Dumneavoastră l-ați pansat? Voi urca în mașină și vă voi conduce. Va fi mai simplu.

Îl împinse pe Barney și se așeză lângă el.

– Mă numesc Rod Staikes, reluă. Calum nu pare în apele lui. Cât despre Barney, va fi nevoie de brancardieri pentru a-l căra. Nici măcar nu-și dă seama ce i s-a întâmplat!

Câteva minute mai târziu, se opriră în fața spitalului. Trei bărbați se ocupară de Barney.

– Eu pot să mă descurc singur, spuse numitul Calum.

Ieși din mașină, făcu câțiva pași și fu gata să se prăbușească.

– Sprijină-te de mine, propuse Anna. Dacă ai să cazi în cap, vei începe iar să sângerezi.

– Nu Barney a avut noroc în povestea asta, ci eu! Mă voi sprijini cu plăcere de dumneata!

– Poate asta îți face plăcere, dar mie nu! replică Anna pe un ton dur.

– Și eu care te luasem drept un înger trimis de cer în ajutorul meu! Probabil m-am înșelat.

Când fură în sala de tratamente, Rod Staikes explică ce se întâmplase. Păreau că se cunosc toți. Sora de gardă era rece și iute, fără o amabilitate inutilă. Barney sforăia pe un scaun. Când sosi doctorul, sora tocmai scosese pansamentul lui Calum.

Rana nu era plăcută de privit și începu iar să sângereze, dar mai puțin abundent.

Doctorul îl salută pe Calum ca pe un prieten și se pregăti să-i pună copci. În timp ce lucra, i se adresă Annei:

– Mi-a spus sora că l-ați îngrijit foarte bine pe rănitul nostru....

– Am fost îngrijitoare auxiliară. Când veți termina, mi-ar plăcea să-mi indicați un hotel pentru noapte. Intenționam să merg mai departe, dar am fost întârziată de zăpadă.... și de acești domni...

Calum o privi din cap până în picioare. Părea să vadă mult mai limpede.

– Am impresia că ar trebui să vă schimbați. V-am adus într-o frumoasă stare! Dar nu vă preocupați de hotel. Mă însărcinez să vă găzduiesc peste noapte.

Se întoarse spre doctor.

– Kitty va vrea să-i mulțumească.

– Speri oare ca din întâmplare să te întorci acasă? După părerea mea, ai face mai bine să rămâi aici până dimineață. Vom semnala accidentul la poliție.

– Rolf, spuse Calum. Trebuie să mă întorc. Kitty este probabil depășită cu copiii!

– Ce tot îndrugi acolo? Nu este o treabă care s-o sperie de Kitty. Dar în definitiv, poate ai putea să pleci totuși. Rana este mai puțin adâncă decât mă temeam. Dacă rămâneai aici...

– Dacă rămân, Kitty se va neliniști, bombăni Calum. Și va vrea să-i mulțumească salvatorului meu. Această tânără femeie merită o medalie, Rolf! Ar fi putut să mă strivească atunci când m-am repezit spre mașina sa. Dar a reușit să oprească. Mai întâi, am blestemat-o. După ce a provocat accidentul, a fugit ca un șofer imprudent.

După ce s-a gândit, a făcut cale-ntoarsă...

– Eu, șofer imprudent! exclamă Anna indignată. Ce tot îndrugi acolo? Cum aș fi putut provoca accidentul? Am făcut cale-ntoarsă? Îmi continuam drumul spre Roxburgh când ai apărut ca o fantomă în lumina farurilor mele. Ești prea beat pentru a ști ce spui! În tot cazul, cu siguranță nu voi petrece noaptea la dumneata. N-am obiceiul să mă culc oriunde. Prefer hotelul!

Spre marea sa surpriză, bărbatul nu se scuză pentru greșeala sa. Dimpotrivă, o fulgeră cu privirea, ca și când ea greșise în ceea ce-l privea.

– Eu? Beat? Află că n-am fost niciodată în viața mea!

Doctorul puse mâna pe brațul său, pentru a-l domoli.

– Nu te agita, Calum. Nu ești în situația de a te mânia. Are mai multe motive decât tine să se supere. Îți vine în ajutor și iată că o acuzi că te-a făcut să cazi în șanț! Voi face observația că miroși a bere de la o sută de pași. Să spunem că aveți amândoi mintea înfierbântată și că ați luat-o pe un drum greșit...

– Rana mea nu provine de la un ciob de parbriz. Barney avea o provizie de sticle de bere, una dintre ele s-a spart și m-a tăiat. Iartă-mă, domnișoară. Puteai cu siguranță să crezi că eram beat. Sosind mai înainte la Roxburg, l-am văzut pe Barney mergând prin rigolă. M-am gândit că ar fi mai bine să-l duc la cabana sa și să-l culc.

– Este într-adevăr genul tău de a face pe bunul samaritean! spuse doctorul. Privește unde te duce asta.

Anna simți că trebuia să spună ceva pentru a compensa părerea prea rapidă pe care și-o făcuse despre Calum.

– Nu mai ninge, spuse. Dacă ții neapărat să mergi acasă, te pot conduce și să mă întorc la Roxburgh pentru a găsi un hotel. Dacă nu

este prea departe, bineînțeles! Am făcut deja drumul și nu este prea rău.

– Nu este în direcția aceea, spuse doctorul. Casa sa este de cealaltă parte a Roxburghului și nu foarte departe. Dar te asigur, Calum, aș prefera să rămâi. Totul va fi în ordine pentru Kitty.

– Kitty va fi de părerea mea. Cel mai mic lucru pe care-l putem face, este să-i oferim un pat pentru noapte acestei tinere fete.

În timp ce sora termina de bandajat capul lui Calum, brancardierii veniră să-l ia pe Barney pentru a-l culca, iar Rod Staikes se retrase. Calum se privi într-o oglindă.

– Ia spune, soră dragă, exclamă, chiar era necesar să-mi pui bandajul ăsta enorm? Par un sultan!

Sora schiță un zâmbet.

– Da, trebuia. Și-ți interzic să-l scoți pentru a dormi. Dar este ridicol! Kitty este pe deplin capabilă să se descurce singură cu trei copii, în seara asta! De altfel...

Calum o întrerupse:

– Nici nu se pune problema. O știu gata să înfrunte orice, dar și-a ieșit din fire de când știe că va sosi fata aia. Trebuie s-o aștept pe... nepoata care i-a căzut din cer... Dacă îi este într-adevăr nepoată! Familia Forbes pare să fie sigură. Dar permite-mi să fiu sceptic....

Aruncă încă o privire în oglindă, se strâmbă și reluă:

– O cunoști pe Kitty. Nu face niciodată lucrurile pe jumătate. Strathallan a avut dreptul la o supercurățenie de primăvară, din pivniță până în pod. Perdele noi și o cuvertură nouă în camera de oaspeți, cearșafuri parfumate cu esență de trandafiri și toate celelalte. Și dulapurile din bucătărie! I-am spus: "Dar în sfârșit, Kitty, nu-ți vârî nasul peste tot!" Mi-a răspuns foarte serioasă: " Mă voi simți mai bine

dacă voi şti că totul este în perfectă ordine. În pensiunea sa de familie, era obişnuită să aibă servitori". N-am să suport ca fata asta să-şi facă apariţia, să dea peste cap viaţa lui Kitty şi a lui Gilbert şi să plece liniştită, lăsându-i cu viaţa şi mai goală decât înainte! Doar dacă nu-i seamănă tatălui său şi nu miroase o afacere bună. Nu înceta să le ceară bani. Fata asta este şi ea în stare să-i stoarcă de bani!

– Exagerezi, Calum, spuse sora. Am încredere în familia Forbes. Au vorbit numai de bine despre această tânără fată şi despre mama sa...

În aceeaşi clipă, sora îşi opri privirea pe faţa Annei.

– Ei asta-i! Ce vi s-a întâmplat? Sunteţi albă ca varul! Lăsaţi repede capul în jos!

Anna lăsă capul în jos spre podea şi simţi sângele revenindu-i în obraji.

– Nu este genul meu să leşin... dar sunt puţin obosită. Şi n-am mâncat nimic de la prânz!

Doctorul puse imediat să se aducă biscuiţi cu ghimber şi cafea. Anna trebui să se stăpânească pentru a nu striga la acel bărbat ce gândea despre el şi despre ideile sale preconcepute. Ce mină va face când va descoperi cine era! Dar nu voia să-l umilească în faţa celorlalţi.

– Cine este Kitty? întrebă între două înghiţituri de cafea. Vreo rudă de-a dumitale?

– Nu. Soţia patronului meu, Gilbert Drummond. Sunt intendentul domeniului său. Şi fratele meu munceşte pentru ei, dar locuieşte într-o casă vecină. A plecat la Dunedin cu soţia, deoarece are mama bolnavă. Kitty şi-a luat responsabilitatea celor trei copii ai lor.

Anna se ridică, foarte mirată că o țineau picioarele.

– Bun! spuse pe un ton hotărât. Te conduc și voi rămâne peste noapte.

– Te rog, soră, propuse Calum, ai putea să dai un telefon la Strathallan pentru a-i anunța? Văzându-mă cu pansamentul ăsta enorm, ar putea crede că am fost scalpat!

Doctorul și sora îi însoțiră până la mașină. În timp ce rulau spre vest, în noaptea clară, Anna și Calum vorbiră despre accident. Anna aștepta momentul potrivit pentru a-i dezvălui cine era. Se temea de sejurul care o aștepta la Strathallan cu acest străin ostil, care părea bine înfipt pe domeniu. Și cu fratele său, pe deasupra! Nu vedeau cu ochi buni sosirea unei Drummond!

– Șoferul imprudent care te-a făcut să cazi în șanț, spuse Anna, și-a dat probabil seama de accident?

– Nu ne-am atins, dar este exact. Pentru a-l evita, am bruscat volanul și mașina mea a început să patineze. Am izbit stâlpul care anunța micul pod. Asta a produs zgomot și probabil celălalt a auzit. În sfârșit... îi acord avantajul îndoielii. Am judecat prea rapid în această seară, crezând că erai dumneata.

– Și eu crezând că erai beat. Asta ne va învăța să ne păstrăm aprecierile pripite... și ideile preconcepute.

– Preconcepute? Ce vrei să spui? Ei! Încetinește! Suntem la Crannog. Iată școala. O iei pe primul drum la stânga. Încă un kilometru și jumătate și am ajuns.

Răspântia era luminată. Calum profită pentru a-și privi vecina.

– Este curios, spuse. Am impresia că te-am văzut deja undeva. Doar dacă nu semeni în mod ciudat cu cineva pe care-l cunosc. Mi-ai spus că n-ai văzut niciodată zăpadă.... că vii dintr-o insulă...

– Într-adevăr, cunoști pe cineva căruia îi semăn: bunicul Gilbert Drummond. Sunt Anna!

Fu mulțumită de efectul produs. Calum tresări și se lăsă cu greu pe scaun.

– Anna! spuse concis bărbatul. Anna! Ăsta este norocul meu!

– În tot cazul, asta mi-a permis să aflu ideile preconcepute pe care le ai despre mine, domnule Calum! Ar trebui să-mi fii recunoscător. Nu te-am dat de gol în fața sorei și a doctorului. Liniștește-te, nu le voi spune nimic bunicilor. Dar află, domnule Calum, că nu vin aici cu un scop interesat. Mama și cu mine am muncit din greu pentru a supraviețui după fuga tatălui meu. Da, aveam servitori, dar am muncit la fel ca ei! Am venit în țara dumitale pentru a găsi de lucru la Auckland. Nu sunt încă ocupată, pentru că voiam să-mi vizitez mai întâi bunicii. Nu, domnule Calum, mulțumesc lui Dumnezeu, n-am moștenit defectele tatălui meu! Aici este, nu-i așa? Am ajuns! Recunosc ereții, emblema clanului Drummond, pe fiecare stâlp al grilajului.

Calum păru să-și vină în fire. Observă, cu un zâmbet ironic:

– Constat că ți-ai învățat bine lecția!

– Se întâmplă că m-am dus în Scoția cu mama și că am făcut cercetări asupra originilor familiei mele.

Anna se opri în fața verandei luminate a casei. Ușa se deschise și două siluete se conturară împotriva luminii. Anna și Calum ieșiră din mașină. Kitty și Gilbert Drummond coborâră treptele în grabă. Începură să vorbească amândoi, amestecând mulțumirile cu vorbe îngrijorate.

– Este încă sub șocul accidentului, spuse Anna. Mă voi întoarce să-mi iau valiza după ce-l vom ajuta să intre în casă.

Deocamdată, prefera să fie luată drept o turistă în trecere.

– Liniștiți-vă, spuse Calum. N-am nimic rupt. Am scăpat cu câteva copci. Din fericire, domnișoara avea o trusă de farmacie în mașină.

Intrară în hol. Lumina roz a unui sfeșnic frumos lumină fața Annei. Aceasta își privi bunicul. O observa cu gura căscată. Bunica scoase un strigăt ușor. Anna zâmbi poznaș și cu ochii ațintiți pe fața bătrânului aflat în fața ei, declară:

– Ca două picături de apă, nu-i așa bunicule?

Înaintă un pas și-l înconjură pe Gilbert cu brațele tinere și viguroase, în timp ce întindea mâna pentru a o atrage și pe bunica în îmbrățișare.

– Este adevărat! spuse. Sunt Anna... Oh! este atât de bine să vă îmbrățișez!

Capitolul 2

Cu excepția sentimentelor contradictorii ale Annei față de Calum, acesta fu un moment minunat pentru ea și pentru bunici. Când se despărțiră, Anna își frecă ochii cu dosul mâinii.

– Iertați-mă, spuse, sunt foarte emoționată! Dar sunt lacrimi de bucurie.

– Și eu, micuțo, spuse Gilbert cu o voce care tremura puțin.

Kitty Drummmond își scoase batista și-și tamponă ochii.

– Să mergem în bucătărie, spuse aceasta. Este singura încăpere în care este foc. Vino și tu, Calum, să văd în ce stare ești.

Calum povesti întâlnirea cu Anna.

– Eram convins că ea a provocat accidentul, spuse. Dacă ați fi văzut-o protestând! am făcut fețe-fețe!

– Era atât de stupid! exclamă Anna. Cel care era responsabil mergea în sens opus. În ce mă privește, l-am acuzat că este beat. Puțea a bere! Și eram îndreptățită să-i consider buimăceala drept beție... Bunico, ar trebui să facă o baie foarte caldă. Era înghețat când l-am găsit.

Dar cineva trebuie să rămână lângă el, în cazul în care va leșina iar.

Văzând aerul stupefiat al lui Calum, Gilbert izbucni în râs.

– Liniștește-te, băiete. Eu îți voi ține companie, nu Anna!

– În nici un caz nu aveam intenția să-l însoțesc! protestă Anna.

În același timp, îi aruncă lui Calum o privire furioasă care nu nega ceea ce gândise.

Bătrânul Gilbert începu iar să râdă.

– Îmi place să vă aud ciorovăindu-vă așa! spuse. Te simți în familie.

Kitty nu încetase s-o soarbă pe Anna din priviri, ca și când nu-și credea ochilor.

– Duceți-vă imediat, Gilbert, spuse. Când veți coborî, vom ataca supa.

Când cei doi bărbați fură plecați, Kitty spuse încet:

– Acum că te am doar pentru mine, Anna, pot să te privesc pe îndelete. Dumnezeule, ce frumoasă ești! Mă faci să mă gândesc la Gilbert, când l-am cunoscut. Fruntea asta lată, sub bretonul mic... Când era tânăr, Gilbert avea același păr ca tine... Foarte blond, cu șuvițe mai întunecate dedesubt. Și aceleași sprâncene, ochii aproape negri, ceea ce este foarte rar când ai părul blond. Și de asemenea bărbia, cu gropița aceasta!

Îndepărtă ușor cu un deget părul Annei care-i cobora până la umeri și-i descoperi o ureche.

– Eram sigură, spuse Kitty. Ai urechea puțin ascuțită. Este singurul punct de asemănare între Alex și tatăl său. Vei regăsi toate aceste asemănări la portretul care se află în camera ta. Este al Annei, sora geamănă a lui Gilbert. A murit foarte tânără. Nu poți să știi cât sunt de fericită să te văd aici! În sfârșit, casa noastră va căpăta din nou

viață. A fost construită în 1869 de William Drummond, când a renunțat la propectarea aurului, pentru creșterea animalelor.

– William... repetă Anna, foarte interesată. Oare nu este numele primului viconte de Strathallan?

– Ba da! Așadar, cunoști puțin din istoria clanului? Iată ce-i va face plăcere lui Gilbert! Îi era teamă să nu fii prea modernă pentru a te interesa aceste lucruri vechi. Alex ți-a vorbit despre asta?

Anna vru să spună că tatăl său nu vorbise niciodată despre copilărie și nici despre strămoși.

– Eram prea tânără pentru a păstra amintiri precise de la el. Îmi amintesc doar că mă făcea să-i sar pe genunchi și-mi cânta vechi balade scoțiene.

Kitty dădu fericită din cap.

– Așadar, reținuse unele din vechile noastre cântece... te-a numit Anna, un nume care aparținea familiei. Haide, să vorbim despre altceva!

Uite, sub cârpa aceea sunt plăcinte cu lapte. Vrei să le pui la cuptor în timp ce eu mă ocup de supă? Vor fi minunate calde. Pune-le pe cel mai jos nivel, în cazul în care bărbații vor întârzia.

Anna era fericită să facă ceva. Avea senzația că aparține familiei, nu era o invitată oarecare.

– Ce frumoasă este această mașină de gătit din fontă emailată, albastru cu alb! Și covorul acesta...

– A fost țesut de mama lui Gilbert, cu puțin înainte de a muri. L-a înlocuit pe cel care l-a făcut soția lui William, acum o sută de ani. Începuse să dea semne de uzură și muzeul folcloric din Crannog a vrut să-l aibă. I-am destinat multe lucruri vechi... dar acum, că ești aici, știu că vor fi pe mâini bune.

Anna își dădu seama că trecutul era pe cale s-o prindă și că n-o va lăsa să scape ușor. Era bine, sau rău? Atașându-se de Strathallan, nu risca să se îndepărteze puțin de mama sa? Și nu va avea parte de decepții? Cu siguranță, Calum, fratele și cumnata sa, n-o vor vedea cu ochi buni. Își aminti deviza clanului și hotărî să fie prudentă.

Anna și bunica se duseră la mașină pentru a lua bagajele. Când valiza și geanta fură scoase, Anna fu stupefiată s-o audă pe Kitty spunându-i:

– Nu lipsește locul în șură. Cum nu cunoști locurile, mă voi ocupa de mașina ta, în timp ce te întorci cu lucrurile în casă. Nu mă privi astfel! Ei da! Pot să conduc orice automobil. Ador mecanica!

Când Kitty se întoarse în bucătărie, întinse pe masă o față de masă brodată cu motive de sălcii plângătoare și boluri de faianță ale căror crăpături indicau vechimea.

– Toate acestea vin de asemenea de la soția lui William, explică iar Kitty.

Anna mângâie un bol.

– Este fascinant. Am impresia că tot ce este aici are o istorie. Cum să nu te gândești la celelalte mâini, cele ale strămoșilor, care au atins acest bol...

– Și la ceilalți ochi care au contemplat în fiecare dimineață aceleași contururi ale muntelui Albastru și ale colinei Fantomei. Singura diferență este mărimea capacităților. Au fost aduși din Scoția vlăstari de sălcii plângătoare și de plopi, ghinde de stejari și conuri de pin. Copacii au crescut acum, și în umbra lor seculară s-a format o grădină frumoasă. Gilbert și cu mine am crezut o clipă că vei disprețui toate aceste frumuseți! Ca Betty, soția fratelui lui Calum. Este foarte drăguță, dar detestă ceea ce numește "cuiburile prăfuite". Tu ești cu

adevărat din același neam cu noi, nu numai prin sânge, ci și prin natură. Este incredibil! Nu îndrăzneam să sperăm asta!

Kitty tocmai îi explica Annei cum circula aerul fierbinte în jurul cuptorului mașinii de gătit, când se întoarseră cei doi bărbați. Calum îmbrăcase un halat de casă din tweed. Gilbert se miră să le vadă pe femei aplecate asupra mașinii de gătit.

– Ce are? Nu trage bine?

– În nici un caz! spuse Kitty. Îi explicam Annei cum funcționează. N-a văzut niciodată acest tip. Îmi încălzește inima să văd o tânără admirând venerabila mea minune!

Anna se întoarse. Văzându-i fața, cei doi bărbați izbucniră în râs. Gilbert scoase o batistă mare și, ținând cu o mână capul Annei, șterse urmele de funingine pe care le avea pe vârful nasului și pe frunte.

– Tot ce pot spune, micuțo, este că sunt foarte mulțumit că ai sosit pe neașteptate. Altfel, Kitty ar fi fost nervoasă și te-ar fi primit cu mai puțină naturalețe!

– Poți s-o mai spui! Dar i-ai întins negreala peste tot! Vino, Anna, este rândul nostru să intrăm în baie!

– Nu, nu bunico. Mă voi spăla înainte să mă culc. Deocamdată, mor de foame. Și supa miroase bine!

Mâncară ca niște înfometați. Gilbert vorbi despre agitația care domnise la Strathallan în așteptarea sosirii Annei. Fuseseră scoși din bucătărie trei miei plăpânzi pentru a-i duce în spălătorie, cu un radiator electric.

Bine încălzită în pat, învelită de bunica sa, Anna simți revenindu-i îngrijorările. Oare ce-i vor rezerva zilele următoare? De partea bunicilor era liniștită. Dar acel Calum? Calum Doig, îi aflase numele de familie. Apariția neașteptată a ultimei din familia

Drummond, îi va compromite cu siguranță planurile de viitor. Fără îndoială, de aici venea ostilitatea sa. Kitty și Gilbert nu trebuia să sufere în nici un caz de această tensiune!

Anna era atât de obosită, încât adormi un somn greu. Se trezi în voci de copii, râsete ușor înăbușite și de zgomotul unei uși care se deschidea. Mai întâi se întrebă unde se afla, apoi îi reveni memoria. Camera era luminată de o rază de soare care se strecura printre draperiile groase. Privi spre ușă și văzu două capete blonde și ciufulite în deschizătura ei.

– Puteți să intrați, spuse Anna. M-am trezit.

Doi băieței intrară, privind în jur cu ochi mirați. Păreau dezamăgiți. Oare de ce?

– Sunteți chiar Anna? întrebă unul dintre ei.

– Bineînțeles. Poftim întrebare!

Cel mai blond, puțin mai înalt decât celălalt, înaintă cu un pas.

– Ni s-a spus că veniți din Fidji...

– Ah! Am înțeles! Vă așteptați să mă vedeți cu părul creț, ca indigenii de acolo! Haideți... Săriți repede în pat, veți contracta o răceală.

Două secunde mai târziu, băieții erau în pat, unul la dreapta, celălalt la stânga Annei.

– Veți spune că dumneavoastră ne-ați ordonat să ne suim în pat?

– Bineînțeles, pentru că este adevărat!

– Maggie a venit să ne avertizeze din partea lui Mamie, să nu vă deranjăm... de asta am vrut să aruncăm doar o privire...

– Cum te cheamă?

– Mac... dar adevăratul meu nume este Malcolm. El este William, dar i se spune Bill. Avem amândoi cinci ani. Suntem gemeni.

Erau numele clanului Drummond, își spuse Anna. Maggie, sora lor mai mare, se numea cu siguranță Margaret, ca înaintașa sa care se căsătorise cu regele David al II-lea. Malcolm Drummond îl ajutase pe Robert Bruce întâiul să-i bată pe englezi la Bannockburn. Și bineînțeles, existau în fiecare generație și cei numiți William. După toate aparențele, familia Doig prinsese de ani de zile rădăcini solide la Strathallan; și avuseseră ingeniozitatea să folosească nume din familia pe care contau s-o moștenească... Evident, apariția neașteptată a Annei nu trebuia să-i vină de hac lui Calum Doig!

– Știi, spuse Bill, cel mai scund dintre gemeni, Mamie Drummond nu este într-adevăr Mamie a noastră, dar așa vrea să-i spunem. La fel și Papie Drummond.

– Eu îi spun bunică, pentru că sunt mare și pentru că n-am cunoscut-o când eram mică. Este foarte drăguță...

– Oh, da! exclamă Mac cu convingere. O iubim mult. Nu este mereu gata să ne certe pentru că ne-am pătat cu noroi și cunoaște o mulțime de lucruri. Știe unde se află păianjeni, șopârle, cuiburi de ploieri.... și este foarte pricepută să repare orice, chiar și automobile. Mama îi aduce ceasurile și pendulele vechi. Și Mamie face tractorul să meargă când nu poate Papie.

În timp ce fratele său vorbea, Bill puse mâna pe un flacon de pe noptieră.

– Atenție! strigă Anna. Este parfum... Dacă scoți dopul...

Prea târziu! Îl scosese și scutură flaconul pentru a pune câteva picături pe pijama. Din nefericire, al doilea dop care avea orificiul minuscul, ieșise cu primul.... Fulgerător, Anna îl făcu pe Bill să cadă pe covor, pentru a evita ca tot parfumul să se împrăștie pe saltea. Era un flacon mare, plin cu un parfum foarte concentrat.

În aceeași clipă, ușa camerei se deschise, lăsând-o să treacă pe mica Maggie, urmată de Kitty, care ducea o tavă cu micul dejun al Annei.

În timp ce Kitty își scoase șorțul pentru a șterge covorul, Maggie dădu vina pe fratele său mai mic.

– Ah, băieții ăștia! Mereu fac prostii! Când se va întoarce mama, poți conta pe o bună corecție!

– Nu este vina lui, se grăbi să-l scuze Anna. Dopul picător a ieșit cu celălalt.

Bill deschise gura pentru a replica la amenințarea surorii sale, dar o închise imediat. Avea o aliată.

– Ce bătaie vă dau, băieți! spuse Calum intrând în cameră. Și ce faci în patul domnișoarei Drummond, Mac?

Cei doi frați îl priviră cu un aer demn.

– Ea ne-a permis!

– Este exact, spuse Anna, tamponând cu batista pijamaua lui Bill. Mi-a fost teamă să nu răcească. Privește, mai este foarte puțin pe cearșafuri. Le voi spăla după micul dejun. Dar îi voi face imediat o baie lui Bill. Este singurul mod de a scoate mirosul. Bunico, voi lua micul dejun jos, când voi termina. Dumnezeule! Ar fi mai bine să îmbrac un capot!

Calum o observa cu un aer amuzat.

– Ce te-a apucat să roșești așa? Este stupid. Ai putea merge la bal în această ținută, nimeni nu-și va da seama că este vorba despre o cămașă de noapte.

Era adevărat! Cămașa stil empire, din satin bej, ar fi putut trece drept o rochie de seară foarte elegantă. Anna nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Aș putea să mă arăt oriunde în bikini, fără ca nimeni să obiecteze, spuse, dar este vorba oricum de o cămașă de noapte și mă jenează. Bunico, n-am decât un capot foarte ușor, care se potrivește perfect în Fidji... Ai putea să-mi împrumuți unul mai călduros?

– Desigur, Maggie, du-te și adu halatul bunicului.

Calum se duse spre ușă, trăgându-l pe Bill de ureche.

– Domnișoara Drummond ți-a luat apărarea, dar dacă vei continua să-ți vâri nasul în lucrurile sale, vei avea de-a face cu mine! Dumnezeule, ce duhoare!

Anna tresări.

– Imaginează-ți că am cunoscut și mai rău! exclamă. Nu mai departe decât aseară. Măcar Bill nu duhnește a bere.

Maggie păru scandalizată.

– Unchiule Calum! Erai... beat? De asta ai făcut accident? Ei bine! Dacă domnișoara Kirkpatrick află asta, îți va trage o săpuneală!

Calum o fulgeră pe Anna cu privirea și-i spuse:

– Ai făcut o treabă bună! Copii, să nu mergeți să repetați pretutindeni această scorneală. Vă voi spune ce s-a întâmplat...

În timp ce Calum povestea pentru a nu știu câta oară întâmplarea cu sticlele de bere ale lui Barney, Anna se retrase cu Bill în baie. Maggie aduse hainele fratelui său și halatul bunicului pentru Anna. După ce a spălat copilul, tânăra fată l-a îmbrăcat cu puloverul din lână groasă din insula Aran, tricotat de mama sa și i-a prins bretelele de salopetă din stofă de lână ecosez.

– Ai să vezi, observă Anna, când îmi voi pune pantalonii, vom fi la fel. Desenul și culorile sunt aceleași.

Evident, se gândi, era tartanul clanului Drummond. Copiii aceștia erau crescuți în ideea că fac parte din familie.

Anna îmbrăcă halatul lui Gilbert, îi suflecă mânecile, îl fixă pe lungimea taliei sale strângând cordonul și coborî scara în fugă.

În bucătărie, fu întâmpinată de zâmbetul fericit pe care i-l adresă bunicul. Îl sărută pe obraz și se așeză în fața bolului său de ceai. Calum purta încă bandajul enorm. Îl întrebă politicos dacă îl durea capul.

– Este o întrebare pe care nu mi-o pun, spuse tăios bărbatul. Fie că mă doare sau nu, suntem în plin sezon în care fată oile. În absența lui Ian, fratele meu, ne lipsește mâna de lucru. Nu este decât Philip, care are și el o casă nu departe de aici. Veți face cunoștință curând. Tocmai adună oile însărcinate. I-am spus că, din nefericire, vom întârzia în dimineața asta.

Bineînțeles, gândi Anna, este vina mea! Dar propuse cu amabilitate:

– Dacă pot să te ajut, spune-mi.

Calum izbucni în râs și se opri imediat, ducând mâna la cap cu o strâmbătură. Așa-i trebuie! își spuse Anna.

– Venind din Fidji, răspunse ironic Calum, n-ai fi nici măcar în stare să distingi capul de coada unei oi!

– Ba da! Este ușor. Într-o parte behăie și prin cealaltă... își nasc puii.

Bunicul pufni în râs.

– Calum, am impresia că ai găsit cu cine să vorbești! Nu cedează, micuța! Cel puțin, nu acceptă fără rezerve tot ce spui. Îmi plac aceste lupte verbale!

– Nu văd de ce ne-am bate, spuse Calum.

– Fără violență, desigur! Dar mici înțepături din când în când, dau sare conversației.

Fără ciorovăielile noastre, Kitty și cu mine am fi găsit căsnicia foarte monotonă!

– Aș, căsnicia! Cine vorbește de căsnicie?

Anna își dădu seama că bunica se stăpânea să nu izbucnească în râs. Unul dintre gemeni își luă fratele ca martor:

– Nu înțeleg nimic din ce se povestește. Dar tu?

– Liniștește-te, spuse Anna râzând, nici el nu înțelege nimic. În ce mă privește, există o grămadă de lucruri care mă depășesc: de exemplu, este adevărat că nu cunosc mare lucru despre oi. N-am venit decât o dată în vacanță în Noua Zeelandă. Aveam șapte ani! Mama și cu mine am mers cu trenul de la Auckland la Wellington. La un moment dat, am strigat: "Ce sunt aceste animale ciudate?" Toți călătorii din vagon au privit pe fereastră. Se așteptau să vadă defilând menajeria unui circ. Nu erau decât oi și toți m-au privit pieziș. Câțiva kilometri mai departe, am scos un alt strigăt. Călătorii s-au repezit din nou la fereastră.

De data aceasta era vorba despre căpițe de fân. Mama a trebuit să le explice de unde veneam și tot restul călătoriei, au răspuns la toate întrebările mele. Acum, pun la fel de multe întrebări ca în acea perioadă. Vă voi obosi repede!

– Păcat că nu este sâmbătă, spuse Bill. N-am merge la școală și ți-am putea răspunde la întrebări în loc să fii certată că le pui! Dar poate am putea rămâne...

– În nici un caz! spuse Calum. Puneți-vă gustarea în sacoșe și ștergeți-o la școală. De altfel, sunteți nedrepți cu părinții voștri. Nu i-am auzit niciodată cerându-vă să tăceți. Pur și simplu refuză, din când în când, să vă răspundă la întrebări, când au lucruri mai importante de spus.

– Este același lucru, bombăni Bill, strecurându-se în grabă de pe scaun, pentru a evita o palmă de la unchiul său.

– Să ne grăbim și noi, declară Kitty. În această dimineață las baltă treburile casei pentru a vă ajuta la oile care fată. Și țin să fiu lângă Anna când va descoperi Strathallanul.

– Este o zi capitală! interveni Gilbert. Nepoata noastră va face cunoștință cu domeniul pe care-l va moșteni într-o zi. Nimic nu trebuie să-i tulbure fericirea; nici pe a noastră!

Annei i se păru că la menționarea moștenirii, Calum se încordă. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să tulbure bucuria bunicilor, dar era mai mult ca niciodată hotărâtă să privească pe unde merge, cum spunea deviza clanului.

– Să nu vorbim de moștenire, spuse. Îmi este suficient că sunt aici, cu voi.

Calum își termină ceaiul, împinse scaunul și se întinse. Pentru prima dată, Anna constată că era uriaș.

– Înțeleg de ce mi-am dat osteneala să le mișc aseară, spuse. Un adevărat turn ambulant!

Umerii lați erau perfect proporționați cu talia înaltă. Fața avea trăsături acviline și o bărbie pătrată. Ochii, de un albastru dur ca al multor munteni din Scoția, erau adânciți în orbite. Pomeții erau proeminenți și părul negru.

– Recunosc că te-ai descurcat bine, aseară, Anna din insule, spuse Calum cu admirație. La început, am crezut că am de-a face cu un profesor de judo. Dar coborând din mașină la Roxburgh, am fost mirat să constat că nu erai decât o mână de femeie.

Se întoarse spre bunica Annei.

– Kitty, vrei să pregătești un coș pentru gustare?

Vom mânca pe loc, pentru a câștiga timp.

– De acord! În acest timp, Anna, du-te și îmbracă repede cele mai vechi haine pe care le vei putea găsi.

N-avea nimic vechi. Îmbrăcă niște pantaloni uzați și un pulover verde pe gât; încheie o curea lată din piele și coborî în bucătărie. Kitty tocmai ungea cu unt niște pâini mici cu ghimber pe care le copsese în ajun. Pe mașina de gătit, un ceainic făcea să se audă clinchetul capacului său. Termosurile erau pregătite să primească ceaiul. Anna se apropie de chiuveta în care Kitty îngrămădise vesela.

– Lasă asta, micuțo, protestă Kitty. Ne vom ocupa de ele la întoarcere. Fătarea oilor înainte de orice.

– N-o să vă întârzii. Termină pregătirile în timp ce spăl vasele. Le vom lăsa la uscat. Pentru nimic în lume n-aș vrea să-l fac pe Calum să aștepte. Nu pare prea răbdător.

– Aș! Mai mult latră decât mușcă, izbucni într-un râs zgomotos Kitty. Deocamdată are necazuri. De obicei are o fire plăcută, dar în ultimul timp este mai degrabă nervos cu femeile. Îl înțeleg. Îi place să știe unde se află și dulcineea lui nu reușește să se hotărască pentru data nunții.

Puse o cârpă peste coșul mare și se întoarse.

– Nu este posibil! Uite că aproape ai terminat vasele. Și au fost! Și eu sunt rapidă, dar mărturisesc că merg mai puțin repede decât tine!

– Astea? Dar nu sunt decât vase! Să fi văzut la pensiune, când erau cam treizeci de clienți și cinci servicii!

Brusc, Anna observă prezența lui Calum care stătea în ușă, cu o pereche de cizme în mână.

– Pune-le, îi spuse bărbatul. Sunt ale cumnatei mele, Betty. Vei avea nevoie de ele pe pășunile cu zăpada topită.

Fără îndoială, îți vor fi prea mari...

– N-am picioarele atât de mici!

Anna își scoase pantofii cu toc jos și își vârî picioarele în partea de sus a unei cizme. Calum îngenunche în fața ei și o ajută să pună călcâiul la loc.

– Cizmele de cauciuc, spuse, sunt întotdeauna greu de încălțat.

– Știu. Le puneam deseori când eram puștoaică, pentru a dansa în jurul lagunelor, în ploaia tropicală.

– Hainele dumitale sunt prea noi, spuse Calum ridicându-se. Fătarea oilor este o muncă murdară; ai să le strici. Ar fi mai bine să stai la distanță.

– Cu atât mai bine dacă le murdăresc. Par prea noi, iar eu am aerul unei novice.

Calum se întoarse spre Kitty.

– Ai putea să-mi pui pe cap căciulița asta de lână... foarte încet? Cu bandajul ăsta gros, am impresia că sunt un clovn.

– Se va ocupa Anna de asta. Am de făcut ceva la etaj.

Calum îi întinse cu teamă căciulița Annei.

– Mai întâi, întinde-o bine.

– Așază-te, pentru a mă scuti să mă duc să caut o scară.

Calum se așeză. Anna se duse în spatele lui, întinse căciulița la maximum și o făcu să alunece fără greutate peste pansament.

– Mulțumesc. Vei găsi un hanorac vechi așăgaț pe ușa din spate și un mare sortiment de șepci și căciulițe. Soarele strălucește, dar din munți coboară un vânt de la nord, foarte rece.

Anna avu impresia că bărbatul era mai puțin ostil.

– Spre deosebire de zăpada de pe piscuri, remarcă ea, se pare că începi să te topești... Te-a mirat rapiditatea mea de a spăla vasele? Mă

considerai un lucrușor fragil, care nu știe ce poate face cu cele zece degete?

– Așa este. Credeam că la pensiune erai recepționeră....

Anna închise hanoracul vechi până la gât, își acoperi părul blond cu o căciuliță din lână în dungi verzi și galbene și ieși cu ceilalți pe veranda din spate. Rămase nemișcată, cu un strigăt ușor de plăcere și mâinile strânse în fața ei, admirând peisajul care i se oferea ochilor. La poalele munților înzăpeziți, se unduiau colinele acoperite cu levănțică; un torent tumultuos strălucea între două șiruri de sălcii foarte verzi.

Mai aproape de ea, înfloreau splendorile din grădină.

La picioarele sale, se întindea un strat mare de ciubotica-cucului și de violete, la umbra unui mesteacăn tânăr, cu frunze proaspete. Mai departe, sub pomii fructiferi deja înmuguriți, narcisele galbene își desfășurau covorul de aur și păreau că sfidează ultimele mușcături ale înghețului și ale zăpezii.

Un parfum ușor, adus de vânt, o făcu să se înfioare. Era un miros de vară și nu de primăvară.

Anna înălță capul și încercă să-l identifice.

– Nu este posibil! spuse. Crinii n-au înflorit încă!

– Da și nu, spuse Kitty râzând. Ceea ce miroși, este parfumul unor palmieri cu muguri comestibili, pe care-i vezi acolo jos. Aparțin aceleiași clase vegetale ca și crinii. Cei mai mari crini din lume!

– Aș rămâne ore întregi! spuse Anna. Dar nu vreau să întârzii. Am înaintea mea și alte zile frumoase de primăvară....

Bunicul o luă de mână și murmură cu o voce care tremura puțin:

– Și multe alte primăveri, draga mea!

Calum Doig rupse brusc vraja.

– Să mergem! La drum, Anna din insule! Ne vei arăta cum să reacționăm în fața unei oi gata să fete.

Gilbert Drummond avu ultimul cuvânt.

– Nu, nu Anna din insule. Anna de Strathallan! Aici, este la ea acasă!

Capitolul 3

Se înghesuiră în Land-Rover și porniră pe un drum cenușiu, care străbătu pajiștile împrejmuite. Mașina se oprea la barierele albe și Gilbert, uimitor de vioi pentru vârsta sa, cobora pentru a le ridica.

Ajunseră în sfârșit la țarcul oilor care fătau. Zeci de miei foarte mici se străduiau cu stângăcie să se țină pe picioarele care tremurau, în timp ce mamele lor îi lingeau sau îi loveau ușor cu botul. Alte mame behăiau pentru a-și chema mieii, mai mari, care se aventuraseră departe de ele. Sub o salcie, în apropierea torentului, un bărbat înalt era aplecat asupra unei oi și a nou-născutului său. Era Philip Sherborne, ocupat să ajute o mamă să aducă pe lume un al doilea pui.

Gilbert i-l prezentă Annei și se îndepărtă cu ea spre o oaie care refuza cu încăpățânare să-și alăpteze mielul.

– Mulți cercetători de animale din regiune, spuse Gilbert, își tund oile înainte să fete. Eu, consider că este prea riscant. Pe vremea când o făceam, am pierdut multe animale din cauza ultimelor înghețuri și a viscolelor.

Fără a pune la socoteală că este mai ușor să ții oile în timp ce fată, când au un strat gros de lână pe spate.

Văzându-i, oaia care nu era o mamă bună încercă să fugă.

– Ei, Anna! Prinde-o! Ține-o bine. Oile sunt ciudate. Unele au miei firavi care n-au nici măcar puterea să sugă și se înverșunează să-i hrănească. Altele, din nefericire, nu au suficient lapte. Și apoi, sunt cele ca asta, care nu au cu ce să hrănească din plin gemeni, sau chiar tripleți și cărora le lipsește întru totul instinctul matern. Iată, privește-o! Are mamelele tari ca lemnul de atâta lapte, dar îndată ce puiul încearcă să sugă, fuge. Îndepărtează-te puțin, Anna, să nu te stropesc cu lapte. Voi mulge puțin. Curge mai ușor când ugerul este mai puțin plin și mielul suge mai bine.

Anna fu uimită să vadă cu ce rapiditate se muia ugerul.

– Acum, draga mea, spuse Gilbert, ține bine mielul și ridică-i capul. Moare de foame.

Anna îl prinse între picioare, deși era încă foarte lipicios. Cu atât mai rău pentru frumoșii săi pantaloni ecosez. Sau mai degrabă, cu atât mai bine. Va arăta mai puțin ca o novice.

După două ore de muncă, făcură o pauză. Philip o privi pe Anna cu un aer amuzat și în același timp admirativ.

– Pentru început, n-a fost rău deloc. Măcar v-ați angajat aici cu toată inima!

Era cât Calum de înalt, dar mai slab. Chipul îi era de o frumusețe surprinzătoare. Avea părul șaten și ochii căprui.

– Este ora ceaiului, anunță Kitty. Toată lumea la pârâu!

– Doamna Drummond este un adevărat soldat! explică Philip râzând. Ne ține pe toți din scurt. Te voi învăța regulamentul, Anna. Nu există doar ritualul pârâului!

Apa era ca gheața. Se săpuniră energic pe mâini și pe față și urcând din nou spre pajiște, își bătură brațele pentru a activa circulația.

Ceaiul fierbinte le păru minunat, iat pâinile mici dispărură ca prin farmec.

– Nu-mi vine să cred, remarcă Anna, că toți mieii care țopăie n-au fost, acum o zi sau două, decât niște bieți pui orbi și lipicioși. Este un adevărat miracol!

– Fiecare naștere este un miracol, o asigură Kitty. Mama își privește nou-născutul, roșu și ridat, țipând ca un pui ieșit din ou și în cel mai scurt timp este convinsă că l-a văzut zâmbind și că a reacționat doar la vocea sa...

Anna se aplecă repede să dezlipească un bulgăre de pământ argilos, fixat între toc și talpa cizmei. Era tulburată la ideea că bunica sa, atunci mai tânără decât ea, cunoscuse bucuria maternității, nutrise cele mai dragi speranțe pentru fiul său, speranțe care ajunseseră să fie decepții crunte...

Fu o dimineață obositoare. Doi miei și o oaie muriră..

Trei sau patru erau în stare jalnică și Philip se duse și se întoarse cu tractorul și remorca pentru a-i instala mai bine în grajdul care servea de maternitate.

Kitty o chemă pe Anna. O altă oaie făta.

– Are deja un miel și se pregătește să-l facă pe al doilea. Curăță-l pe acela în timp ce eu o ajut.

– Mi-ar plăcea să te înlocuiesc. V-am văzut cum faceți. Dar mi-e teamă să n-o rănesc....

– Nu, draga mea. Du-te. Meșteșugul nu se învață din vedere. Ajută-i cu blândețe și oaia și mielul vor face restul.

Este puțin obosită de primele eforturi.

Anna avu un scurt moment de panică. Se temea că se pricepea mai mult de o grămadă. Apoi începu să vorbească liniștitor cu oaia care gemea, făcând tot ce putea. Anna căpătă încredere. Simțea că propriile mișcări erau sincronizate perfect cu împingerile oii. Curând, spre marea sa uimire, al doilea miel se întinse pe iarbă, dând din picioare.

– Am reușit! strigă Anna.

S-ar fi putut crede că tocmai câștigase o medalie de aur la jocurile olimpice. Se întoarse și văzu trei bărbați privind-o zâmbind.

– Și când mă gândesc, spuse Gilbert, că nu mai târziu decât ieri Kitty îmi spunea: "Păcat că este vremea fătatului oilor! Micuța este obișnuită să vadă lucruri frumoase. Va considera asta urât și brutal!" Dar nu este adevărat, spune, iubita mea? Ești făcută pentru viața asta!

Anna observă că Philip și Calum întoarseră capetele, cu siguranță jenați de tonul încrezător și încântat al bătrânului. Aici, toată lumea dorea să protejeze familia Drummond. Se temeau probabil ca ea să nu aibă aceeași fire ca tatăl său. Că se entuziasma deodată de o treabă, pentru a o lăsa, descurajată de îndârjirea și de eforturile mari pe care aceasta le cerea.

Va reuși oare într-o zi să-l facă pe Calum să înțeleagă că era alt caracter? Și acesta nu era singurul care o observa cu scepticism.

– S-a terminat pentru dimineața asta, spuse Gilbert. Să mergem să mâncăm de prânz.

Ajungând în apropierea vehiculelor, Philip îi propuse Annei:

– Vrei să urci cu mine pe tractor? Înainte să mâncăm de prânz, voi da primele îngrijiri animalelor care nu sunt deloc în apele lor. Le vei vedea grajdul și vei învăța multe.

Anna se miră foarte tare văzându-și bunica reținându-l pe Gilbert de braț în clipa în care acesta se pregătea să-i urmeze. "Oare de ce această atitudine?" se întrebă tânăra fată. Aruncă o privire spre chipul lui Kitty, care reflecta o expresie frecventă la femeile în vârstă, când văd un tânăr bărbat și o tânără fată apropiindu-se. Cu siguranță, tocmai îi venise o idee...

"Draga de bunica! se gândi Anna, Ce bucurie pentru ea dacă m-aș căsători în district. Ar fi sigură că mă va avea mereu lângă ea!" Din fericire, Kitty nu-l avea în vedere pe Calum.

După ce mâncară de prânz, se întoarseră la țarc. Spre mijlocul după-amiezii, Kitty se hotărî să-i părăsească pentru a merge să-i ia pe cei trei copii care probabil coborâseră deja din autobuzul care-i transporta de la școală, la Răscrucea cu plopi.

– Poate nu merită osteneala, Kitty, obiectă Calum. Este timp frumos și se pot întoarce foarte bine pe jos acasă. O fac deseori.

– Când sunt părinții lor aici. Deocamdată, eu sunt răspunzătoare pentru ei. Poate sunt o bătrână flecară, dar nu vreau să li se întâmple ceva!

– Da, înțeleg asta, răspunse Calum. Atunci, ia-o și pe Anna. A muncit bine și probabil a început de-abia să-și mai simtă anumiți mușchi de care nici nu bănuia că există.

Pantalonii Annei, croiți din tartanul familiei Drummond, erau acoperiți de mucus, usuc, lână și lapte...

– Te rog, spuse tânăra fată privindu-l în ochi pe Calum, nu mă obliga să plec! Nu vreau să pierd nimic din ce se întâmplă aici. Nu vreau să am impresia că sunt o străină în vizită.

– Evident, nu ești! Chiar înainte de a sosi la Strathallan, ai salvat deja viața a doi flăcăi din regiune și i-ai condus la spital!

Dacă ar fi vrut să scadă valoarea a tot ce făcuse Anna în țarc, nu s-ar fi exprimat altfel. Brusc, de cealaltă parte a barierei răsună un apel și toți se întoarseră. Un bărbat străbătea pășunea în pas tărăgănat. Era Barney, cu o mină abătută, dar măcar o dată, foarte sobru. Îi prezentă scuze lui Calum.

– Când mă gândesc că aș fi putut avea pe conștiință moartea ta, declară în cele din urmă.

Acum, că mă simt mai bine, am venit să-mi ofer serviciile pentru fătarea oilor. La spital mi s-a spus că te-ai descurcat mai puțin bine decât mine....

– Dar cum ai ajuns până aici, Barney? întrebă Kitty. Ai făcut autostopul?

– Nu, mărturisi acesta pe un ton important. De dimineață, mi-am încasat pensia și am luat un taxi. Era cel mai mic lucru...

– Ei bine! Este drăguț din partea ta, spuse Calum. Accept să ne dai o mână de ajutor. Kitty va pleca să-i ia pe puști, așa că tocmai ne lipsește cineva.

Barney o măsură pe Anna.

– Așadar, articulă el, dumneata ești fata lui Alex? Mi-a spus sora de la spital. A aflat de la Calum când l-a sunat de dimineață pentru a avea vești de la el. Sunt mulțumit pentru Kitty și Gilbert. Au găsit pe cineva de același sânge cu ei. Și văzându-te muncind astfel încă din prima zi, trebuie să cred că le semeni mai mult lor, decât tatălui dumitale. Era un tip rău, iar munca și el erau două lucruri diferite. Este și cazul meu... dar când n-am băut prea mult, eu nu sunt un leneș. Alex era neputincios. Ca mine.

Bătrânului Barney îi lipsea tactul, dar dovedi că într-adevăr nu făcea mofturi la muncă. Rămase la cină și Anna văzu trecând o scurtă

licărire prin ochii lui Kitty când Philip acceptă de asemenea să mănânce cu ei.

– Acum, anunță Philip, când ieșiră de la masă, mă voi duce să dau de mâncare bolnavilor. Vii cu mine, Anna? Sunt sigur că este o treabă care te va interesa.

– Îmi pare rău, Philip. Maggie nu cere nimic mai mult decât să te ajute, dar eu țin să refac pansamentul lui Calum. Privește, este complet deranjat.

– Ba nu, spuse Calum. Este foarte bine. De altfel, tehnica de bandajat capul este foarte complicată.

– Aș putea-o face cu ochii închiși! exclamă Anna cu nerăbdare. Dacă ai fi fost puțin mai conștient aseară, m-ai fi auzit spunându-i doctorului că am fost îngrijitoare auxiliară!

– Philip, imploră Maggie, crezi că poți hrăni singur oile? Aș vrea s-o văd pe Anna făcând pansamentul.

Anna îl luă de braț pe Calum.

– Nu se pune problema, Maggie. Vom merge în baie pentru a fi siguri că nu suntem deranjați.

Îl făcu să se așeze pe un taburet, scoase din dulap trusa de farmacie și începu să desfacă pansamentul.

– S-ar spune, șopti Calum, că vrei să mă faci să-mi schimb părerea. Vorbesc despre cea pe care mi-am exprimat-o despre dumneata la spital.

– Desigur! răspunse râzând. Am oroare de ideile preconcepute.

– Sunt sigur că ai fi dat dovadă de mai puțin zel în țarc dacă n-ai fi auzit aseară tot ce am spus despre dumneata.

– Ce remarcă neplăcută! exclamă Anna, cu obrajii îmbujorați de mânie. Într-adevăr, îți umblă mintea la prostii, Calum Doig!

– M-ai înțeles greșit. Țin mult să veghez interesele bunicilor dumitale. I-am văzut atât de fericiți în țarc, încât nu mă pot stăpâni să-mi fac griji. Dacă îi părăsești după ce le-ai dat atâtea speranțe, vor cădea într-o stare mai rea decât precedenta! Nu vreau să-i lași să creadă într-un viitor în care vei fi mereu prezentă.

– De ce spui asta? Pentru că ți-am vorbit de serviciul pe care-l voi găsi la Auckland? Dacă ți-am spus asta, este doar pentru că mă acuzai că vin aici cu un interes. Voiam să te fac să înțelegi că sunt în stare să-mi câștig existența. Dacă tata a fost nestatornic și necinstit, nu înseamnă că sunt la fel!

Calum îi luă mâna.

– Îmi pare rău, Anna. În situația asta, am greșit că nu m-am gândit decât la bunicii dumitale. Ca toți membrii familiei mele, nu pot suporta ideea ca două ființe, pe care le cunoaștem și le iubim dintotdeauna, ar putea fi expuse la noi suferințe. Și mama lui Philip îi adoră pe Kitty și pe Gilbert, deși.... dar asta este o altă poveste.

Anna privi ochii albaștri ai lui Calum, apoi simțind că se înduioșează, întoarse repede capul.

– Ai fi preferat o vizită scurtă, rapidă și politicoasă. Este îngrozitor!

– Nu, Anna. Dar n-aș vrea să le promiți că rămâi. La douăzeci și patru de ani, ești prea tânără pentru a te angaja la un asemenea lucru. Nu le da prea repede speranțe care ar putea să se dovedească zadarnice. La urma urmei, ce poate găsi aici o fată tânără ca dumneata, în afară de munca la fermă și de compania a două persoane din altă generație?

Mânia Annei trecu brusc. Îi apărură gropițele în obraji și colțurile gurii se ridicară.

– Uiți că aici, pe domeniu, sunt și doi tineri de însurat...

Philip și dumneata! Ce și-ar putea dori mai mult o tânără fată?

Voise să glumească, dar Calum îi luă cuvintele în serios.

– Nu fi atât de sigură pe dumneata. Eu nu sunt liber, cât despre Philip... Ei bine! Nu știu...

"De acord, nu mă lua în seamă! răspunse Anna râzând. Acum, stai liniștit pe taburet. A rămas de făcut ce este mai delicat. Pansamentul fin lipit de plagă. Voi încerca să fiu foarte blândă.

– Mulțumesc, Anna, murmură bărbatul când ea termină. Recunosc că m-a durut mai puțin în seara aceasta decât ieri la spital.

– Cu siguranță, sunt mai competenți decât mine, dar nu sunt întotdeauna delicați.

După toate aparențele, când veni ora să se culce, se despărțiră buni prieteni. Dar Anna simțea că, așa cum îi spusese, Calum va continua să vegheze interesele stăpânilor săi. Cât despre ea, va continua să-l spioneze cu coada ochiului. Fratele său locuia într-o casă recent construită pe domeniu. Oare când se va căsători, Calum nu va vrea să se instaleze în casa mare, pe care o iubea deja atât de mult? Îi va convinge pe Kitty și pe Gilbert să meargă să locuiască la Crannog? Își dădu seama că zugrăvea viitorul în negru și reacționă imediat. Era mai bine să trăiască de pe o zi pe alta. Totul va depinde de femeia cu care se va căsători Calum și de sentimentele lui Kitty față de ea.

Își aminti o scurtă frază rostită de Maggie, când crezuse că unchiul se îmbătase: "Dacă afla asta domnișoara Kirckpatrick, îți va trage o săpuneală!" Cu siguranță erau logodiți, sau foarte aproape. Oare de ce Maggie nu-i spusese pe nume? Poate această fată tânără își dădea prea multe aere, își spuse Anna. Astăzi, în societatea foarte deschisă, este bine să întâlnești uneori persoane puțin mai șirete decât altele... Se hotărî să nu pună întrebări pe acest subiect.... o va întâlni până la urmă.

Capitolul 4

Într-adevăr, Anna făcu foarte repede cunoștință cu domnișoara Kirkpatrick. Întâlnirea avu loc la biserica prezbiteriană din Crannog, în duminica următoare. Anna îi văzu numele pe o notiță afișată pe ușa templului.

O întrebase pe Maggie:

– Ea este cea despre care vorbeai în acea zi, în care ai crezut că unchiul tău se îmbătase și când i-ai spus: "Dacă află asta domnișoara Kirkpatrick, îți va trage o săpuneală!"

– Da, răspunse fetița. Dar am spus asta pentru a râde. Îl iubește prea mult pentru a-l certa. Numai că ar fi foarte dezamăgită, și asta l-ar fi supărat.

– După afiș, ea este pastorul...

– Da, chiar ea este. Sophy Kirkpatrick.

Intrând în locul sfânt, Anna se aștepta să vadă o femeie de o anumită vârstă. Dar fu o femeie tânără, roșcată, foarte plăcută, care ieși din sacristie în spatele paraclisierului. Trebuia să aibă aproximativ treizeci de ani.

Se simțea că reverendul Sophy Kirkpatrick ascundea în spatele unui chip senin o personalitate foarte dinamică. În ciuda tumultului din gândurile sale, chiar și Anna își dădu seama de asta. Vocea Sophyei Kirkpatrick era frumos timbrată, foarte clară, cu inflexiuni de umor și veselie. Evident, era devotată clerului, dar cu siguranță nu se detașase de lume și nu era habotnică. Era cu picioarele pe pământ!Ideile Annei erau confuze; își dădea seama de bucuria lui Kitty și a lui Gilbert, fericiți și mândri să stea cu nepoata pe banca lor din biserică; era conștientă de asemenea... de vocea frumoasă de bariton a lui Calum, așezat în mod rațional între gemenii care nu cereau decât să se distreze. Credincioșii cântau în cor un imn frumos din secolul al XVII-lea, pe care Anna îl auzise în capela unei insule mici din Fidji. Versetul al doilea corespundea perfect cu ceea ce tocmai trăise la Strathallan:

"Te preamăresc, Dumnezeule, cu cuvinte simple,
Cu cele mai umile acțiuni ale mele, de fiecare zi,
Care sunt lângă vatră, sau la masa familială
Cu cei pe care-i iubesc,
Și nu pierdut în mulțimea templului
În care răsună vocile pioase,
Ci mai degrabă pe drumurile liniștite de pământ, în sejururile liniștite, în care orele trec încet".

Anna fu copleșită de un acces de tandrețe pentru bunicii săi. Cântau din toată inima și cu voci uimitor de tinere! Subit, fericirea lor îi făcu aproape frică. Simți toată povara responsabilității sale. Nu! nu trebuia să-i trădeze niciodată!

În același timp, înțelese reacția lui Calum față de ea. Se simțea cu totul alta, înconjurată.

Întărită de această pace pe care o regăsise, Anna ieși din templul mai mult decât centenar, construit de pionieri. Sub verandă, familia Drummond era înconjurată. O mulțime de curioși era în jurul lor, nerăbdători s-o cunoască pe nepoata miraculos picată din cer.

Numeroase persoane îi declarară Annei că era imaginea leită a bunicului; dar fu extrem de fericită să audă spunându-se: "Dar ai gropițele lui Kitty!" Era încântată să aibă ceva de la bunica.

Familia Drummond fu foarte mândră s-o prezinte pe Anna doamnei reverend Kirkpatrick.

– Ce noroc extraordinar că familia Forbes a mers în insulele Fidji și v-a întâlnit! exclamă Sophy. M-am rugat atât de mult să veniți la Strathallan și să rămâneți aici! Mi-ar fi plăcut să vin să vă salut, dar am fost chemată la Dunedin pentru un consistoriu regional. La întoarcere, mă așteptau bolnavii mei. Vă voi face o vizită mâine!

– Sper! exclamă Calum. O dată sunt rănit și nici măcar n-am dreptul la vizita ta! Dacă m-ai fi văzut cu bandajul ăla mare! Acum, cu pansamentul acesta adeziv, sunt mai puțin romantic!

– După câte mi s-a spus, erai departe de a fi pe moarte, Calum. Ai muncit la fătarea oilor ca și când nu se întâmplase nimic. De altfel, dragul meu, mă consacru tuturor enoriașilor mei. N-aș vrea să mi se reproșeze că acord un regim de favoare la Strathallan.

– Date fiind împrejurările, spuse Calum râzând, nici unul din enoriași nu-ți va reproșa asta!

Anna îl privi. Oare ce voia să spună? Da, privea chipul Sophyei cu ochi foarte afectuoși. Întoarse repede capul spre Sophy și constată că aceasta roșise.

Brusc, păru că un nor întunecase soarele... Dar nu, cerul era de un albastru uniform.

Avură loc alte prezentări și în clipa în care se pregăteau să plece, Elizabeth și Rossiter Forbes se apropiară la rândul lor. O sărutară cu căldură pe Anna.

– Fii binevenită printre noi, micuță dragă, spuse Elizabeth. Mă grăbeam să te revăd. M-am întors de la Dunedin, unde se pregătesc expozițiile cu flori de primăvară. Am fost fericită să aflu că te-ai integrat deja în comunitatea noastră. Oh! Bună ziua, Philip! Ce slujbă minunată, nu-i așa? Ce noroc s-o avem pe Sophy! Sper s-o ținem aici mult, foarte mult timp.

– Nu este atât de sigur, răspunse Philip râzând. Când sunt tinere, femeile pastor își asumă niște riscuri, nu-i așa?

Anna avu din nou impresia că cerul se întunecase. Acum era sigură că înțelege sensul tuturor aluziilor.... dar ce-o privea pe ea?

Fu o zi obositoare. Oile nu respectau odihna săptămânală... Hainele frumoase de duminică fuseseră schimbate cu cele de lucru. După ce se spălară și se schimbară, se pregătiră să ia masa de seară. După ce îngrijise ca de obicei animalele rănite sau firave, Philip nu li se alătură celorlalți în bucătărie. Calum rămase și el în ușă, și-i sfătuise pe ceilalți:

– Începeți să cinați fără mine. Îi voi telefona Sophyei. Se duce la Balloch diseară, pentru a pune la punct ultima ta idee. Vreau să-i urez noroc.

Se îndepărtă, dar Gilbert îl chemă.

– Calum! Spune-i de asemenea să fie atentă când va trece prin defileu. Cu siguranță, este polei acolo. Recomandă-i să nu cineze acolo. Dacă întârzie, tot drumul între Balloch și Crannog va fi

acoperit de polei. Este o ființă ordonată și eficientă, dar totuși nu este decât o copilă!

– Nu te îngrijora. O va conduce Philip acolo și se va întoarce cu ea.

Telefonul dat Sophyei nu dură mult. Luând loc la masă, Calum exclamă râzând spre Gilbert.

– Mi-a cerut să-ți spun că certificatul său de hirotonire n-o împiedică să aibă simț practic și să știe că drumurile alunecoase sunt primejdioase. A adăugat că femeile pastori trebuie să știe, ca toți colegii lor bărbați, să înfrunte rigorile climei...

– Afurisită fată! spuse Gilbert. Este îndrăzneață! Și nu doar pe plan fizic.

După masă, Calum urcă să-i culce pe cei trei copii și le spuse o poveste. Kitty și Anna spălară vasele.

– Este curios, remarcă Anna, că Philip este cel care o conduce pe Sophy la Balloch și nu Calum...

– S-ar fi dus cu siguranță dacă n-ar fi fost rănit.... S-a plâns mult de cap astăzi. Deseori este așa în a treia zi. Vei învăța s-o cunoști pe Sophy. Este într-adevăr o fată minunată.

Anna nu se îndoia de asta. Dar se întrebă de ce încerca gelozie pentru prima dată în viață...

– Ce voia să spună bunicul când vorbea de îndrăzneala Sophiei?

– A pățit-o, sărmana! Pe vremea în care își pregătea diploma de asistentă socială, a dorit întotdeauna să facă bine în jurul ei, s-a logodit cu un student la teologie. A fost numit pastor la Crannog. Se numea Roderick Knight. Trebuia să se căsătorească anul următor, imediat ce Sophy și-ar fi terminat studiile. În luna iunie, el s-a îmbolnăvit de o leucemie fulgerătoare. Dacă a existat o tânără fată cu

inima zdrobită, aceasta a fost draga noastră Sophy! O cunoșteam foarte bine, pentru că de fiecare dată când venea să petreacă un weekend cu Roderick, descindea aici, la Strathallan. Și-a depășit repede durerea și a hotărât să fie pastor. În biserica prezbiteriană din Noua Zeelandă există multe femei pastori. În timp ce studia teologia, de biserica noastră se ocupa un bătrân pastor. Când a murit, Sophy tocmai fusese hirotonită și enoriașii parohiei au cerut-o. Iată de ce vorbea Gilbert despre curajul său moral! Mai ales la început, a trebuit să învingă ostilitatea unor bătrâni care nu se dădeau bătuți și care i-au făcut viața grea.

Ceva în inima Annei se relaxă. Îi fu rușine de inexplicabila sa invidie.

– Roderick, reluă Kitty, i-a spus înainte de a muri, că pentru ea viața continua. Sunt sigură că de un timp rănile i s-au cicatrizat. Nu l-a uitat pe Roderick, dar un altul îi ia treptat locul în inima sa. Luptă împotriva sentimentelor, pentru că este evident că nu se va mai putea ocupa tot timpul de parohie dacă se căsătorește cu un fermier. Dar până la urmă, timpul va aranja bine lucrurile, deși... Ei da! Bărbații n-au reputația de a fi atât de răbdători. S-ar putea să apară la orizont o altă fată... Ia te uită! Poate n-ar fi o idee atât de proastă. Asta ar putea-o trezi!

Anna nu-l vedea deloc pe Calum în rolul de îndrăgostit amețit și răbdător... Continua să lupte împotriva acelui straniu sentiment de gelozie. Fără îndoială, acesta venea dintr-o ușoară dorință.... Totuși, nu întâlnise încă niciodată un bărbat cu care i-ar fi plăcut într-adevăr să-și petreacă restul vieții. Nu-i lipsiseră admiratorii și unii chiar îi plăcuseră mult, dar se oprise aici....

Vesela era terminată. Anna puse cârpa la loc anunțând:

– Acum, îi voi scrie mamei și lui Magnus. Am atâtea lucruri să le povestesc! Nu numai că mi-am găsit aici rădăcinile, dar când se vor stabili la Auckland voi putea să merg să-i văd o dată pe an!

– O dată? Îți vei putea vedea mama mai des, draga mea. Și dacă banii pentru biletul de avion te rețin, nu te îngrijora. Domeniul este în stare să-ți plătească două sau trei călătorii pe an. Poți să le spui de asemenea că te vom lăsa întotdeauna să acționezi după voia ta, chiar dacă hotărăști să-ți faci o situație la Auckland, pentru a trăi lângă ei. Vei veni să-ți petreci vacanțele aici.

Când pătrunseră în salon, Calum și Gilbert priveau la televizor emisiunea "Almanahul comitatului", care prezenta o nouă tehnică de irigare. Anna propuse să se ducă să-și scrie scrisoarea în altă încăpere.

– Ba nu, spuse Kitty. Emisiunea se va încheia curând și nu se vor mai uita la următoarele programe.

Documentarul o interesă mult pe Anna. Kitty urcă să-i sărute și să-i înveselească pe copii, apoi își strigă soțul din înaltul scării.

– Gilbert! Vor să vii și tu!

Calum, adâncit într-un fotoliu mare, întoarse capul spre Anna.

– Ar fi mai bine să amâni corespondența pentru mai târziu și să te duci să te culci. De când ne-am întorsa de la templu, n-ai încetat să muncești. Mâine ne așteaptă o altă zi lungă!

– Mâine mă voi întoarce la țarc. Țin mult la asta. Vreau să le scriu chiar în seara asta mamei și tatălui meu vitreg, pentru a-i informa că mi-am descoperit bunicii și că am hotărât să locuiesc aici, cu ei.

Calum tresări.

– Cum? Nu știu de existența lui Kitty și a lui Gilbert? Totuși Kitty ți-a scris cât timp mama dumitale era încă acolo!

– Scrisoarea a sosit în dimineața nunții lor.

N-am vrut ca această voce din trecut să-i aducă mamei amintiri nefericite și să vină să-i tulbure fericirea. M-am străduit. Voiam să-mi văd bunicii înainte de a mă angaja față de ei și de a-i vorbi despre asta mamei.

Se opri și așteptă replica lui Calum. Acesta o privea fără să spună nimic. Mutismul său o irită.

– Este foarte neplăcut! Îmi pui o întrebare, îți răspund, îți dezvălui cele mai intime sentimente ale mele și iată că nu spui nimic! Ce te-a apucat?

Calum o mai privi câteva secunde, ca și când nu-și credea ochilor, apoi se ridică zâmbind și se opri la biroul în fața căruia se așezase Anna.

– Ce ciudată ești, Anna! Cu părul blond, obrajii roz și ochii mari negri cu reflexe violete, pari un înger, în timp ce nu ești deloc. Ești o agresivă. Știi să te aperi cu toate ghearele scoase! Dar măcar o dată permite-mi să-ți spun că n-ai nimic să-mi reproșezi. Tăcerea mea nu înseamnă decât un lucru: nu-mi revin constatând că o tânără fată modernă face să treacă înainte de orice fericirea mamei sale, chiar în prezența unei vești tulburătoare. Nu știu ce să spun! Mă crezi?

Anna era conștientă cu intensitate de prezența lui lângă ea.

– Îmi pare rău, Calum. M-am simțit ofensată în mod stupid. M-am gândit că nu mă crezi, că mă iei drept o persoană care umblă cu ascunzișuri. Dar te consider dur cu tinerele fete moderne. Multe ar fi acționat ca mine. După părerea dumitale, ce-ar fi făcut doamna reverend Sophy în locul meu?

La numele Sophyei, chipul lui Calum se îmblânzi.

– Cu siguranță, ar fi reacționat ca dumneata. Dar exemplul este greșit. Sophy nu este o tânără fată ca celelalte.

Este absolut excepțională.

Anna lăsă capul în jos și se jucă nervoasă cu stiloul.

– Bun. Trebuie să-mi încep scrisoarea. Calum, ar trebui să te întinzi pe șezlong și să dormi puțin. Mulți bărbați, după un accident ca al dumitale, și-ar fi luat una sau două zile de odihnă.

Bărbatul îi urmă sfatul și când Kitty și Gilbert coborâră din nou, dormea deja, cu fața distrusă.

Anna povesti toată întâmplarea Eloisei și lui Magnus, începând cu vizita familiei Forbes. Trecu sub tăcere sosirea sa furtunoasă și-i sfătui să vină să-și petreacă vacanțele la Strathallan, după sejurul la Hong Kong.

"Vă va plăcea foarte mult aici, iar bunicii te vor întâmpina și pe tine cu brațele deschise, Magnus. Mi-ar plăcea atât de mult să puteți admira tot ce văd eu acum. Primăvara înverzește pajiștile și sălciile, iar grădina are în fiecare zi un aspect nou, atâtea flori și culori diferite există. Nu știu ce prefer, colinele și munții, grădina sau însăși casa.

Casa a fost construită de primul Drummond din Noua Zeelandă. A scos el însuși pietrele din munte; a fost o muncă de mare amploare. S-ar fi putut mulțumi, ca mulți alții, cu o cabană din lemn! Este o casă mare, cu camere de locuit la etaj, construită pe panta versantului, pentru a evita inundațiile. În fundul văii curge un mic râu, care se revarsă la topirea zăpezii.

Am hotărât să rămân aici. Deocamdată ajut la fătarea oilor și nu-mi lipsește munca. Apoi, voi încerca să-mi găsesc o slujbă la spitalul din Roxburgh. Sunt sigură că veți fi liniștiți să mă știți la Strathallan, mai degrabă decât la Auckland, fără o familie adevărată.

Dar revin la descrierea casei.

Este adăpostită la est și la vest de copaci din regiune și de alții aduși din Scoția, de cei dintâi din familia Drummond. Spatele este expus spre sud, de unde vine frigul. Fațada principală, la nord, este foarte însorită. Ferestrele sunt vopsite în albastru turcoaz, iar acoperișul este acoperit cu ardezie din Țara Galilor. Casa este flancată de două camere, doar parter, de construcție mult mai recentă. Kitty și Gilbert se vor retrage într-o zi în cea mai mare, pentru a lăsa casa intendentului și familiei sale. Astfel, își vor putea duce zilele bătrâneții chiar în mijlocul Strathallanului.

Zidurile sunt acoperite cu nalbe roșii și trandafiri agățători. De-abia aștept să-i văd înfloriți! Le-am povestit bunicilor că păstrezi o amintire extraordinară a parfumului de liliac după ploaie în insula de sud. Bunicul s-a repezit imediat la pepiniera din Roxburgh. A cumpărat douăzeci de tufe de liliac de diferite culori, pe care le-a plantat de fiecare parte a aleii care coboară până la râu. Când vei părăsi Hong Kongul, mamă, vei avea așadar întâlnire cu liliacul".

Anna făcu o pauză. Acum trebuia să vorbească despre cei care întrețineau Strathallanul. Pentru un motiv care-i era greu de recunoscut, cuvintele nu-i veneau. Apoi alungă această jenă. Trebuie să termini scrisoarea, Anna!

"Vă întrebați probabil cum este organizat domeniul. Ei bine, există mai întâi Ian Doig și soția sa, Betty, care locuiesc într-o casă nouă. Au trei copii: Mac și Bill, gemeni, care au cinci ani și sora lor, Maggie, de șapte ani. Sunt adorabili.

Ian are un frate mai mic decât el, Calum, care este intendentul domeniului. Cred că va lua în posesie casa mare, îndată ce se va

căsători. Dacă nunta are loc într-un an, când veți veni să ne vedeți, veți putea fi găzduiți în anexă, cu Kitty și Gilbert. Sunt trei camere acolo".

Depășise obstacolul! Dar de ce oare considerase un obstacol această ultimă parte a scrisorii? Ocoli întrebarea și căscă. Se simțea brusc foarte obosită.

– Le-am descris Strathallanul bine, le spuse bunicilor. Vor avea impresia că sunt deja aici. Acum, voi prepara o ultimă ceașcă de ceai.

Când se întoarse cu tava, Calum se hotărî în sfârșit să se trezească. Priviră jurnalul televizat și se duseră la culcare.

După ce-și perie părul, Anna se privi în oglinda cu trei fețe pusă pe măsuța de toaletă. Trei Anne o priveau. Cea din stânga era Anna din insulele Fidji, cea din centru, era Anna de Strathallan; și a treia, din dreapta? Era o Annă plină de teamă; o Annă care se știa îndrăgostită cu adevărat pentru prima dată în viață.

Calum Doig îi spusese că nu era "liber". Oare ce aștepta Sophy pentru a se căsători? Cum poți rezista în fața unui asemenea bărbat? Dacă într-adevăr, prefera îndatoririle sale de pastor, nu-l merita pe Calum! Nu știa ce este dragostea!

Brusc, Anna își aruncă peria pe măsuța de toaletă, o privi pe a treia Anna drept în ochi și-i spuse: "Nu ești decât o proastă! Acum o săptămână, nici măcar nu știai de existența sa și în ziua în care l-ai întâlnit, l-ai detestat. Până acum, n-ai avut niciodată încredere și ți-ai bătut joc de dragostea fulgerătoare. Ești nebună! Calum aparține Sophyei. N-ai minte să iubești un bărbat care nu este liber!"

Capitolul 5

Sophy sună a doua zi foarte devreme și ceru să-i vorbească lui Calum.

– Nu va putea să vină înainte de prânz, spunea acesta reluându-și locul la masă pentru micul dejun. Bătrâna doamnă Meadows a murit în această noapte și acum Sophy este cu familia. La ora zece, trebuie să meargă să-l ia pe Peter Hollings de la spital și să-l ducă acasă. Îți transmite să nu-ți faci probleme pentru masa de prânz, Kitty, dacă ai mult de lucru în țarc.

Annei îi plăcea să-l audă pe Calum spunându-le bunicilor pe nume.

Probabil aceștia se simțeau întineriți cu douăzeci de ani! Dar oare de ce gândurile îi reveneau permanent la Calum? Era ridicol și mai ales nu trebuia să uite că familia Doig era solid implantată la Strathallan.

De ani de zile, Calum dovedise că era întru totul capabil să țină domeniul în mână. Când se va căsători, Kitty și Gilbert îi vor iubi soția ca și pe el. N-o iubea deja?

***

Așa că era foarte firesc că intendentul și poate Ian și Betty, nu văzuseră cu ochi buni sosirea neașteptată a unei moștenitoare. Dar Calum părea să-i poarte mai puțină pică decât la început. Era un bărbat drept și corect.

În Rover, întorcându-se de la lucru, Calum îl întrebă pe Philip cum se desfășurase reuniunea din Balloch.

– Bătrânilor satului le-a plăcut ideea?

– Mai întrebi? Sunt pur și simplu entuziasmați!

– Totuși, spuse Anna, am crezut că înțeleg că era vorba de o reuniune în care tinerii cântau la chitară,,,,

Nu merse mai departe. Cei doi bărbați izbucniră în râs.

– N-ai nimerit-o deloc, draga mea Anna, spuse Philip. Sophy este vicleană. Știe foarte bine că bătrânii urmează cu greu inovațiile tinerilor. Și se întâmplă că Balloch este într-o situație specială. Știi oare că "balloch" înseamnă "defileu" în celtică? Satul este izolat, de cealaltă parte a defileului. Tinerii și bătrânii formează o comunitate foarte strânsă. Ideea Sophyei – în realitate mama este cea care i-a șoptit-o – era să reunim tinerii și bătrânii după serviciul religios și să-i facem să povestească întâmplări vechi din trecut. Un trecut care este departe de a fi parfum de trandafiri! Dacă ai fi văzut mutrele tinerilor când Jake Donelly, care are nouăzeci de ani, a povestit mărturii pe care le deținea de la propriul tată! În epoca pionierilor și a căutătorilor de aur, o sumedenie de animatoare de local au sosit în

urma bărbaților care au participat la goana după aur în California și care au venit aici să-și încerce norocul. Te-ai fi putut crede în marea perioadă a Far Westului. Toate aceste povești i-au pasionat în asemenea măsură pe tineri, încât s-au hotărât să organizeze o mare petrecere după fătarea oilor. Vor să facă să reînvie serviciile religioase și serile de odinioară. Ar vrea ca toți participanții să fie îmbrăcați ca în trecut.

– Oh, Anna, exclamă bunica, ar trebui să îmbraci cea mai frumoasă rochie de mătase a bunicii lui Gilbert! Este de culoarea prunei, cu valuri de dantelă sub talie; are bustieră, mâneci colante începând de la cot și manșete de dantelă. Cu ochii tăi negri, îți va veni de minune.

– Ai și altele? întrebă Calum. Vor fi multe cereri.

– Desigur.

Poate puțin mai noi, dar toate foarte frumoase. Numai să fie vechi, se pot foarte bine amesteca epocile.

– Mă gândeam la Sophy, spuse Calum. Cum nu este din regiune, nu va avea nimic de îmbrăcat.

– Dacă ar lua ea rochia de culoarea prunei! spuse Anna. Se va potrivi perfect cu părul său roșcat.

– Nu, Anna, spuse Calum. Este foarte amabil din partea ta, dar rochia cea mai veche a familiei Drummond trebuie să fie purtată de o Drummond. De altfel, enoriașii se vor bate pentru a-i da Sophyei o rochie frumoasă!

– S-a făcut deja, spuse Philip. Mama i-a destinat Sophyei rochia de mireasă a străbunicii ei.

– Aș fi crezut că a rezervat-o pentru sora ta.

– Victoria poate nu se va întoarce.... sau... va fi deja iar plecată.

– N-am văzut niciodată pe nimeni care să nu poată sta locului ca Victoria, îi explică Annei, Calum. Lucrează pentru cel mai mare anticar-decorator din Noua Zeelandă. Cum îi cunoaște perfect afacerile, acesta o lasă să se organizeze cum crede. Deocamdată, este în districtul Canterbury. Sper c-o vei cunoaște curând.

Când Roverul se opri în fața grajdurilor, un călăreț cobora pe aleea principală, călare pe o superbă iapă roibă. Era Sophy. În pantaloni, cu o canadiană verde-gălbui și un pulover galben pe gât.

Descălecă, deschise o barieră și-și lăsă iapa, cu o palmă pe crupă, pe o mică pajiște unde se aflau deja alți doi cai. Da, își spuse Anna, Sophy Kirkpatrick se simțea acasă la Strathallan!

Aceasta scoase din buzunar un teanc de scrisori care îi fusese înmânat de poștaș, în drum. Era și una pentru Anna, care remarcă imediat timbrul din Hong Kong. O citi chiar în bucătărie. Brusc, scoase un strigăt de bucurie și, prinzându-și bunica de umeri, o antrenă într-un dans nestăpânit.

– Dar, Anna, spuse Kitty râzând, ne vei spune până la urmă ce se întâmplă?

– Este fantastic! Un noroc nesperat! Mama mi-a scris la Auckland și au trimis scrisoarea mai departe. Imaginați-vă că Magnus a fost numit profesor la Școala de Medicină din Dunedin. Așa că acolo vor veni să locuiască peste un an, și nu la Auckland! A cerut acest post de mult timp. Cât de mulțumită sunt că n-am expediat încă scrisoarea mea. Ascultați ce spune: "Te las, bineînțeles, să hotărăști; dacă ai găsit la Auckland o muncă ce-ți place, nu-ți voi cere s-o părăsești. Dar dacă te-ai îndrăgostit fulgerător de insula de sud și-ți poți face o situație la Dunedin, sau în vecinătate, ar fi minunat! Oh, da, va fi minunat! Vom fi pe aceeași insulă, la circa o sută de kilometri distanță."Vor putea

veni să-și petreacă weekendurile aici și mă voi duce deseori să-i văd. Se poate spune că am noroc!

Când agitația i se domoli, Anna se duse să se spele pe mâini la chiuveta care se afla în spatele verandei, unde Calum o precedase.

– Chiar ești hotărâtă să rămâi, Anna? o întrebă acesta.

Tânăra fată îl privi în ochi, dar fu incapabilă să ghicească ce exprimau.

– Te miră asta? Știi, Calum, înțeleg perfect că te pun într-o situație dificilă. Bunicul te consideră ca pe propriul său fiu. Contează pe tine să preiei ștafeta. Îmi place ca lucrurile să fie limpezi. Așa ați convenit între voi, nu-i așa?

Calum se șterse pe mâini cu un prosop gros kaki, fără să-și ia ochii de la Anna.

– Da, răspunse. Și ce-i cu asta?

– N-ai de ce să te temi de mine. Bunicii au construit anexa pentru a se retrage acolo cât te vei căsători, lăsându-ți casa. Este exact?

– Întru totul. Dar de ce aceste întrebări?

– Pentru că prezența mea nu trebuie să dea deloc peste cap acest program. Cu puțin noroc, voi găsi de lucru la spitalul din Roxburgh și voi locui în anexa bunicii.

– Îl vei moșteni pe Gilbert, spuse Calum încet. În consecință...

– Calum! Acum șase săptămâni, familia Drummond nu știa de existența mea. Evident, îmi vor face o dispoziție testamentară. Cu siguranță, vor vrea să-mi lase toate comorile din perioada pionierilor și voi fi fericită să le primesc la moștenire. Voi putea să accept de asemenea anexa, dar nimic mai mult! Restul ți se datorează...

Văzându-l pe Philip apropiindu-se, începură imediat să schimbe banalități.

În timpul prânzului, Anna fu foarte mirată de blândețea cu care o trata Calum pe Sophy, blândețe care nu se potrivea cu profilul său de vultur. Subit, își amintea ce spusese bunicul după prima sa ciorovăială cu Calum: "Cel puțin ea nu acceptă fără rezerve tot ce spui!" Oare era posibil ca Sophy, atât de plină de viață, atât de aprigă când predica, să fie numai lapte și miere în prezența lui Calum?

"Hotărât lucru, își spuse brusc Anna, nu mă gândesc decât la el!" Și se decise încă o dată să se comporte cu prudență.

După masă, tânăra fată îi surprinse pe Kitty și Philip într-o conversație animată în bucătărie. Văzând-o intrând, tăcură amândoi, cu un aer vinovat.

– Ah, tu ești! spuse bunica. Credeam că este Sophy... Am avut o mică idee în legătură cu ea. Philip crede că va merge, dacă vei avea amabilitatea să ne dai o mână de ajutor. Îți va spune ce va trebui să faci.

– Dacă înțeleg bine, vreți să încercați să grăbiți lucrurile între Sophy și....

– Sst! Iat-o! spuse Kitty, care adăugă imediat: doar pe tine te așteptam Sophy! La drum spre țarcuri. Calum este deja în mașină.

Cu siguranță, Kitty și Philip complotaseră o apropiere între Calum și Sophy. Dar ce trebuia să facă Anna în intrigă? Nici vorbă! își spuse, voi afla mai târziu.

În acea după-amiază, Sophy îi apăru într-o lumină nouă. Era veselă, vioaie și chiar îi jucă o festă lui Philip. Acesta tocmai ajutase o oaie să fete și era încă aplecat asupra ei, pregătindu-se să elibereze un al doilea pui. Sophy se apropie mergând ca o pisică în spatele lui, cu un miel nou-născut pe care-l așeză lângă celălalt. Apoi se dădu înapoi fără să fie văzută. Celui de-al doilea miel îi veni timpul să se nască.

Anna, bunicii săi, Calum și Sophy observau scena zâmbind. Când oaia eliberată se puse pe picioare, Philip se întoarse pentru a vedea cum se simte primul născut. Făcu ochii mari, se scărpină în cap și spuse cu voce tare pentru el însuși: "Tripleți! Nu-mi amintesc..." Apoi îi privi pe ceilalți și o văzu pe Sophy luând un aer nevinovat. Flutură pumnul în direcția sa și aceasta fugi. Philip alergă după ea și dispărură amândoi în spatele unui pâlc de sălcii.

Când apărură din nou, Sophy își ștergea lacrimile de râs. În timp ce se prefăcea că este mânioasă, declamă:

"Fericit cel care are puterea unui uriaș".

"Dar dacă o folosește ca un uriaș, va deveni tiran!"

– Ce i-ai făcut, Philip? întrebă Calum râzând.

– Ce crezi? Am uitat tot respectul pe care îl datorez funcțiilor sacerdatale și i-am administrat o bună corecție! Sophy! Du imediat mielul acesta înapoi la sărmana lui mamă, care plânge. Sunt destule behăielile și așa!

– Mă duc s-o caut, spuse Calum. Poți conta pe mine pentru a te apăra de această brută grosolană! Vino!

Philip vru să-i urmeze. Anna îl prinse iute de mână.

– Lasă-i, Philip. Calum face un schimb avantajos. El și cu mine nu încetăm să ne ciorovăim.

– Ce păcat! Mă gândeam că am fi putut merge toți patru la Alexandra miercuri sau joi, pentru a vedea acolo o comedie muzicală. Este o reluare la "Toate drumurile duc la Arrow". Acțiunea se petrece la Arrowtown, în timpul alergării după aur.

– Dar nu cer mai mult decât să mergem acolo! spuse Anna fără ezitare. Du-te și-i întreabă pe Sophy și Calum dacă sunt de acord. Asta i-ar face bine Sophyei. Își ia munca prea în serios.

Nimic mai potrivit decât o atmosferă romantică!

– Bravo! spuse Philip, izbucnind în râs. Iată o observație care-i va plăcea lui Kitty. Intrii perfect în jocul său.

Ideea nu păru s-o entuziasmeze pe Sophy.

– Știu că săptămâna asta ai două seri libere, Sophy, insistă Philip. Este ocazia să te desprinzi puțin de enoriași. Să știi că nu le ești indispensabilă!

Anna își spuse că Philip apăra bine cauza lui Calum.

– Are dreptate, Sophy, spuse acesta din urmă. Este mult timp de când îți predic același lucru. Kitty de asemenea și, nu suntem singurii.

În cele din urmă, Sophy cedă. În timpul mesei de seară, la care participă și Philip, Anna află că prezbiteriul dispunea de o mică pașune și de un grajd datând din perioada în care pastorul își vizita enoriașii în cabrioletă. Sophy închirie pășunea unui cercetător de animale, dar iapa sa păștea printre oi.

– Va fi minunat să mă întorc călare la Crannog, în seara asta, la apusul soarelui. Dacă ai înșeua și tu un cal și m-ai conduce, Philip?

– Îmi pare rău, Sophy. Trebuie să mă întorc acasă cu mașina, pentru a fi aici mâine dimineață devreme. Dar Calum sunt sigur că de-abia așteaptă să meargă.

– De acord, Sophy, spuse Calum. Propun să facem un ocol pe la muntele albastru. Pariez că n-ai văzut încă narcisele de pe pantele stăvilarului. Va fi un apus de soare frumos pe lac.

Anna observă cum Kitty își stăpânea un zâmbet.

Petrecu o oră cu Philip și Gilbert în biroul domeniului, instalat în cea mai mică dintre cele două anexe. Îi arătară mostre de diferite calități de lână. Anna încercă să rețină toate cuvintele tehnice și puse foarte multe întrebări. Gilbert era vizibil fericit s-o vadă

interesându-se tot mai mult de exploatarea de la Strathallan. De câteva ori se gândi că lui Kitty și lui Gilbert le-ar plăcea să se vadă înnodându-se o idilă între ea și Philip. Dacă această căsătorie ar avea loc, sângele familiei Drummond, în lipsa numelui, va continua să stăpânească domeniul. Dar nu se simțea câtuși de puțin atrasă de el. Îl găsea amuzant, nimic mai mult.

La întoarcerea în casă, Anna adăugă un post-scriptum la scrisoarea destinată mamei sale, pentru a-i spune câtă plăcere îi făcea numirea lui Magnus la Dunedin. Ajunse în pat înainte de întoarcerea lui Calum. Și-l imagină plimbându-se călare pe malul lacului, cu Sophy. Oare manevra lui Kitty și a lui Philip începuse să aibă efect? Era puțin vulgară. Ar fi trebuit altceva pentru a o îndemna pe Sophy să se hotărască. Era răspunzătoare de parohie de un an și jumătate. Oare în tot acest timp, Calum îi făcuse curte în zadar? Într-o clipă de abandon, Anna se gândi: "Dacă măcar aș fi sosit aici acum doi ani!" Apoi respinse această idee, spunându-și că era stupidă.

Ieșirea la Alexandria fu stabilită pentru miercuri. Se convenise că trioul de la Strathallan va pleca în mașina lui Philip și că, în trecere, o vor lua pe Sophy.

– Măcar o dată vă oferiți puțină distracție, profitați de ea, îi sfătui Kitty. Distrați-vă bine după-amiază și mergeți la restaurant înainte de spectacol.

În clipa plecării, când Anna coborî din camera sa, cei doi bărbați, la mare ținută, o așteptau lângă șemineul din salon. O priviră împreună și fețele amândurora exprimară imediat deplină admirație. Purta o rochie simplă, foarte lungă, în care se îmbinau două nuanțe de mov; gulerul pătrat era tivit cu broderie englezească. Își pusese un colier în stil celtic, cumpărat din Scoția, pus în evidență de un superb ametist.

În mașină, se așeză în fața lui Philip. Vedea fața lui Calum în oglinda retrovizoare. Părea posomorât. Oare de ce făcea mutra asta, cât timp își va petrece seara cu cea pe care o iubea?

Când se opriră în fața casei parohiale, chipul i se lumină. Coborî din mașină și se duse în întâmpinarea Sophyei, care le pândise sosirea și venea spre ei în fugă. Era îmbrăcată cu o jupă lungă albastru închis și o bluză clasică albă. Nu purta nici o bijuterie.... cu excepția ochilor care-i străluceau ca niște safire.

Calum n-o sărută. Evident, își spuse Anna, apusul de soare n-a produs un miracol! Bărbatul o luă de cot, o ajută să urce în mașină și se instală lângă ea.

– Philip și cu mine vom fi invidiați!

Sophy nu reacționă la compliment. Annei i se păru că perechea din spatele ei era stânjenită. Conversația le era lipsită de antren, în timp ce ea și Philip, interveneau în discuție vesel, pe ton ironic.

Fu o seară încântătoare.... cel puțin în aparență. Din sala restaurantului, unde luară o cină excelentă, putură vedea o parte din colinele tăiate care înconjurau Alexandria. Pe una dintre ele se detașa orologiul luminat din clopotnița bisericii. Comedia muzicală îi amuză foarte mult și-i ajută să întrețină conversația, mult mai animată la întoarcere decât la plecare.

Când Sophy le propuse să bea o cafea la ea, Philip ezită.

– Fără nici o îndoială, Calum va accepta. Îl vei conduce cu mașina ta, Sophy. Cât despre mine, îi voi arăta Annei clarul de lună pe lacul barajului. Este lună plină și nu sunt nori. Va fi foarte frumos. Dar nu ne vom întoarce târziu. Cu siguranță, Kitty nu se va culca înainte ca mica societate să nu se fi întors în sânul familiei. Noapte bună la amândoi!

Sophy și Calum intrară în casa parohială. Philip râse din toată inima în timp ce traversau Crannog.

– A mers! spuse. Mulțumesc pentru mâna de ajutor, Anna! Kitty va fi mulțumită! Ai văzut mutra pe care a făcut-o Calum? Și Sophy nu știa cum să se descurce!

Anna nu înțelegea foarte bine cum o va îndemna stratagema pe Sophy în brațele lui Calum. Sophy va reacționa mai degrabă invers. Era cusută cu ață albă! Lui Philip îi lipsea într-adevăr finețea!

Subit, Anna își dori să fie la căldură în patul său. Dar era luna asta afurisită! Ce importanță avea aspectul narciselor sub lumina albă, sau parfumul îmbătător care se împrăștia pe malurile lacului, dacă acest bărbat de lângă ea îi era indiferent?

Fu ușurată să-și ia rămas-bun de la Philip în fața ușii de la Strathallan.

– Mii de mulțumiri, spuse bărbatul cu un zâmbet dezarmant. Bunica o așteaptă pe Scufița Roșie. Lupul o șterge!

Într-adevăr, în salon era lumină. Anna deschise ușa și se opri brusc. Nu Kitty era cea care o aștepta, ci Calum! Acesta îi adresă un zâmbet lipsit de bucurie și o invită să se așeze în fața mesei. Înainte de a se culca, bunica preparase cafea, sandvișuri și biscuiți.

– Te aștept de un timp, bombăni Calum. Philip te-a invitat să bei cafeaua cu el?

Anna se așeză și începu să se servească, nervoasă.

– Bineînțeles că nu. Dar tu? Până la urmă, n-ai băut-o la casa parohială? Sau ai dorit să bei alta aici?

– Este evident că n-am băut cafeaua la casa parohială! Philip nu este în toate mințile. Totul ar fi fost altfel dacă ați fi rămas amândoi la Sophy. Așadar, n-ați mers la Philip?

Anna îl privi peste marginea ceștii.

– Ți-am spus că nu, Calum. De ce mă întrebi iar? N-am obiceiul să mint. Tata era un mincinos înveterat, dar nu-i semăn!

Calum făcu un gest nerăbdător.

– N-am spus că ești. Sunt pur și simplu mirat că nu v-ați grăbit știind că ne așteaptă Kitty. Știai totuși. Îți spusese Philip. Dar evident, era clarul de lună...

– Da, spuse Anna fără entuziasm, era clarul de lună. Dar iarba era udă și m-a pătruns umezeala. Am impresia că nu mai am degetele mari de la picioare, atât sunt de înghețate! Mă întrebam dacă voi ajunge vreodată să scap de Philip!

Calum sări în picioare, izbucnind în râs.

– Oh, Anna, ești dezarmantă. Nu se poate să fii supărat pe tine! Arată-mi picioarele!

Îi ridică poalele rochiei și privi pantofii mici îmbibați cu apă.

– Philip este nebun de legat! exclamă. Dacă răcești, Kitty nu i-o va ierta! De ce n-ai obiectat că nu era momentul să te plimbi printre narcise și că erai obișnuită cu clima din insulele tropicale?

În timp ce vorbea, îngenunche în fața Annei și-i scoase pantofii. Îi frecă picioarele cu mâinile sale calde și puțin aspre. Era minunat! Anna plecă ochii spre părul negru și strălucitor și-și dori să-l mângâie. Dar el era deja în picioare.

Dispăru o clipă și se întoarse cu un lighean, o bucată de săpun, un prosop și niște șosete groase de fermier, pe care le puse la încălzit în fața vetrei. Se întoarse și îngenunche din nou în fața Annei, îi suflecă rochia până la genunchi, îi ridică picioarele și le cufundă în apa caldă. Apoi i le săpuni, le șterse cu toată delicatețea unei mame și i le încălță cu șosetele.

Erau tricotate de Kitty, din lâna pe care o torsese ea însăși.

Anna se instală în fața șemineului, așezându-și picioarele în fața flăcărilor și se simți atât de bine încât și-ar fi dorit să toarcă.

Calum lăsă să-i scape un alt hohot de râs.

– Ce tablou! Cu șosetele groase care trec peste rochia mov, ești un rezumat al Cenușăresei din bucătărie și al Cenușăresei la bal!

Anna râse din toată inima, în timp ce nota că fața lui Calum își schimbase expresia. Îl văzu mișcând buzele înainte de a întreba:

– Spune-mi, Anna. Kitty ți-a vorbit despre starea de spirit a Sophyei? De indecizia sa?

– Da, Calum, răspunse aceasta, simțindu-se roșind.

– Și te-ai hotărât să reanimezi puțin flacăra! reluă Calum râzând. Cine a avut această idee de geniu? Tu sau Philip?

– Ei bine... vine de la Kitty și de la Philip! Și eu am marșat. Chiar îmi place Sophy, Calum.

– Este greu să n-o iubești! Ați avut cele mai bune intenții din lume.... numai că....

– Am ratat combinația, nu-i așa?

– Din vina lui Philip, nu a ta. Sforile lui au fost puțin prea groase. Îndată ce v-ați întors cu spatele, Sophy a izbucnit în râs.

– Probabil este furioasă pe el!

– Imaginează-ți că m-a întrebat dacă făceam parte din complot, dar despre asta, aveam conștiința liniștită.

– Măcar lucrurile merg puțin mai bine?

– Nu știu. În ceea ce mă privește, am fost foarte direct și poate puțin răutăcios. I-am citat un vers din Addison: "Femeia care stă pe gânduri este pierdută". Haide, ridică-te. Este timpul să te duci la culcare.

Când fu în picioare, Anna spuse în șoaptă:

– Nu sunt mândră de mine. Chiar doresc să nu merg duminică la biserică.

Calum o prinse de umeri.

– Ai să mergi! Sophy are mult umor. Mi-a spus râzând că trebuie să fie atentă mai mult la prieteni, decât la dușmani.

– Oricum, nimănui nu-i plac în mod deosebit intermediarii. Este de preferat să iei decizii singur, la momentul potrivit. Regret că m-am amestecat în această poveste. Dar tu, Calum, ai umor? În sinea ta, nu ești supărat pe mine?

– Nu sunt supărat deloc! De ce aș fi? Cu siguranță, ai crezut că faci bine.

O conduse spre scară.

– Este timpul să te duci la culcare, Anna. Să urcăm.

Se opriră instinctiv pe palier, ca și când mai aveau ceva să-și spună. Ușa camerei Annei era prima de pe culoar.

– Noapte bună, Anna, spuse Calum. Și toate acestea să nu-ți tulbure somnul!

Spre marea surpriză a Annei, se aplecă, cu vârful degetelor îi dădu bretonul într-o parte și o sărută ușor pe frunte, cum făcea în fiecare seară cu Maggie, când se ducea să se culce.

Brusc, îi spuse pe un ton iritat:

– Haide, șterge-o! În pat, Anna Drummond!

Ajunsă în cameră, Anna constată că tremura puțin. Nu din cauza sărutului. Oh nu! Era la fel de puțin pasionat ca cel al unei mame dat bebelușului adormit. Nu. Genunchii îi tremurau din cauza efortului pe care-l făcuse pentru a nu se apropia de el și a nu-i înapoia sărutul. "Sunt încă la fel de stupidă! își spuse. Șterge-o! În pat, Anna de

Strathallan! Scoate-ți frumoasa rochie mov și șosetele de fermier și culcă-te sub pătura caldă pe care bunica ți-a pregătit-o de mult timp. Oare de ce te plângi? Ai o familie, o casă cu rădăcinile bine înfipte în trecut, o fericire durabilă. Nu cere imposibilul!"

Dar ce importanță aveau toate, când ce-și dorea cel mai mult pe lume îi era inaccesibil?

Capitolul 6

Miercuri, la Strathallan fu mai liniște. Oile păreau că se domoliseră, fiind mai puțin grăbite să fete. Cerul era senin, fără amenințarea ploilor torențiale, atât de frecvente la începutul primăverii.

Puțin după masa de prânz, Kitty plecă împreună cu Anna la proprietatea familiei Forbes. Conducând, îi explică:

– Domeniul lor se numește Pukerangi, ceea ce înseamnă "Colina cerului" în limba maori. Vei vedea că-și merită numele. Ți-am povestit, nu-i așa, că Elizabeth și Rossiter au mai fost fiecare căsătoriți o dată. Elizabeth și soțul său, căruia noi îi spuneam "Larry Flamandul", aveau o proprietate nu departe de aici. Pământul lui Larry valora ceva, dar era aproape în paragină când s-au căsătorit. Elizabeth s-a pus pe treabă; o vedeai muncind din greu, stropea, îndepărta ce nu era folositor, recolta cât era ziua de lungă și, dacă treceai noaptea prin fața casei sale, între Roxburgh și Strathallan, zăreai mereu lumină în biroul său: lucra la o carte. Se epuiza muncind și l-aș fi strâns cu plăcere de gât pe Larry Flamandul! Poate

mă consideri răutăcioasă, dar când a murit, toți au fost mulțumiți pentru ea! În ce-l privește pe Rossiter, nu fusese mai favorizat de soartă, cu o soție smiorcăită, care-și atribuia toate bolile posibile și imaginabile. Nu înceta să afirme că n-ar fi trebuit să se căsătorească niciodată cu un fermier... și eram întru totul de acord cu ea, când mă gândeam la sărmanul Rossiter! Prima dată când s-a îmbolnăvit cu adevărat, a murit și, pe legea mea, cu destul curaj.

Pentru a lăsa să treacă un interval de timp între perioada de văduvie și clipa în care îi va cere mâna Elizabethei, Rossiter a plecat să facă înconjurul lumii. Acest imbecil, nici măcar nu i se destăinuise! Și Elizabeth îi făcea sânge rău! Așa că Fergus MacGregor, unul din prietenii săi tineri, a luat inițiativa. I-a scris lui Rossiter, care a primit scrisoarea în timpul unei escale; Elizabeth, spunea el, își propun să plece într-o croazieră, cu speranța de a întâlni pe vapor un bărbat care să-i redea gustul de a trăi. Răspunsul nu se lăsă așteptat! În timp record, Rossiter fu lângă Elizabeth, o luă de soție și o duse în Spania, în luna de miere!

Hotărât lucru, există intermediari cărora le reușește conspirația! își spuse Anna.

Fu fericită să vadă fața plăcută, jovială, rotundă a Elizabethei Forbes. Pukerangi își merita într-adevăr pe deplin numele. Poalele colinei erau înconjurate de un șir de plopi, pâlcuri de mesteceni și de scoruși, covoare de ciubotica-cucului și de violete sălbatice împodobeau toate adânciturile terenului.

Grădinile suspendate, strălucind de flori de primăvară, erau o splendoare. Un torent mic, deviat de Rossiter la indicațiile Elizabethei, curgea în cascadă din terasă în terasă și forma ici și colo iazuri acoperite cu nuferi.

– Îmi imaginez câtă muncă a pretins acest parc minunat, remarcă Anna. Când mă gândesc că această colină era ca celelalte: de la stânca ascuțită până la pământ, mărăcini cât vezi cu ochii....

– Să i-o spui Elizabethei, draga mea. Este furioasă când oamenii vin să-i spună: "Ai noroc că ești un bun grădinar!" Ca și când grădinile cresc ca prin farmec!

Rossiter o duse pe Anna să-i viziteze stâna.

– Calum afirmă că, în ciuda tinereții petrecute pe o insulă tropicală, ai creșterea oilor în sânge. Deocamdată, Kitty trebuie să fie fericită că este singură cu Elizabeth.... te poate ridica în slăvi, fără să te facă să roșești!

Dar Anna se îmbujoră într-adevăr de plăcere, auzind ce spusese Calum despre ea. Ce schimbare, după prima lor întâlnire, atât de - furtunoasă! Oare Calum înainta pe drumul prieteniei? Da, era tot ce putea să aștepte de la el. Pentru ea, era vorba de o atracție foarte puternică, pe care o va dezrădăcina până la urmă din adâncul ființei sale!

Îi aștepta o gustare delicioasă: pâini mici, cu lapte cald, cu unt și jeleu de coacăze, fursecuri coapte în forme reprezentând scaieți – emblema scoțiană – o tartă cu mere și ceai. În timp ce se spăla pe mâini, pe verandă, înainte de a trece la masă, Anna surprinse o reflecție a Elizabethei, adresată lui Kitty.

– Este lipsită de energie. De asta nu reușește să stabilească data căsătoriei. S-ar spune că nu poate să-și uite prima dragoste.

– Da, răspunse Kitty. Există femei care nu pot trăi decât o mare pasiune. Este dezolant! Poate când vor fi căsătoriți, totul se va desfășura bine. Dar totuși, Calum merită mai mult! Deseori mi-am dorit s-o prind pe această fată de umeri și s-o scutur.

Pe drumul de întoarcere, Anna se simți descumpănită. Sophy era plină de viață. De ce se spunea că era lipsită de energie? Dar poate Sophy era dinamică în departamentul său, și timorată în ce-l privea pe Calum.

Ajungând la Strathallan, îl întâlni pe Philip.

– Patronul n-a apreciat deloc micul nostru complot, șopti acesta râzând. Mai ales mi-a reproșat că te-am amestecat în această afacere. Ascultându-l, am subtilitatea unui buldozer. Și n-a greșit... Dar în tot cazul, este sigur că duminică nu voi pune piciorul în biserică, te rog să mă crezi! Mânia lui Calum nu este nimic pe lângă cea a Sophyei! Îi voi lăsa timp să se calmeze: lipsesc în weekend.

– M-am gândit ca tine. N-am vrut să merg la biserică. Când i-am împărtășit această hotărâre lui Calum, mi-a răspuns că este stupid și că Sophy are umor.

– Are, asta este sigur. Pentru tine, dar nu pentru mine.

– Ai revăzut-o?

– Nu. Mi-a telefonat. Era furioasă, dar nu față de tine; ar fi trebuit să-mi fie rușine că m-am folosit astfel de tine și nu vrea să te vadă suferind.

– Eu? Ah da... a crezut că te-am luat în serios! Philip, i-ai spus că ți-am fost complice, nu-i așa? Dar de ce vrei s-o eviți pe Sophy în weekend?

– Este oarecum o coincidență. Am primit un telefon de la un prieten care are o fermă la Tekopo, pe platourile înalte din districtul Canterbury. Va fi la Dunedin duminică și ar vrea să mă vadă. Are nevoie să-și întărească echipa. I-am propus serviciile mele, acum doi sau trei ani, dar în acea perioadă, nu avea nevoie de nimeni. De asta s-a gândit la mine. Dar să nu vorbești cu nimeni despre asta, Anna.

Încă nu m-am hotărât definitiv. Trebuie să mă mai gândesc.

Anna era stupefiată.

– Nu se pot dispensa de tine aici, Philip! Calum remarca într-o zi că era nerăbdător să-l vadă pe Ian întorcându-se, că-i era imposibil să continue într-un asemenea ritm; obiecta de asemenea că Gilbert și Kitty par obosiți.

– Da, știu. Dar este mai ușor să găsești mână de lucru aici, în apropierea orașelor din Otago central, decât în munți. A fost un moment în care m-am gândit să mă retrag acolo. Am nevoie de o schimbare. Dar nici o vorbă nimănui!

Anna îi promise.

După cină, Calum plecă la Crannog. Oare avea întâlnire la casa parohială? se întrebă tânăra fată. Ar fi atât de ușurată să afle că Sophy se decisese în sfârșit să se căsătorească. Atunci, va înceta să fie tulburată de speranța slabă că tânăra reverend va alege cariera și că poate Calum se va întoarce spre ea, Anna...

Dacă o făcea, îl va accepta, știind totuși că nu era decât pentru că nu putea altfel. Unele din aceste căsnicii reușiseră... "Oh! încetează să visezi, Anna! Ești ultima dintre proaste!"

În timpul absenței lui Calum, Kitty, Gilbert și Anna vorbiră îndelung despre trecut. Până atunci, Kitty se abținuse s-o întrebe pe Anna despre tatăl său. Fără îndoială, pentru că erau rareori singure, iar Kitty voia să evite să-i amintească lui Gilbert suferințele de odinioară.

Dar în acea seară, însuși Gilbert luă inițiativa:

– Anna, aș vrea să ne vorbești despre tatăl tău. Cum a cunoscut-o pe mama ta, unde au locuit, ce-a făcut Alex... Spune-mi adevărul, fără să te gândești să ne cruți.

– Vă voi spune tot ce știu. De exemplu, că mama l-a iubit foarte mult în perioada căsătoriei și că au fost amândoi extrem de fericiți. Totul a început să meargă rău când s-au împuținat banii. După nașterea mea, mama a trebuit să înceteze să muncească...

– A avut o situație bună? întrebă Gilbert.

– Nu tocmai. Salariul său era modest. Dar părinții ei adoptivi îi lăsaseră o casă și o mică moștenire în bani gheață. Și-a pierdut părinții adevărați de foarte tânără și niște vecini fără copii au primit-o la ei. Din partea lor, nu există decât acel unchi celibatar din insulele Fidji. Aveau deja o anumită vârstă când și-au asumat răspunderea pentru ea și au murit înainte de a se căsători. Un timp, mama și tata au locuit în casa lor, apoi tata și-a pus în cap să exploateze o plantație de citrice. Au vândut casa și au ipotecat noua achiziție. Cred că tata era leneș, dar s-ar fi descurcat totuși dacă...

Gilbert ridică sprâncenele negre, atât de asemănătoare cu ale Annei și încheie pentru ea:

– Dacă Alex n-ar fi avut pasiunea hipodromului?

– Da. Cunoașteți acest defect?

– Da. Am plătit deseori datoriile sale de joc. Acum știu că am greșit, dar nu voiam să păteze onoarea familiei Drummond. Continuă, micuțo.

– Când unchiul mamei i-a lăsat moștenire pensiunea de familie, pentru mama a fost un dar picat din cer. Se putea ocupa de ea, chiar cu un copil mic. Și spera ca tata, departe de relațiile de proastă calitate din Auckland, s-o ia pe calea cea bună. Un anumit timp, păru că asta făcea. Dar, la început, a trebuit să se mulțumească să aibă un personal restrâns; tata făcea aproape tot și curând se consideră condamnat la o muncă nedemnă pentru el. Începu să lipsească tot

mai des. Este ușor de imaginat viața sa în Fidji. A înlocuit hipodromul cu alte jocuri.

Preferă să nu le vorbească bunicilor despre alcool și femei.

– Mama văzu venind timpul în care va pierde pensiunea de familie. Dădu un anunț la "Fidji Times", în care se elibera de orice responsabilitate de datoriile soțului. O făcu cu moartea în suflet, dar tata dispărea luând cu el toate obiectele de valoare pe care le putuse găsi și toți banii. Mama a fost tulburată. Se întreba dacă a acționat bine. Apoi și-a revenit, și ușurată de povara permanentelor datorii, a rentabilizat pensiunea, a modernizat-o și mi-a putut plăti studiile. N-am mai avut niciodată vreo veste de la tata, până la anunțul morții sale. Dacă mama ar fi știut de existența voastră, cu siguranță ar fi luat legătura cu voi.

– Nu mă îndoiesc de asta, micuțo, spuse Gilbert. Fără să vrem, Kitty și cu mine suntem obsedați de aceeași întrebare: ce trebuia să facem pentru ca micul nostru fiu să rămână pe drumul drept? Oare am fost prea severi, când am fi reușit mai bine cu blândețe? Sau invers. De unde să știm?

– Da, aprobă Kitty dând din cap. Mi-am petrecut o bună parte din viață întrebându-mă în ce moment i-am pierdut încrederea, în ce moment a început să mă mintă. Era un micuț curajos, fericit să trăiască, mereu grăbit să se întoarcă de la școală și să ne povestească ce s-a întâmplat. Și apoi, într-o zi, i-a preferat pe camarazii săi, în locul nostru. În zadar mă chinuie această întrebare: "Oare unde am greșit?

Înainte ca Anna să poată găsi cuvintele de încurajare, Calum, care tocmai sosise, spuse:

– Ei bine, Kitty! Pentru că Alex era unicul vostru copil, vă imaginați că v-ați ratat viața? Dar ia de exemplu familia noastră.

Părinții noștri au avut trei fii: Ian, Blair și pe mine. Nu spun că Ian și cu mine suntem niște ființe excepționale, dar știi cum și-a dus viața Blair. Este slab și iresponsabil. Este sigur că, încă de la început, ceva l-a împiedicat să fie ca noi. Dacă ar fi fost singurul lor fiu, părinții mei ar fi reacționat ca voi. Dar pentru că Ian și cu mine am fost puțin mai decenți, s-au resemnat. Nu-și petrec viața lăsându-ne chinuiți de probleme imposibil de rezolvat. Așa că, începând din această clipă, veți face ca ei, m-ați auzit?

Anna își spuse că nu va uita niciodată expresia de pe chipul celor două ființe care-i erau atât de dragi. Erau parcă orbiți de un adevăr cu totul nou, eliberator. Calum își scoase cizmele, încălță papucii, puși la cald în fața vetrei de Kitty și protestă:

– Doar n-o să ne petrecem toată noaptea studiindu-ne stările sufletești. Să jucăm cărți?

***

Duminică, la biserică, nimeni n-ar fi putut bănui că reverendul Sophy era frământată de conflicte interioare. Anna îi sorbise cuvintele în timpul predicii, care o făcu să înțeleagă mai bine interdicțiile și datinile din vechiul Testament care ne păreau dure, uneori crude acum, dar care erau acceptate atunci de un popor întru totul devotat lui Dumnezeu.

La ieșirea de la slujbă, ochii Sophyei străluciră când o observă pe Anna.

– Ți-am remarcat aerul gânditor, în biserică.

Sper că nu puneai la cale vreo altă uneltire machiavelică?

– Este foarte supărător! răspunse Anna râzând. Complotul nostru nu avea nimic machiavelic! Pură copilărie! Nu, Sophy, eram pur și simplu pasionată de predica ta! Dacă aveam doar o sutime din elocința ta, puteam încerca să te influențez puțin.... să-ți arăt, de exemplu, că trebuie să fie posibil să fii în același timp soție și pastor! Dar este aglomerație. Locul este prost ales pentru asemenea vorbe.

– Anna, spuse Sophy cu voce scăzută, vino să mă vezi într-o seară în care voi fi singură. Sunt mai puțin sigură de mine decât par. Uneori, mă simt teribil de izolată și.... oh! iat-o pe doamna Middlemarch! Bună ziua, doamnă! Florile dumneavoastră au fost minunate...

Anna ar fi trebuit să fie fericită. După toate aparențele, Sophy apropia clipa hotărârii sale. Da, trebuia să se bucure la ideea că, în sfârșit, Calum își va realiza cele mai dragi dorințe.

***

Marți, la sfârșitul dimineții, Anna și Kitty se întoarseră la țarcuri mai devreme decât Calum și Gilbert, pentru a duce în grajd o oaie bolnavă și mielul său.

Philip plecase să cumpere niște animale pentru tatăl său, la târgul din Cromwell.

– Anna, propuse Kitty, vrei să te duci la bucătărie să începi să pregătești prânzul? Pune la fript niște cârnați și încălzește supa. Eu mă ocup de animale.

Anna tocmai tăia pâinea, când auzi un pas ușor în spatele său. Întorcându-se, descoperi o tânără fată, poate puțin mai în vârstă decât ea, care semăna cu cineva... dar cu cine oare?

– Sunt sigură că ești Anna, spuse necunoscuta. Mă prezint: Victoria.

– Sora lui Philip! Desigur! Căutam cu cine semeni....!

– Da, sora lui Philip și logodnica lui Calum.

Anna simți pământul clătinându-se sub picioare. Rămase plantată acolo, cu ochii ațintiți asupra Victoriei Sherborne, încercând să înțeleagă. Apoi observă că Victoria o privea cu un aer ciudat și-și reținu cuvintele pe care le avea pe buze: "Nu ești tu, Sophy este logodnica lui Calum!"

– Ce ai? întrebă Victoria. Nu pari în apele tale. Te-am speriat sosind în spatele tău?

– Iartă-mă că te-am privit așa... Semeni în mod tulburător cu Philip. Este ca și când îl vedeam îmbrăcat ca o fată!

Victoria se duse să-și pună geanta în salon. În acest timp, Anna încercă să-și vină în fire. Nu trebuia ca tânăra fată să-i vadă tulburarea, putea crede că-i făcuse Calum curte. Dar de ce, de ce vorbise toată lumea de Sophy? Nu înțelegea nimic!

Victoria se întoarse și puse masa cu o rapiditate și o siguranță care te puteau face să crezi că făcea parte din casă.

– Am sosit acasă la părinții mei în această dimineață, Philip era deja plecat. Nu i-am telefonat lui Calum, pentru a-i face o surpriză.

Anna avea gura uscată. Era nerăbdătoare s-o vadă sosind pe Kitty, care să-i dea Victoriei replica. Se temea ca nou-sosita să nu pună întrebări care s-o facă să se trădeze și să-i dezvăluie că nu era la curent cu logodna sa cu Calum.

Dumnezeule! își spuse, cum am putut oare să greșesc în asemenea măsură?

Dar pașii care se auziră nu fură ai lui Kitty, ci ai lui Calum. Anna ar fi vrut să fie la mii de kilometri de Strathallan!

– Ești aici, Anna? întrebă bărbatul înainte de a intra în bucătărie.

Aceasta avea un nod în gât și nu putu răspunde.

– Victoria! exclamă el. Nu te așteptam înainte de săptămna viitoare!

Fără vreo privire pentru Anna, străbătu încăperea și o sărută pe tânăra fată. Fu un sărut foarte cuminte, dar Annei îi fu greu să-și controleze respirația. Totuși, făcu tot ce putu pentru a părea naturală, ca și când știa de mult timp de logodna cu Victoria.

Nu era drept! își spuse. De ce să fiu obligată să mă adaptez atât de repede la o situație complet diferită? După ce-și povesti călătoria, Victoria se întoarse spre Anna.

– Calum mi-a scris că toate temerile pe care le-a încercat în ce te privește, înainte de sosirea ta, au dispărut. Știu că-i faci fericiți pe bătrânii Drummond și că ai decis să rămâi. Este într-adevăr minunat pentru ei! Nu-i nimic mai greu decât să te simți părăsit și să duci o viață goală.

Anna văzu un mușchi mic tresărind pe maxilarul lui Calum. Oare își imaginase asta? De ce ultima remarcă a Victoriei l-ar fi contrariat? Avea totul pentru a fi fericit. Logodnica sa se întorsese după o lungă absență!

Mai târziu, când Victoria și Calum se îndepărtară împreună, Anna rămase singură cu bunicii, la țarcuri. Doar atunci înțelese de ce se simțea atât de profund mâhnită: cât timp se gândea că Sophy ezita, îi rămânea o slabă speranță.

Deodată, era gata să tresară, venindu-i altă idee. Până atunci, nu privise situația decât dintr-un unghi personal. Dar acum... Despre cine vorbeau, când spuneau că Sophy ducea cu vorba pe cineva? Evident, Philip! De aceea, Sophy, furioasă, îi telefonase lui Philip și-i spusese să nu se mai folosească de Anna. De aceea, Kitty și Philip voiseră s-o facă geloasă; ideea lui Philip era următoarea: "Pentru că nu vrei să contempli clarul de lună cu mine, Sophy Kirkpatrick, îmi voi găsi o fată care va accepta". Și acea fată era, Anna.

Își aminti brusc ce-i răspunsese Philip când îl întrebase: "În ce termeni te-ai despărțit de Sophy, adineaori, la telefon?"

Chipul lui Philip se întunecase, apoi avusese un fel de provocare în privire.

– Am încheiat prin a-i spune să se amestece în ce o privea; că avea într-adevăr multă imaginație dacă se gândea că joc teatru cu tine. De altfel, am adăugat, n-aveai nici un motiv s-o faci să creadă într-o falsă idilă între noi. Nu mă privi așa, Anna. Știi bine că nu este adevărat, dar mă avântasem... I-am spus de asemenea că eram sincer atras de tine și am rugat-o să nu mai intervină în orice.

Evident, în aceste condiții, nu dorise să meargă la biserică și se simțise obligat să se ducă la Dunedin. Ce coincidență îngrozitoare! Și acel crescător de animale din Tekapo care-i telefonase pentru a-l angaja, în timp ce erau într-o confuzie totală! Dacă Philip încheia afacerea, Sophy și el nu se vor mai revedea cu siguranță niciodată.

Anna avea impresia că are un furnicar în cap, atât de multe idei izbucneau în toate sensurile. Măcar de-ar putea face ceva! Dar ce? Când Victoria și Calum se întoarseră la țarcuri, Anna se apropie de Kitty.

– Mă întorc acasă, spuse.

Voi încerca s-o găsesc pe Sophy la telefon. Am să-i spun ceva din partea lui Philip.

– În acest caz, du-te și-i transmite repede mesajul!

– Să nu vorbești în nici un caz despre asta în fața celorlalți. Este foarte personal.

În drum, se decise să încerce să-l convoace mai întâi pe Philip. Poate se întorsese de la târg. Familia Sherbone avea o casă frumoasă între Strathallan și Crannog. Tatăl lui Philip era inginer la baraj și creștea câteva oi, de plăcere.

Annei îi plăcea mult mama sa.

Voia să-l împiedice pe Philip să accepte oferta prietenului său. Îi va sugera că acum sau niciodată era momentul să se apropie iar de Sophy. Aceasta mărturisise că se simțea singură și că dorea să stea de vorbă cu Anna...

Mama lui Philip era acasă.

– Am ceva să-i spun lui Philip, s-a întors? o întrebă Anna.

– Nu încă. Cinează la Clyde, cu prietenii. Dar mi-a spus că va fi aici înainte de ora zece. Așteaptă un telefon de la Tekapo. Spune-mi, Anna, există neînțelegeri între Calum și fiul meu? Cred că ghicesc că Philip are intenția să se ducă să lucreze la munte. Vreau să spun în ferma de la Tekapo.

– Oh, nu, doamnă Sherbone, sunt cei mai buni prieteni din lume, ca de obicei.

– Atunci, nu poate fi vorba decât despre Sophy. Dacă decide să se consacre carierei, va trebui să ne resemnăm. Dacă există pe lume o tânără fată pe care mi-aș dori-o de noră, ea este aceea! Dar va fi tragic pentru Philip. Sora lui și el îi seamănă soțului meu: când iubesc, este pentru totdeauna! Nu știu de ce îți mărturisesc toate astea. Kitty,

Calum și Elizabeth Forbes au dreptate: este ceva în tine care îmbie la confidențe.

– A spus Calum asta? Nu-mi revin. Ne certăm tot timpul.

– Mi-a spus-o, și foarte recent. A venit să vadă dacă am primit vreo scrisoare de la Victoria. Evident, nu putea să știe că era deja pe drum. Mi-a spus de asemenea cât s-au transformat bunicii tăi de când ai sosit. Toată comunitatea este încântată să-i vadă în sfârșit fericiți și liniștiți.

Anna se simți pe deplin încurajată de aceste cuvinte.

– Doamnă Sherbone, i-ați putea cere lui Philip să mă sune când se întoarce? Nu pot să vă spun mai mult. Dar liniștiți-vă, am motive să cred că totul se va aranja curând.

Se duse apoi să sune la ușa casei parohiale. Sophy nu era acolo, nici la spitalul pe care tocmai îl părăsise pentru a face turul parohiei.

Anna se întoarse la Strathallan unde, firește, Victoria rămase la masă. Din când în când, se ducea la anexa care servea de birou, pentru a suna la casa parohială. Sophy nu se întorsese încă. Fără îndoială, cina la enoriași...

Preocupată de aceste probleme, Anna suferea ceva mai puțin văzându-l pe Calum lângă tânăra fată care-i va deveni soție... soția care va trăi în această frumoasă și venerabilă casă, în această bucătărie în care prima Drummond atârnase jamboanele de șemineu, copsese plăcinte de ovăz și pâini crocante...

Când își termină bucata de tartă cu mere, Calum se ridică.

– Victoria și cu mine vom spăla vasele, spuse. Duceți-vă toți în salon să vă uitați la televizor. Când totul va fi aranjat, vom aduce cafeaua.

Evident, își spuse Anna, vrea s-o aibă pe Victoria doar pentru el!

Aleargă la birou și Sophy îi răspunse în sfârșit. Vorbea greu, cu siguranță pentru că tocmai mânca.

– Sophy, trebuie să te văd neapărat. Am încercat toată după-amiaza să te găsesc. Pot să vin acum?

Sophy înghiți și vocea îi deveni mai clară.

– Când vrei, Anna. Sper că nu s-a întâmplat nimic cu familia Drummond!

– Nu, nu, totul este în ordine. Nu este vorba despre ei. Îți voi explica. Imediat!

Îmbrăcă o canadiană și intră în salon, făcând să sune cheile de la mașină.

– Fug la casa parohială, bunico. Am promis să-i transmit Sophyei un mesaj.

Veranda casei parohiale era luminată. Anna bătu la ușă, văzu că era deschisă și intră.

– Sunt aici, în birou, Anna, strigă Sophy.

Părea să fie în defensivă. Anna se gândi că alesese s-o primească în acea încăpere pentru a da întrevederii lor o turnură mai oficială. Totul se desfășura ca și când voia să sublinieze faptul că era pastor și-și lua cariera foarte în serios. Purta un taior din tweed albastru închis, pe care-l îmbrăca deseori când își vizita enoriașii, o bluză albă și o cravată neagră.

Stătea în picioare, cu mâinile la spate în fața șemineului în care ardeau niște bușteni. Părea distantă, foarte sigură de ea. Anna avu impresia că toate frazele pe care le pregătise se risipiseră ca o ceață matinală. Genunchii începură să-i tremure. Regreta că venise!

Capitolul 7

– Totul este în ordine, Anna, rosti Sophy cu un zâmbet jenat. Liniștește-te. Știu exact ce ai venit să-mi spui și-ți apreciez curajul. Decizia mea este luată: Philip este complet liber. Te știu prea cinstită pentru a vâna pe pământurile altora. Ai undă verde!

Anna o privi cu stupefacție, apoi izbucni într-un râs sincer.

– Oh, Sophy! Draga mea Sophy! Toată lumea, spun bine toată lumea m-a vârât într-o încurcătură de necrezut! Credeam că trebuie să iei o decizie în legătură cu Calum și Philip!

Fu rândul Sophyei să facă ochii mari de uimire.

– Calum? Calum și cu mine!

Dar în sfârșit, el este logodit cu Victoria, sora lui Philip! Cum ai putut...

– Lasă-mă să-ți explic, Sophy, sau nu ne vom descurca. În seara sosirii mele la Strathallan, am povestit accidentul lui Calum, spunând că mirosea a bere și că l-am crezut beat. Micuța Maggie, crezând că era adevărat, a exclamat: "Dacă va afla domnișoara Kirkpatrick, îți va trage o săpuneală!" Mai târziu, Calum m-a făcut să înțeleg că era

logodit și m-am gândit imediat că nu putea fi vorba decât de acea domnișoară Kirkpatrick.

Uluită, Sophy era gata să spună ceva, dar Anna reluă:

– Lasă-mă să continuu. Bunica mi-a afirmat că-l iubește mult pe Calum și am observat că el făcea mare caz de tine. Într-o zi, i-am surprins pe Kitty și pe Philip care tocmai complotau. Au tăcut auzind că mă apropiam, crezând că era vorba de tine. M-am gândit imediat că discutau despre tine și despre Calum. Acum știu că voiau doar să-ți stârnească gelozia, pentru a-ți grăbi decizia. Iar eu, intrând în complotul lor, credeam că tu și Calum vă veți apropia... Aici mă aflam când am plecat toți patru la Alexandria. Eram convinsă că Philip voia să creeze între tine și Calum o atmosferă mai puțin... ecleziastică, mai destinsă. Și apoi, a avut loc acel incident de la țarcuri, când Philip a alergat după tine și când puțin după aceea, Calum și cu tine m-ați surprins dându-i mâna lui Philip. Încă mai văd expresia voastră, a amândurora. Aveați de ce! Acum înțeleg că Philip a putut să creadă că erai geloasă! Și sper să fi fost! Oh, Sophy! Merit să fiu poreclită "Anna zăpăcita!" Dar n-a fost întru totul vina mea: mi s-a spus despre Victoria că era doar sora lui Philip. Și apoi, a fost acea scenă stupidă la întoarcerea din Alexandra, când Philip te-a lăsat singură cu Calum aici, la casa parohială. Totul se desfășura ca și când voia într-adevăr să vă arunce unul în brațele celuilalt.

Evident, Sophy nu mai era în defensivă. Asista, uluită, la sfârșitul unui coșmar.

– Continuă, Anna. Nu te opri aici.

– Trebuie să faci ceva, Sophy, și repede! Philip ți-a spus că era cu adevărat îndrăgostit de mine. Știu, mi-a mărturisit. M-a făcut să promit că nu vorbesc cu nimeni despre asta, dar sunt aici pentru a

nu-mi ține această promisiune: s-a dus la Dunedin să vadă un bărbat care are o fermă la munte, lângă Tekapo. Acel bărbat îi telefonează diseară la ora zece pentru a afla dacă acceptă sau nu să meargă să lucreze cu el. Sophy.... oare îl vei lăsa să plece?

– Cu siguranță, nu! Îi voi telefona mamei sale pentru a-i spune să nu-i vorbească acelui om înainte de a mă vedea.

– Atunci, este adevărat, Sophy? Te-ai hotărât să-ți abandonezi cariera?

– Dacă am ezitat, n-a fost numai din cauza postului. Fiind căsătorită, pot foarte bine să lucrez o parte din timp pentru enoriași. Adevărul pur și simplu, Anna, este că nu mă consideram îndreptățită să mă căsătoresc cu Philip, în timp ce gândurile mi se întorceau permanent spre Roderick. N-am încetat să-l plâng niciodată. Când simțeam că-mi pierd puterile, mi se întâmpla să scot o fotografie de-a lui și s-o privesc, retrăind trecutul. Dar în ziua în care am fost toți patru la Alexandra, am fost nefericită că nu eram așezată lângă Philip, pe scaunul din față. Iar la întoarcere, când mi-a spus că voia să-ți arate clarul de lună la baraj, nu poți să știi cât am suferit! Nu sunt decât o femeie, Anna. Când Philip mi-a afirmat că era cu adevărat îndrăgostit de tine, l-am crezut. În definitiv, era foarte plauzibil... Ești foarte puțin complicată față de mine! Dar am înțeles subit că n-aș putea trăi fără Philip, că el aparține prezentului și viitorului, iar Roderick trecutului meu.

Cele două tinere se priviră îndelung, cu emoție.

– Acum, zise în cele din urmă Anna, nu este timp de pierdut. Mă voi duce la Strathallan să aștept telefonul lui Philip. Îi voi spune că, prin minciuna sa, a reușit să te facă geloasă și foarte nefericită. Va fi aici în mai puțin de o secundă!

Și în locul tău, aș urca în mașina sa, pentru a merge să vedem dacă este clar de lună pe lac!

Era gata să plece când se sună la ușa de la intrare. Vizitatorul intră în birou. Calum! Anna ar fi preferat să fie Philip!

Bărbatul o luă pe Anna de braț.

– Eram sigur, murmură. Ești gata să te bați încă o dată pentru alții. Și iar îți vei lăsa penele acolo!

– Nu riscă nimic, spuse Sophy, luându-i mâna. Când ai sosit, tocmai îi ceream să-mi fie domnișoară de onoare în ziua în care mă voi căsători cu Philip.

Calum făcu ochii mari de uimire la rândul său.

– Este adevărat, Anna? Ai reușit să lămurești lucrurile și s-o convingi pe Sophy că...

– N-am convins-o eu. A înțeles înainte să sosesc aici, că-l iubește pe Philip. Singura problemă era să-l facă pe Philip să afle asta; el complicase totul făcând-o să creadă că era îndrăgostit de mine.

Sophy ținea încă mâna lui Calum; îi dădu o palmă ușoară.

– Trebuie să înțelegi. Era mai puțin vorba să iau o decizie, cât să mă înțeleg pe mine, să mă cunosc mai bine. Trebuia să fiu sigură că m-am eliberat complet de amintirea obsedantă a lui Roderick. Dar când Philip și Anna au plecat să vadă clarul de lună printre narcise, am înțeles! Oh, da, am înțeles!

Calum izbucni în râs.

– Măcar dacă ai fi putut ști ce s-a întâmplat în realitate. Anna s-a întors la Strathallan foarte prost dispusă. Furioasă că bâjbâise prin iarba udă. Degetele de la picioare îi erau înghețate... se temea chiar să nu le piardă! I-am spus direct ce credeam despre figura urâtă pe care ți-o făcuse cu Philip.

O privi pe Anna și zâmbiră amândoi, gândindu-se la același lucru.... Nu, nu o certase. Îi spălase picioarele, i le ștersese și-i pusese șosete calde. O sărutase, cum o săruta pe Maggie...

– Adineaori, spuse Calum, chiar în clipa în care ți-am auzit mașina demarând, a sunat telefonul pentru tine, Anna. Era Philip. Am încercat să te anunț, dar nu m-ai văzut. Mi-a destăinuit că mama lui îi transmisese mesajul tău. Până la urmă, se întorsese mai devreme decât prevăzuse. Cina pe care trebuia s-o ia pe drum cu prietenii, fusese contramandată. Am întrebat-o pe Kitty unde ai plecat atât de grăbită. Mi-a spus cu un aer ciudat că ai încercat toată după-amiaza s-o găsești pe Sophy și că ai plecat la casa parohială. Am decis să vin să văd ce se uneltește... și constat că ai ridicat lozul cel mare! Presupun că l-ați putut găsi pe Philip. S-a stabilit data căsătoriei?

– Sărmanul Philip, spuse Sophy râzând. Încă nu știe nimic!

– Vă bateți joc de mine? exclamă Calum.

– Câtuși de puțin. În realitate, problema mea este să-l văd, fără să alertez parohia...

– Fă-mi plăcerea și sună-l imediat! Este suficient doar un cuvânt de la tine pentru ca să nu mai fie nefericit. Spune-i doar că, dacă vine aici, va afla o veste care-i va face plăcere. Spune-i de asemenea că ne-am adunat toți trei pentru a pune lucrurile la punct.

– Ca și Sophy adineaori, spuse Anna, probabil nu mai știe ce-i cu el. Sophy credea că am venit aici pentru a-i destăinui dragostea mea pentru Philip! A fost admirabilă. "Philip este liber", mi-a spus. Văzându-ne împreună pe toți, el ar putea continua să fie pe un drum greșit și chiar ar putea, în emoția clipei, să lase să-i scape cuvinte pe care le va regreta apoi. După părerea mea, este de preferat să-l sun eu însămi, liniștindu-l.

– De acord, consimţi Sophy. Poate să mi se facă rău. Până acum, eram prea sigură de mine. Datorită faptului că rezolvam problemele altora, eram foarte mulţumită de mica mea persoană. Dar pentru propriile mele probleme, n-am mai mult bun-simţ decât un bebeluş! Du-te, Anna. Trebuie să-l văd, oriunde, cu sau fără martori.

Anna ridică receptorul şi formă numărul, întoarsă spre prietenii săi.

– Alo, Philip? Sunt Anna. Mă vei asculta până la capăt. Este foarte complicat, dar trebuie să afli imediat că totul s-a aranjat. Îţi telefonez de la casa parohială. Este şi Calum aici. Nu, Philip. Nu mă întrerupe! Imaginează-ţi că eram complet încurcată. Dacă mi-ar fi explicat cineva limpede situaţia, n-aş fi mers niciodată să contemplu blestematul ăla de clar de lună cu tine! Eram convinsă că Sophy era atât de indecisă referitor la Calum.

Îl auzi pe Calum strigând "ce?" şi îşi aminti că nu ştia despre greşeala ei.

– Oh, Philip, nu striga aşa... De partea cealaltă, Calum face acelaşi lucru! Totuşi este destul de stupid că i-ai spus Sophyei că eşti îndrăgostit de mine. Stupid sau nu, a mers! A devenit teribil de geloasă! Numai că, Philip, nu cariera sa se ridică între voi, ci amintirea lui Roderick. Acum, a înţeles că el aparţine trecutului. Asta îţi ajunge, Philip? Soseşti? Voi rămâne aici cu Calum, pentru a o feri pe Sophy de persoane nedorite... până când veţi pune lucrurile la punct o dată pentru totdeauna şi până când veţi admira narcisele sub clar de lună.

Se strâmbă şi-şi duse mâna la ureche.

– Cu siguranţă, este deja pe drum! Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

Anna îi explică lui Calum motivele greşelii sale.

– Voi adăuga ceva... Nu, nu râde, Calum! Victoria nu trebuie să știe. Nu vreau să poată avea îndoieli în legătură cu tine.

– Victoria? Sunt fericit că este la Strathallan și nu acasă la ea. Philip ar fi putut s-o pună la curent. Spune-mi, Anna, când ai aflat că eram logodit cu Victoria?

– Astăzi, la sosirea ei. Mi-a spus: "Ești Anna, nu-i așa? Eu sunt Victoria". I-am răspuns: "Ah, da! Sora lui Philip". Era gata să cad pe spate când a adăugat: "Și logodnica lui Calum"

Aici, Anna reuși să facă să se audă un râs amuzat de care fu mândră. Mai târziu, își aminti că și Sophy râsese, dar Calum nu.

Se auzi răsunând soneria de la intrare.

– Cu siguranță, este Philip, spuse Calum îndreptându-se spre ușă.

Dar nu fu vocea lui Philip, pe care-l așteptau cele două tinere. Era cea a doamnei de Paget.

– Ah nu! spuse Sophy încet. Nu în seara asta! Este foarte drăguță, dar...

Doamna de Paget era o bătrână doamnă foarte guralivă, câtuși de puțin răutăcioasă, dar care nu mai știa să plece când era în vizită. Toată lumea o suporta pentru a nu o necăji. Anna și Sophy îl ascultară pe Calum explicând:

– Oh! Bună seara, doamnă de Paget! Intrați! Anna și cu mine am trecut s-o vedem pe domnișoara Kirkpatrick, dar am picat prost. Așteaptă dintr-un minut în altul un vizitator important. Prevede o discuție lungă și ne-a spus să ne facem o ceașcă de cafea înainte de a pleca. Veniți cu noi în sufragerie. O băutură caldă vă va face bine. Este frig, nu-i așa? Pe aici, vă rog...

Trecând prin fața ușii întredeschise a biroului, se opri câteva secunde.

– Vii, Anna? Vom bea cafeaua cu doamna de Paget. Îți spun de aici bună seara, domnișoară Kirkpatrick, pentru a nu te deranja când vom pleca, în curând.

Apoi o conduse rapid pe femeia cumsecade spre spatele casei parohiale. Nu voia ca ea să poată recunoaște vocea lui Philip.

Masa din sufragerie era în starea în care o lăsase Sophy la sosirea Annei. Pe o farfurie era un os de cotlet; desertul era intact pe o tavă.

Când Anna intră, Calum tocmai spunea:

– Biata domnișoară Kirkpatrick! Nici măcar n-a avut timp să-și termine cina. Soția predecesorului său, doamna Wellesleys, mi-a spus într-o zi că lui James i se întâmpla deseori să sară peste mese. Vom spăla vasele când vom bea cafeaua. Anna, pune apa la fiert. Ne vom mulțumi cu o cafea instant.

Jane de Paget începu să vorbească și ar fi făcut-o mult timp dacă n-ar fi remarcat brusc că Anna și Calum erau atenți la altceva decât la discursul său. Auziseră trântindu-se portiera unei mașini, apoi răsună un zgomot de pași grăbiți. Ușa de la intrare se trânti la fel ca cea de la birou. Apoi se făcu liniște. Și, după părerea lor, această liniște nu putea să însemne decât un lucru.... domnișoara Kirkpatrick și Philip își sărbătoreau împăcarea printr-un sărut.

Bătrâna doamnă ciuli urechea, cu capul întors într-o parte, și afirmă:

– Era cineva foarte grăbit. Probabil este grav! Sper că nu este vreo dramă în parohie și că pastorul nostru nu va avea o treabă prea dificilă pe cap...

– Liniștiți-vă, spuse foarte repede Calum. Domnișoara Kirkpatrick are darul de-a domoli oamenii. Când vom termina cafeaua, vă vom conduce acasă, doamnă. O vom vedea pe pastor altădată. Problema

noastră n-are nimic urgent. Dar a dumneavoastră? Puteți s-o amânați pentru mai târziu?

– Oh da, bineînțeles! Îmi fac doar deseori griji pentru domnișoara Kirkpatrick a noastră. Trebuie să se simtă foarte singură uneori, în casa asta parohială mare. Așa că, din când în când îi fac o scurtă vizită. Îi face plăcere. Ah… dacă mă gândesc! Aș prefera mai degrabă ceai decât cafea. Am adus niște fursecuri, făcute în această dimineață. Puteți să mâncați și voi câte unul. Am adus și niște pateu de iepure pentru cina domnișoarei Kirkpatrick, de mâine seară. Vrei să-l pui în frigider, Calum?

Spre marea surpriză a Annei, Calum se aplecă și o sărută pe obraz pe doamna de Paget.

– Nu există cineva mai drăguț ca dumneata, Jane! Sunt sigur că pastorului nostru îi va plăcea mult pateul. Să bem toți ceai. Mi-e o sete pe care cafeaua nu mi-o va putea potoli.

N-o grăbiră pe bătrâna doamnă. O lăsară să povestească întâmplări din vremurile bune, pe care Calum le auzise deja de două sau trei ori.

Soțul Janei de Paget fusese fiul unui francez care părăsise castelul său din Chmonix pentru a încerca să scoată aur din trecătorile stâncoase din Otago, pe la anii 1860.

În cele din urmă, Calum îi aruncă o privire Annei. Spălară vasele, puseră pateul de iepure în frigider și o scoaseră pe Jane pe ușa din spate.

– Mi-a plăcut mult să stau de vorbă cu voi doi, declară doamna de Paget.

Sper, Anna, că vei veni într-o zi singură să mă vezi. Am observat că te pasionează povestirile din trecut.

Calum stinsese lanterna, pentru ca doamna de Paget să nu poată recunoaște mașina lui Philip; știa mai bine decât oricine să vadă de unde bătea vântul...

Anna nu se putu împiedica să-l admire pe Calum. În timp ce de-abia aștepta să afle cum se desfășurau lucrurile în casa parohială, nu se grăbi s-o instaleze confortabil pe bătrâna doamnă în căsuța sa: îi completă proviziile de lemne și de cărbuni și făcu în cameră un foc bun.

– Mulțumesc, Calum, spuse Jane. Am petrecut clipe foarte plăcute cu tine și cu logodnica ta. Mulțumesc din nou!

Își dădu imediat seama de gafă și roși.

– Iertați-mi capul bătrân! I se întâmplă tot mai des să amestece lucrurile. Știu bine că tu ești logodit cu Victoria.

– Nu-i nimic, Jane, spuse Calum. La urma urmei, Anna face parte din familie. Nu suntem de același sânge, dar clanurile noastre au fost înfrățite. Familia Doig poartă același tarten și are chiar aceeași deviză ca familia Drummond.

Și o meritau din plin, își spuse Anna. Cât de greșit îi judecase Calum pe ai săi!

***

În fața casei parohiale, Calum aranjă mașina în spatele celei a lui Philip. Când intră cu Anna în birou, cei doi îndrăgostiți se țineau de mână.

– Acum, spuse Calum, să vorbim serios.

Când va avea loc nunta, și ce veți face cu toate acestea?

Cu un gest larg, îmbrățișă casa parohială, biseria și parohia.

– Sophy își va continua demnitatea de pastor timp de aproximativ un an, mărturisi Philip. Ne vom căsători în ianuarie și vom locui aici. Eu voi continua să lucrez la Strathallan. Asta le va da timp enoriașilor să-și revină. Mai târziu, Sophy va putea, dacă vrea, să-și consacre o parte din timp acestei parohii sau uneia din împrejurimi.

Anna era radioasă. În ochii săi mari cu reflexe violete străluceau mii de lumini, iar părul blond era pus minunat în valoare de vesta din mohair verde ca smaraldul pe care o purta. Toți o priviră.

– Anna își petrece viața bătându-se pentru ceilalți, exclamă râzând Calum. I se întâmplă să se rătăcească printre încurcături, nu-i așa, Anna-cea-zăpăcită? Dar de data aceasta, a reușit acolo unde noi am fi eșuat toți!

Da, își spuse Anna, pentru Sophy și Philip, dar nu pentru ea însăși!

– Să mergem toți la mine, propuse Philip. Mama va fi nebună de bucurie! Întotdeauna mi-a predicat că doar cu perseverență voi sfârși prin a o cuceri pe Sophy! Însuși tata era convins că-mi voi atinge scopul, cum a făcut el cu mama când Al… când logodnicul său a lăsat-o baltă, și încă nu avea încredere în nimeni!

Philip și Calum păreau jenați. Vorbiră imediat despre altceva. Anna își spuse că se va gândi mai târziu la acest incident.

– Unde este Victoria? întrebă ea. Tot la Strathallan? Trebuie să-i telefonăm. Sper că nu ne va reproșa că am ținut-o deoparte.

– Nu te îngrijora, o liniști Calum, Victoria nu se pasionează atât de mult de acest gen de lucruri. Nu va pune nici măcar întrebări. Philip, vrei să ni se alăture și Kitty cu Gilbert?

Victoria îi poate lua cu mașina sa. Pentru întoarcere, o am pe a mea și este și a Annei.

– Victoria va fi cealaltă domnișoară de onoare a noastră, spuse Sophy. Annei i-am cerut-o deja... da, Philip, adineaori, înainte să sosești. Calum va fi cavaler de onoare. Poate cu Ian?

– Să nu te gândești la asta! replică Philip. Trebuie să-i dăm Annei o persoană necăsătorită. Serviciu contra serviciu.

– Nici nu se pune problema! exclamă Anna. S-a încercat deja să mi se arunce în brațe un cavaler de onoare, în Fidji. Era atât de gras, încât l-am detestat chiar înainte de a-l cunoaște. Fratele lui Calum îmi convine pe deplin. Am oroare de pețitoare!

Izbucniră toți în râs.

– Tu spui asta? exclamă Philip. Tu, campioana pețitoarelor? Am o idee! Am putea celebra ambele nunți în același timp. Cea a lui Calum și a mea...

– Eu mă încred în Victoria. I-am spus, este deja mult timp de când am lăsat-o să hotărască data, în funcție de munca sa.

– Ar trebui să le telefonezi de asemenea și părinților tăi, Calum, spuse Sophy. Vor rata petrecerea! Oh, biata ta mamă, Philip! O reuniune de logodnă de organizat pe negândite...

– Nu vor fi probleme, răspunse Calum. Mama și Kitty vor aduce provizii.

Philip și Sophy plecară primii.

– Vino cu mine, Anna, spuse Calum. Lasă-ți mașina aici. Vom trece s-o luăm mâine.

– Nu, nu! Te voi urma până la casa familiei Sherbone. Știu să merg acolo, venind dinspre Strathallan, dar nu cunosc drumul plecând de aici.

Erau în apropierea mașinilor. Anna ridică ochii spre fața lui Calum, luminată de un felinar.

– Aș vrea să știu.... spuse ea. Când Philip s-a corectat adineaori, referitor la mama sa... a fost părăsită de tatăl meu?

Calum ezită scurt. Prinse mâinile reci ale tinerei fete în ale sale.

– Ar fi stupid să te mint. Da. Dar în acea perioadă, Henry Sherbone își aștepta șansa. Liniștește-te. Nimeni, și mai ales Grace Sherbone, nu-ți va reproșa că ești fata lui Alex.

– Știu. Este foarte drăguță cu mine. Dar mă doare, gândindu-mă că tatăl meu a produs atâta nefericire în jurul lui! Nu poți să înțelegi, Calum. Ai o viață de familie fără probleme.

– Oh, Anna; l-ai uitat pe Blair, fratele meu mai mare? Era logodit cu Victoria și într-o bună zi, a dispărut. Poți să-ți imaginezi oare cât a suferit ea? Îl iubea și visa zi și noapte la viitoarea lor casă... După ce a rătăcit un timp pretutindeni în lume, Blair s-a căsătorit în sfârșit în Anglia. Mama continua să se gândească la el. A fost foarte fericită când Victoria și cu mine ne-am logodit. În ceea ce o privește pe Victoria, ai dreptate. Nu trebuie să știe că m-ai crezut îndrăgostit de Sophy. Nu vreau să poată avea îndoieli... a suferit prea mult în viață.

Mâinile Annei le strânseră pe ale lui Calum. Acesta văzu că avea lacrimi în ochi.

– Oh, Calum! murmură Anna. Ai talentul de a mă încuraja. Ca în acea seară, în care mi-ai încălzit picioarele. Mă simțeam înghețată până la os la ideea că tata a făcut-o să sufere pe mama lui Philip. Dar acum, mă simt întru totul reconfortată. Oare...

"Nu! se gândi.

Nu trebuie să-l întreb dacă a fost întotdeauna îndrăgostit de Victoria!" Se corectă:

– Mi-ai spus că mama ta a fost foarte fericită de logodna ta cu Victoria. Pentru că ținea s-o aibă ca noră?

– N-a spus-o niciodată limpede. Dar s-a gândit întotdeauna că dacă Blair s-ar fi căsătorit, s-ar fi aranjat. Victoria are tot ce-i trebuie pentru a fi o soție minunată.

– Sunt încântată că totul se termină cu bine. Acum, că Blair s-a căsătorit, mama ta trebuie să fie mai puțin neliniștită pentru el?

– Într-un anumit sens, da. Lucrează într-o lăptărie model în Anglia și pare că-i place mult munca sa. Are doi copii, iar mama ar fi fericită să-i cunoască. Ne scrie tot mai des, dar nu face niciodată nici cea mai mică aluzie la soția sa, Yvette. O prietenă a mamei, călătorind în Anglia, s-a dus să le facă o vizită puțin după ce s-au căsătorit. La întoarcere, mama a hărțuit-o cu întrebări și a aflat că Yvette părea foarte flușturatică... Dar toate astea nu fac decât să ne strice seara, Anna! Să mergem! Te voi supraveghea în oglinda retrovizoare, pentru a fi sigur că mă urmezi. Pe drum, Anna nu se gândi la Sophy și la Philip, ci la tot ce-i spusese Calum... Oare fusese fericit îndată ce fratele său îi lăsase câmp liber? Sau descoperise că o iubea pe Victoria, când aceasta începuse să sufere mai puțin? Anna avea vaga impresie că bunicii săi nu admiteau din toată inima această căsătorie. Oare ce spusese Gilbert? Ah, da... Că Anna nu ceda și nu accepta fără rezerve tot ce spunea Calum... Evident, făcuise aluzie la altcineva. Remarca era ciudată. Oare nu era de dorit ca un cuplu să trăiască în deplină armonie? Poate nu... Fără discuții, vieții îi lipsea probabil piperul.

Calum viră pe aleea care ducea la casa familiei Sherbone. "Am ajuns! își spuse Anna. Ce zi! Îți dai seama că acum douăsprezece ore nici nu știai de logodna lui Calum cu Victoria Sherbone? Vei fi întotdeauna domnișoară de onoare, dar niciodată mireasă. Dar n-are importanță! Nu doar dragostea și căsătoria contează în viață!"

Capitolul 8

Toată lumea începu să râdă când mama lui Philip o sărută pe Anna înaintea logodnicilor.

– Este cel mai mic lucru, protestă Grace Sherbone. Philip mi-a spus la telefon: Anna a aranjat totul! Are darul de a face oamenii fericiți!

– Dacă veți continua, îmi vor crește aripi și o aureolă! exclamă Anna râzând. Când eram mică, nu voiam să fiu înger!

– Să renunțăm la aureolă și să păstrăm aripile, glumi Calum. Ești Anna Cupidon!

– Nu știi ce spui, domnule Calum Doig! Nu este atât de mult timp de când îmi spuneai Anna cea zăpăcită...

– Este adevărat... Un punct pentru tine!

Brusc, Anna surprinse o expresie ciudată pe fața Victoriei. Îl privea pe Calum ca și când îl vedea într-o lumină nouă. Apoi, întoarse încet capul spre Anna.

În aceeași clipă, sosiră Alan și Judith Doig, iar Anna își concentră toată atenția asupra lor. Până atunci, îi considerase ca pe o pereche

de viață, plăcându-le să privească și să iasă. Acum, știind câte griji își făcuseră pentru Blair, remarcă mici riduri de amărăciune în colțul buzelor lor. O gură poate fi atât de edificatoare! Dar când fețele le erau în repaus, acele urme emoționante nu se puteau vedea. Anna se așeză pe brațul fotoliului lui Alan. Acesta își trecu brațul în jurul taliei sale.

– Să nu cazi, micuțo... îi spuse. Fiul meu m-a informat că ești la originea acestei petreceri.

– Fiecare are partea sa. În ceea ce mă privește, am văzut clipa în care Sophy era gata să ma ia drept o rivală primejdioasă! Philip se prefăcuse interesat de mine... și Sophy i-a căzut în brațe.

– N-ai idee de miracolul care a avut loc venind aici, îi mărturisi Alan. Kitty și Gilbert s-au transformat. Kitty are picioarele și inima de douăzeci de ani, iar Gilbert nu obosește să vorbească despre tine și să te ridice în slăvi. Înainte, erau disperați că nu aveau urmași pentru Strathallan. În definitiv, Calum și Ian nu sunt sângele rău.

Adevăratul miracol, își spuse Anna, este că nimeni nu-mi reproșează că am venit la Strathallan. Erau atât de drăguți cu ea!

Era foarte târziu când Anna se întoarse, cu Kitty și cu Gilbert. Râseră pe drum din toată inima când tânăra fată le povesti confuzia sa.

– Este greșeala noastră, a lui Philip și a mea, recunoscu Kitty. Dar cum am fi putut bănui că nu știai despre logodna lui Calum cu Victoria? Să nu vorbim nimănui despre asta. După cum spui, Victoria, dacă ar afla, și-ar putea pune întrebări. Și niciodată nu este ușor să știi ce gândește. Prima sa experiență a învățat-o să nu se încreadă în bărbați...

Când o oră și jumătate mai târziu, Calum se întoarse, Anna încă nu dormea. Îl auzi trecând în vârful picioarelor prin fața ușii sale.

Desigur, era normal să întârzie cu logodnica sa. Nu numai că Victoria sărbătorise logodna fratelui său, dar era și prima seară a întoarcerii sale, după mai multe săptămâni de absență.

Viața își va relua mersul. Un lucru era sigur: nu vor mai ieși în patru. Sau cei patru vor fi cel puțin Sophy și Philip, Victoria și Calum. Când adormi, aurora începea să lumineze cerul.

Fu lăsată să doarmă. Când coborî, Kitty era singură în casă.

– A telefonat Ian în această dimineață, spuse Kitty. Mama lui Betty a ieșit din spital. Cealaltă fiică a sa a sosit de la Napier pentru a fi lângă ea în timpul convalescenței. Ian și Betty se vor întoarce diseară. M-am gândit că ne-am putea duce amândouă la ei în această după-amiază pentru a aerisi casa și a o înveseli cu câteva buchete de flori. Vom pune la copt niște fursecuri și de asemenea niște pâini mici cu lapte. Gândindu-mă la ei, am făcut provizii, dar le-am epuizat pentru mica petrecere de aseară. Până atunci, în timp ce bărbații sunt la muncă, tu ai putea tunde peluza, iar eu, să tund gardurile vii.

Anna era fericită să aibă multe lucruri de făcut. Se simțea descumpănită; ca și când tocmai suferise o mare pierdere. "Ești stupidă, Anna! Cum ai fi putut pierde ce n-ai avut niciodată?" Bineînțeles. Dar atâta timp cât îl crezuse pe Calum îndrăgostit de Sophy, putuse spera... O speranță foarte mică, pe un fond de tristețe...

Întoarcerea lui Ian și a lui Betty aduse un surplus de activitate la Strathallan. Dar cei trei copii ai lor nu erau prea des acasă; nu se puteau dispensa de Anna și o considerau ca pe proprietatea lor.

– Este prea mult, Anna! spuse într-o zi Betty. Ești prea bună cu ei. Nu știi să le spui nu când abuzează de timpul tău!

Mica Maggie apăru în acea clipă și protestă:

– Mamă! Nu abuzăm! Și nu o plictisim! Dacă Anna este ocupată, ne spune și plecăm. Ne pune multe întrebări și a recunoscut că, fără noi, ar fi aflat mai puțin de jumătate despre Noua Zeelandă. Iată, ieri, i-am găsit niște cuiburi de păsări exotice agățate sub ramurile de pini din mica pădure triunghiulară. Și a descoperit și ea unul din pânze de păianjeni! Toate celelalte erau din păr de cal. Și apoi, să știi că Bill și Mac sunt foarte atenți la ceea ce ne spune și totuși n-am acest obicei. Iar ea nu ezită să le dea la fund când sunt imprudenți...

Betty izbucni în râs.

– Recunosc că este o recomandare! Îți cer îndurare, Maggie! Te cred. Cu siguranță, Annei îi place să fie cu noi.

– Copiii știu că sunt singură, Betty, înțelege, spuse Anna ca pentru a se scuza. Vreau să spun că tu îl ai pe Ian, Calum pe Victoria. Nimeni, în afara copiilor, nu poate remedia o parte din timpul meu. Și ador să fiu cu ei! Aș petrece ore întregi însoțindu-i pe coline. Și este cu adevărat minunat să ne gândim, în același timp, că tot ce explorăm ne aparține.

Îi plăcea Betty, dar ce spusese bunica, era adevărat: Betty într-adevăr nu era deprinsă cu domeniul. Detesta "cuiburile prăfuite" și-i plăceau lucrurile făcute repede, mobilele moderne, culorile vii, bucătăria sa laborator. Nu înțelegea de ce Kitty putea bate smântâna în putinei pentru a face unt. "Mi se pare mult mai simplu să-l cumpăr de la lăptărie!", spunea Betty.

Dar era plină de viață și amuzantă. Se ocupa perfect de căsnicia sa și de copii; și exista în ea o îmbinare foarte liniștitoare de amabilitate și bun-simț. În plus, nu-i reproșa deloc Annei că apăruse brusc la Strathallan. Nu era câtuși de puțin geloasă. Ultimele temeri ale Annei se risipiră: cu siguranță, familia Doig se atașase de domeniu în mod

complet dezinteresat. Așadar, putea înceta "să se uite pe unde mergea", în afară de un anumit lucru, care-l privea pe Calum.

În seara aceea, cum făcea deseori, îi observa fața pe ascuns, în timp ce bărbatul se prefăcea că doarme pe un fotoliu, cu o carte pe genunchi. Kitty era ocupată la etaj și Gilbert lucra în biroul din anexă. Annei i se părea că ridurile care brăzdau obrajii lui Calum, erau mai profunde decât în perioada când sosise la Strathallan. Cu siguranță, slăbise. Ridurile adânci de fiecare parte a gurii, care erau vizibile mai ales când râdea, arătau în acea seară o mare oboseală.

Anna se gândi că se surmenase în ultimul timp. Avea impresia că deseori își stăpânea gesturi de nerăbdare. La urma urmei, își spuse, se vorbește că logodnele prelungite sunt încercări grele. Calum spusese că avea încredere că Victoria va stabili data căsătoriei. Anna avea strania impresie că Victoria se mulțumea întru totul să fie logodită; după toate aparențele, nu dorea deloc să treacă la etapa următoare.

Anna se întreba ce putea să însemne asta. Desigur, unele femei se credeau mai mult sau mai puțin frigide și preferau să prelungească logodnele decât să se angajeze complet. Acele femei nu vedeau în căsătorie o lume nouă și minunată, în care două ființe își puteau îmbina intim romantismul, pasiunea și nevoia pe care o aveau una de cealaltă.... "Haide, Anna, își spuse. La ce te gândești? Ce știi despre toate acestea?" Și răspunsul veni imediat: știa, pentru că-l iubea pe Calum. În visurile sale, astfel își imagina căsnicia cu el...

Dar Calum îi ceruse Victoriei să-i fie soție. Anna trebuia să se mulțumească doar cu aceste clipe de tandrețe, când îl observa fără ca el să știe. Era tot ce putea spera să primească de la el...

În aceeași clipă, Calum deschise ochii mari și întoarse capul spre Anna. Privirea nu era a unui om care de-abia se trezise; probabil o

făcuse de un timp și rămăsese cu pleoapele închise. Nemișcată pe canapeaua pe care se așezase, Anna îi susținu îndelung privirea.

– Ce ai Anna? o întrebă subit. Pari gânditoare, pierdută. Îmi vine să-ți cânt vechiul refren copilăresc: "Anna, Anna, unde ești?" Da, unde ești Anna? La Fidji? Ce ți s-a întâmplat?

Tânăra fată se prefăcu mirată.

– Da, cu siguranță, eram departe de aici. Visam.

– Este ceea ce vreau să spun. La ce visai? Nu ți-am văzut niciodată ochii ăștia. Eram gata să cred că ești fericită să trăiești aici, să împarți munca asta cu noi. Trebuie să-mi vorbești, Anna. Nu păstra pentru tine gândurile negre.... Ți-e dor de țară?

Oh, nu! Locul său era la Strathallan, acolo unde îi era inima. Dar Calum nu trebuia să bănuiască asta. Dacă ar fi știut, Anna n-ar mai fi putut rămâne!

– Poate, puțin, da. Dar n-ai să le spui bunicilor?

Calum veni să se așeze lângă ea și-i luă mâna.

– Spune-mi, ce regreți? Căldura, culorile, vocea melodioasă din Fidji, recifii de coral... Oh, da! Am fost acolo. Ce ghinion că n-am descins la pensiunea voastră! Cu siguranță, aș fi recunoscut-o pe nepoata lui Gilbert, mai ales că te numeai Drummond.

O întrebare țâșni de pe buzele Annei:

– Victoria era cu tine? Făceați o croazieră amândoi?

– Nu. Am mers singur acolo, cu avionul, cu mult înainte de a ne logodi. Tocmai fusesem operat de apendicită; Kitty și Gilbert nu voiau să mă vadă pe domeniu, unde aș fi putut face eforturi care îmi fuseseră interzise. Mi-a plăcut foarte mult la Fidji. Dar nu mi-ai spus ce-ți lipsește cel mai mult, Anna.

Asta era ușor...

– Zgomotul mării. Senzația de a te afla pe un vapor.

– Înțeleg. Pentru tine, marea este a doua natură. Dar vom merge s-o vedem, Anna. Foarte curând. Meriți să iei o mică vacanță.

O auziră pe Kitty coborând scara fredonând; Calum se întoarse pe fotoliu și-și luă cartea.

– Urc în camera mea, spuse Anna. Trebuie să adun un material pentru Maggie. Va studia la școală tradițiile și arta polinezienilor și trebuie să aducă documente.

Plecă discret.

Pusese să i se aducă de la Auckland valiza mamei sale; cum Magnus și cu ea vor veni să se stabilească în insula de sud, era mai ușor să-i păstreze lucrurile la Strathallan. Broșurile și pliantele turistice din Fidji se aflau la fundul acelei valize. Mâine, Maggie va decupa și va lipi fotografiile pe un carton.

În timp ce pretextase dorul de țară pentru a-și ascunde adevăratele sentimente, faptul de a scotoci în aceste amintiri ale trecutului o copleși cu un acces de nostalgie. Simți în ce măsură îi lipsea mama sa. Fuseseră prietene, atât de apropiate una de cealaltă. Când fusese copilă, Eloise fusese toată lumea ei. În același timp cu documentele destinate lui Maggie, găsi un album de amintiri al mamei sale. Îl scoase, se duse să se așeze într-un fotoliu și începu să-l răsfoiască. Erau fotografii din Fidji, anunțuri pentru pensiune inserate în "Fidji Times", poeme, desene umoristice. Uneori, Eloise notase fapte remarcabile ale fetiței și observații despre unii clienți ai pensiunii.

O clipă, Anna se întrebă dacă nu era indiscretă.

Dar dacă acest album ar fi fost într-adevăr intim, își spuse, mama l-ar fi luat cu ea.

Reveni foarte emoționată la primele pagini, toate pline de fericirea Eloisei în fața fetiței sale. Continuând lectura, Anna fu mirată să constate că mama sa nu vorbea niciodată de temerile și nici de dezamăgirile sale. Oare pentru a i le ascunde lui Alex, în cazul în care ar fi dat peste album? Nu. Anna găsi răspunsul în pagina următoare, unde mama sa notase inscripția de pe un vechi cadran solar: "Nu indic decât orele însorite". Pe margine, Eloise scrisese: "Și eu, nu notez aici decât razele mele de soare; asta mă încurajează și îmi oferă compensații".

Apoi, Anna descoperi un poem care ocupa el singur toată pagina. Era intitulat "Mesaj" și fusese decupat dintr-o revistă americană pentru femei.

Grâul apare brusc din acest câmp nemuncit;
Acești bulgări înghețați se vor deschide fragedei semințe,
Și pământul, care palpită, greu de daruri nenumărate,
Se va elibera îmbrățișarea paralizantă a iernii.

Din humusul descompus se vor naște splendori,
Din aceste ramuri desfrunzite, buchete albe pentru munți;
Și acolo unde astăzi, chiciura și zăpada strălucesc sub lună,
Floarea de măceș va răspândi un parfum de noapte de vară.

Gata cu plimbările posomorâte care te duceau
La întâlniri triste și dureroase;
Bucurii noi își vor lua zborul, tristețile vor dispărea
Înghițite de valul liniștitor al timpului.

Poemul fusese foarte important pentru Eloise. Adăugase două comentarii: primul scris cu o cerneală puțin ștearsă, spunea: "Mă întreb..." și o a doua, cu pixul cu bilă: "Da, noile bucurii și-au luat zborul. Mulțumesc, Doamne!" Aceasta din urmă era datată. Eloise o notase în ajunul logodnei sale cu Magnus.

Anna se simți foarte îmbărbătată de acest poem. Poate, după mulți ani, ca și mama sa, își va regăsi fericirea. Dar înainte de orice, trebuia să și-l alunge din minte pe Calum.

Victoria era desemnată să domnească peste Strathallan. Spre deosebire de Betty, ea iubea și respecta vestigiile trecutului. Anna va putea să trăiască fericită în anexă, cu bunicii: moștenirea familiei Drummond rămânea intactă.

Când fură la masă pentru cină, Calum spuse:

– Tocmai mi-a telefonat Victoria din Te Anau. A descoperit acolo o locuință veche, care domină lacul, plină de comori. Căuta obiecte pentru anticarul din Auckland, dar a considerat că ar fi monstruos să golească această venerabilă casă. Domeniul aparține unor trei bătrâne doamne, trei surori care au fost nevoite să vândă deja niște pământuri, pentru a întreține restul. Cu acordul patronilor săi din Auckland, Victoria le-a convins să-și transforme casa într-un fel de muzeu folcloric. Cu drepturile de vizită, o vor putea menține în bună stare și vor avea cu ce să trăiască din belșug. Și anticarului îi va merge bine: muzeul va fi pentru el o excelentă publicitate. Victoria este într-adevăr o fată formidabilă! N-ar acționa pentru nimic în lume în contradicție cu conștiința sa.

***

Anna avu impresia că bunicii erau puțin nervoși; s-ar fi spus că se pregăteau să facă o surpriză unui copil. Dar era o idee absurdă, pe care nimic nu veni s-o confirme. Se duseră toți să se culce.

Anna fusese trezită de o bătaie discretă în ușa sa. Se duse să deschidă și, în penumbră, îl văzu pe Calum deja îmbrăcat. Nu era în ținută de lucru, ci purta haine sport.

Anna era în pijama. Îl privi uluită.

– Ce s-a întâmplat?

– Este o surpriză! Am pus-o la cale cu Kitty și cu Gilbert, aseară. Te duc pe malul mării. Îmbracă un capot și coboară repede. Micul dejun este gata.

Anna îmbrăcă halatul scurt de baie care era agățat de ușă, și-l urmă pe Calum.

– Este ciudat! spuse începându-și ouăle cu bacon. Mor de foame, deși este foarte devreme...

Se întoarse pentru a arunca o privire bătrânei pendule.

– Ora patru! De ce atât de devreme, Calum? Și despre ce mare vorbești?

– Despre marea ta, Anna. Pacificul. Și dacă plecăm devreme, este pentru că avem de parcurs două sute de kilometri. O sută șaizeci până la Dunedin și patruzeci până la Karitane. Acolo, vom putea dispune de casa prietenului meu Doug Felton. O are doar pentru weekend. Ne împrumută de asemenea ambarcațiunea sa cu motor. Nu-ți promit recifi de corali, dar va fi un teren mare cu pietriș de trecut.

Brusc, totul se încețoșă în fața ochilor Annei. Încercă să-și stăpânească lacrimile, apoi își dădu seama că totuși Calum le văzuse.

– Sunt o proastă! spuse. Dar este atât de drăguț din partea ta...

– De ce n-aș fi drăguț? Pentru mine, ești sora pe care n-am avut-o niciodată. Locuim în aceeași casă, ne plac aceleași lucruri.

Evident, se gândi Anna, brusc domolită. Pentru el, nu este nimic mai mult decât o atenție de frate mai mare.

– Am aranjat totul ieri seară prin telefon cu Doug, în timp ce căutai broșurile pentru Maggie, reluă Calum.

– Și i-ai spus Victoriei, când te-a sunat de la Te Anau?

– Desigur!

Anna se strădui să-și taie baconul și întrebă fără să ridice ochii:

– Sper că ai întrebat-o dacă nu vede nici un inconvenient în asta. Eu, dacă logodnicul meu s-ar duce să petreacă o zi întreagă pe malul mării cu o altă fată, aș fi foarte geloasă.

– Victoria a fost întru totul de acord. M-a însărcinat să-ți transmit prietenia ei. Acum, să ne grăbim. Nu trebuie să ratăm răsăritul soarelui. Aurora îi surprinse exact înainte de a ajunge la Roxburgh. Calum opri mașina pe marginea drumului în cornișă.

O bandă argintie brăzda cerul la orizont, în fața lor, la est. În mai puțin de un minut mai târziu, țâșniră raze imense de culoare ocru. Cerul începu să pălească începând din centru, trecu prin diferite nuanțe de gri, tot mai deschise și răspândi curând culori opalescente, în timp ce noaptea se lăsa în spatele orizontului.

Totul se desfășura ca și când un mașinist manevra niște butoane pentru a proiecta pe cer culorile curcubelului. Albastru se topea în gri; un alt buton și nori lungi și subțiri prindeau nuanțe mergând de la roșul aramei la culoarea ametistului; încă unul și cerul gri-verde se împurpura și trecea la rozul coralului.

– Am comandat un răsărit de soare clasa întâi, spuse Calum, demarând. Dar acesta mi-a depășit toate speranțele!

La cotitura unui viraj, descoperi în jos lacul barajului din Roxburgh. Suprafața netedă avea culoarea acvamarinului.

– Tata mi-a spus într-o seară că i-ar plăcea să te ducă să vizitezi barajul și centrala electrică. Este atât de mândru că a conceput și realizat totul el însuși. Oricum, vom merge curând să-l vedem deseori. Va rămâne singur două luni. Mama se pregătește să se ducă în Anglia, să-l vadă pe Blair.

– Cât de fericit trebuie să fie Blair! Oare Yvette i-a scris mamei tale pentru a-i cere să vină să-și vadă nepoții?

– Blair nu știe de vizita sa. Vrea să-i facă o surpriză. Cât despre Yvette... nu, nu ne trimite vești. Blair, în schimb, scrie tot mai des. Mama îmi spunea într-o zi: "Scrisorile sale sunt foarte afectuoase. Ce mă neliniștește, este tot ce nu-mi spune". Cu siguranță, făcea aluzie la faptul că nu vorbește niciodată de Yvette. De aceea s-a înfuriat. Vrea să știe ce se întâmplă cu adevărat.

– Tatăl tău este probabil trist s-o vadă plecând singură.

– Nu. Știa că vor face împreună o mare călătorie în jurul lumii, îndată ce va ieși el la pensie. "Vezi fiule, mi-a mărturisit, mama ta a hotărât să plece, așa că trebuie să se ducă acolo. Cu siguranță, are dreptate. Îmi va lipsi mult, desigur, dar îmi place mai mult asta, decât s-o văd făcându-și griji pentru Blair".

Calum tăcu câteva clipe, apoi adăugă:

– Îmi doresc încrederea sa deplină. Pentru el, tot ce face mama este bine.

Oare voia să insinueze că-i acorda mai puțină încredere Victoriei?

– Asta demonstrează mai ales afecțiunea pe care i-o poartă, răspunse Anna. Dar poate că acest gen de încredere nu intervine decât după ani și ani de căsătorie.

Poate tatăl tău era mai puțin sigur de opinia mamei tale... în perioada logodnei lor.

– De ce spui asta, Anna? Ca să mă liniștești?

Aceasta întoarse capul ca și când tocmai fusese captivată de ceva.

– Oh! Ai văzut acea abundență de clematite? Sufocă literalmente acea casă de piatră. S-ar spune că este o galaxie de stele roz.

Calum nu repetă întrebarea.

Roxburgh de-abia începuse să se trezească.

– Ador orășelul acesta, spuse Anna. Îmbină minunat vechiul cu modernul. Vechile construcții din timpul goanei după aur sunt mai puțin părăginite decât în altă parte. Exprimă fericire, intimitate. Privește, este complet auriu sub soarele de primăvară; și am văzut în tabloul care se afla deasupra șemineului bunicii, că toamna ia o tentă portocalie.

Kilometri defilau în timp ce rulau rapid spre soare. Anna lăsă geamul în jos, pentru a auzi cântecul păsărelelor. Trecură podul din Beaumont. Văzând râul care se învolbura printre stânci, Anna se gândi la pionierii care îl trecuseră prin vad sau cu ambarcațiuni e ocazie.

Străbătură Lawrence, deja plin de viață, pitit cu delicatețe în mijlocul depresiunii circulare a colinelor. Hanuri vechi, restaurante cu gust, evocau trecerea zgomotoasă, uneori violentă, a primilor căutători de aur.

– Mă faci să mă gândesc să te duc la valea mai puțin apropiată a vulturilor, spuse Calum când fură afară din oraș. Cafelutele sălbatice vor fi în plină floare. Într-un loc, pe o întindere vastă, sunt toate nuanțele intermediare între lila și violetul cel mai închis; în altul, formează un amestec de alb, auriu, albastru și roz, ca cele pe care le vezi acolo.

Drumul șerpuia în fundul pasului Manuka unde murmura un râu, ascuns pe jumătate de sălcii.

Ce zi de neuitat! se gândi Anna. O zi fericită, luminoasă ca un curcubeu, de care-și va aminti toată viața. Îi va plăcea să și-o amintească la vârsta de optzeci de ani. La această idee, începu să râdă tare.

– Da? întrebă Calum.

– Tocmai îmi spuneam că-mi voi aminti de această zi când voi avea optzeci de ani și am râs încercând să mă imaginez la această vârstă. Este greu. Bunica este departe de ea și-mi lipsește modelul…

– Da, este foarte greu. Dar eu mă văd totuși: voi avea profilul acvilin mai accentuat. Iar tu, Anna… Vei semăna și mai mult cu Gilbert. Părul îți va încărunți, dar va avea mereu culoarea lui mai aurie, dedesubt. Și ochii tăi vor fi tot de același negru-violet.

Anna ridică din umeri.

– Haide, este stupid, Calum. Se vorbește despre ochi violeți, dar nu există.

– Am spus negri-violeți. Ca panselele lui Kitty, de lângă treptele verandei. În lumina soarelui, ochii tăi nu sunt nici căprui, nici negri; sunt negri-violeți, ca panselele!

– Suntem departe de portretul unei bătrâne doamne, spuse râzând Anna.

– Continuu… Admit că după multe primăveri petrecute pe pajiștile ude ajutând oile să fete, vei avea articulațiile puțin înțepenite și poate chiar noduri la degete; vei avea de asemenea câteva pete brune pe dosul mâinilor; dar îți vei găsi tinerețea de fiecare dată când primăvara va reveni la Strathallan. Ca și Kitty, vei pândi mereu primele flori de ciuboțica-cucului, ale violetelor, întoarcerea

ploierilor pe malul pârâului; te vei duce să vezi dacă graurii și-au făcut cuiburile sub rezervorul de apă. Și, din generație în generație, graurii nu te vor dezamăgi niciodată, Anna. Te văd cu toți nepoții în jurul fotoliului tău, citind versuri înainte să adoarmă, pentru a-i face să viseze frumos.

Nepoții mei? se întrebă Anna. Pentru asta va trebui un bunic... Oare cine va fi?

Se opriră pe malul lacului Waihola pentru a bea cafeaua fierbinte și a mânca fursecurile pregătite de Kitty. Apa lacului nu era albastră ca cea a lacurilor de munte, alimentate de topirea zăpezilor; s-ar fi spus că era o imensă placă din cositor, în care se reflectau stuful și sălciile plângătoare.

O jumătate de oră mai târziu, traversară Dunedin, un oraș mare și frumos, din nefericire întunecat de imense blocuri de beton, depășiră lacul Leith și urmară un drum care mergea pe flancurile marilor castele împădurite.

Subit, în fața ochilor Annei apăru golful Blueskin, cu o sclipire de diamant, și cât vedeai cu ochii, Pacificul. I se tăie respirația și Calum o lăsă să savureze în liniște bucuria de a revedea în sfârșit marea.

Se adânciră în valea Vaitati; brusc, la dreapta lor, între mașină și râu, fu o izbucnire albă și zgomotul unei bătăi din aripi.

– Dumnezeule! exclamă Calum. Am crezut că vom sosi prea târziu pentru a vedea unul! Este un bâtlan alb, un kotuku. Specia este pe cale de dispariție, dar acum este foarte strict protejată. În mod normal, kotuku frecventează aceste regiuni de pe țărm iarna și încă din primele zile ale primăverii migrează spre coasta de vest, sau în insula de nord. Acesta este foarte întârziat. Sunt sigur că te-a așteptat! După legendă, când vezi pentru prima dată un kotuku, anul nu se

termină fără ca toate dorințele din inimă să se îndeplinească. Ce spui despre asta, Anna?

Aceasta nu spuse nimic, dar simți o durere aproape fizică. Dorințele din inimă! În timp ce înainte de sfârșitul anului, va asista cu siguranță la căsătoria bărbatului pe care-l iubea, cu o altă femeie!

Urmară un drum care domina oceanul! Pajiști verzi ca smaraldul se întindeau până la marginea falezei. Bătrânii pomi noduroși, ngaios, îndoiți de vânturile din est, înveseleau câmpiile cu florile lor, fragile ca tulichina.

– Iată-ne la Karitane! anunță Calum.

Se opriră pe marginea drumului, pentru ca Anna să poată contempla pe îndelete priveliștea. Aici, Pacificul forma două golfuri gemene. Unul era mărginit de o lungă faleză surpată, celălalt era limitat în depărtare de ieșindul de culoare ocru al capului Waikouaiti.

– Pentru mine, spuse entuziasmat Calum, este locul visat pentru vacanțe. Pe latura de jos a falezei surpate se poate face surf. Există stânci de escaladat, scoici de adunat, coline de explorat și o plajă sigură pentru copii. Dacă într-o zi aș avea posibilități, aici aș cumpăra o casă de vacanță.

... Pentru a veni cu Victoria și cu copiii lor, se gândi Anna.

Coborâră spre plajă și urcară din nou pe un drum îngust până la casa lui Doug Fenton, a cărei intrare principală era pe partea opusă mării. Cealaltă intrare, spuse Calum, dădea spre o cărare abruptă, care ducea pe plajă, la locul unde era adăpostită ambarcațiunea. Annei îi plăcu dintr-o dată casa. Era construită în lățime, paralel cu țărmul, pe marginea falezei. Două încăperi la al doilea nivel, pe bârne aparente, alcătuiau un vast salon. În fața mării, două ferestre mari încadrau ușa-fereastră care dădea spre o terasă cu balustradă de lemn.

– S-ar spune că este tec.

– Chiar este. Bătrânul căpitan Nas Albastru, care a construit casa, a recuperat lemnul de pe o corabie cu pânze distrusă.

– Căpitanul Nas Albastru? Cu siguranță nu era numele său adevărat.

– În realitate, se numea Gamaliel Mac Allister. Când a venit aici la pensie, din Noua Scoție, a fost numit Nas Albastru. Este porecla dată de neozeelandezi oamenilor din Noua Scoție. Prietenul meu Doug a cumpărat casa și, cum poți vedea, cu soția sa Marjorie, a modernizat-o puțin. Ca și Victoria, ea este pasionată de decorări. Acum, propun o gustare. Nu este ora normală pentru micul dejun, dar dat fiind trezirea noastră matinală...

– Întru totul de acord! Am văzut că aveai provizii în mașină...

– Mă duc să le aduc.

Se întoarse cu bucăți de friptură de oaie, roșii proaspete, inimi de lăptucă în maioneză, unt, dulceață, ceai și, desigur, pâini mici și biscuiți din rezerva lui Kitty.

Lăsară spălatul vaselor pentru întoarcere.

– Supraveghez marea de când am sosit, spuse Calum. Deocamdată este flux. Să ne grăbim să ne îmbarcăm. Curând porțiunea de pietriș și nisip va fi aproape de netrecut. Doug mi-a spus că putem dispune de hainele lui Marjorie. Am venit deseori aici, și știu că în larg este frig. În insulele Fidji, vânturile dominante vin de la ecuator; aici, de la Polul Sud. Ce spui de asta?

Luă o vestă verde din tricot gros. Anna o îmbrăcă peste puloverul cu guler rulat și-și păstră pantalonii din catifea bej pe care-i pusese de dimineață. Se pieptănă și-și strânse părul cu o legătură.

Calum își puse pe cap o șapcă bleumarin.

Era prima dată când Anna îl vedea cu altceva decât cu căciulița de lână. Cozorocul îi sublinia și mai mult profilul acvilin.

Doi pescari care trecură pe plajă îl recunoscură pe Calum și-l ajutară să pună ambarcațiunea pe apă. Curând, aceasta pornea pe canalul bine marcat de un șir dublu de geamanduri.

Calum știa să manevreze vapsul și Anna văzu asta imediat. Avea privirea și gesturile unui bătrân marinar. Petrecură oră minunate pe apă. Merseră de-a lungul coastei în ambele sensuri și Calum îi arătă Annei toate punctele interesante. Aceasta se înfioră când îi povesti masacrul din insula caprelor.

Aceasta fusese odinioară o insulă, dar acum era unită cu țărmul printr-o fâșie de pământ pe care putea trece un singur om o dată. Două triburi fuseseră în conflict. Războinicii unuia dintre ele se refugiaseră pe insula caprelor și-și apărau cu îndârjire trecerea îngustă. Nu-și dăduseră seama că un grup de războinici inamici escaladaseră faleza, pe coasta dinspre larg, luându-i din spate. Fuseseră mai mult de o sută și fuseseră uciși până la ultimul.

– Povestea asta pare de necrezut într-o asemenea zi albastră și aurie, spuse Anna. Nu este nici un nor.

Umbra unei perechi de pescăruși trecu peste ambarcațiune.

– Cu siguranță, din cauza asta strigătul lor este atât de trist, adăugă Anna.

Calum dădu din cap.

– Un poet, nu știu care, a scris acum mult timp că pescărușii "plâng dramele timpului de odinioară...."

Anna își spuse că nu cunoscuse niciodată o asemenea camaraderie. Era ceva care-i lipsise întotdeauna. În Fidji, suferise mai ales când își văzuse prietenele discutând și râzând cu tații lor.

Calum îi trecu cârma și-i arătă o stâncă mare, izolată.

– N-am putut afla niciodată dacă oamenii din regiune i-au dat un nume. De pe mal, seamănă cu bustul reginei Victoria. De aceea, o numesc stânca împărătesei. Acum mii de ani, era culmea unei coline acoperite de junglă. Și, cu eroziunea, cu siguranță nu va mai rămâne nimic peste mii de ani, când acest vas și toate visurile, toate speranțele noastre nu vor mai fi decât praf și cenușă.

Lăsă să se audă un râs ușor.

– Sunt sinistru! Ce idee să mă gândesc la moartea oamenilor și a lucrurilor într-o asemenea zi!

– Nu te găsesc deloc sinistru. Când te gândești că marea se înverșunează de milenii să modifice țărmul, ești conștient de continuitatea timpului și ai impresia că faci corp comun cu ființele care ne-au precedat. Și asta nu mă împiedică să mă simt extrem de fericită astăzi. Oh da! Fericită să mă aflu pe o ambarcațiune, să simt gustul mării pe buze… Dumnezeule! De ce nu mă oprești, Calum? Este prima dată în viață când povestesc cuiva tot ce-mi trece prin minte.

– Nu trebuie în nici un caz să te simți rezervată față de mine, Anna! Am început mai degrabă rău amândoi – acum putem râde de asta – dar am devenit prieteni atât de buni! Sunt mulțumit că te-am auzit exprimându-ți gândurile despre continuitatea timpului. Nu pot să cred că, într-o zi, pământul va putea să nu mai existe, că în cele din urmă Dumnezeu îl va distruge. Ți-l poți oare imagina pe Creator dedându-se unui act de distrugere, de vandalism? Mai degrabă sunt tentat să cred că va aduce cerul pe pământ. Te-ai gândit deja la asta?

Ideea o încântă pe Anna.

– Ar trebui să-i spui asta Sohyei, Calum! Sunt sigură că ar face o predică foarte frumoasă!

– Am dat într-o zi peste un text care-mi confirmă ideea. Dar n-am vorbit despre asta nimănui. Este un vers din Apocalipsa după Sfântul Ioan:

"Apoi văd un cer nou și un pământ nou..." Dumnezeule! Nu îndrăznesc să-ți spun urmarea...

– Dă-i drumul, Calum. Oricum, o voi putea citi în Biblie când ne vom întoarce acasă.

– Nu-ți va plăcea deloc. Iată: "Deoarece primul cer și primul pământ au dispărut și marea nu mai există".

– Înțeleg, spuse Anna râzând. Îmi va lipsi marea. Dar să nu uităm că Sfântul Ioan a scris Apocalipsa la Patmos, unde era prizonier. Marea care se întindea în fața lui era ca un zid de închisoare.

Calum luă cârma pentru întoarcere.

Când ambarcațiunea fu pusă la loc, se duseră în hala de pește să cumpere maruki albaștri pentru cina lor și pentru a le duce familiilor Drummond și Doig.

– Vom prăji partea noastră imediat, propuse Calum. Presupun că astfel îți place peștele: proaspăt scos din apă. În timp ce-i curăț pe ai noștri și-i pun la prăjit, pregătește-ne un sote de cartofi.

După masă, spălară vasele, aranjară casa și-și adunară cu regret lucrurile.

– Nu vom pleca înainte de apusul soarelui, decise Calum. Ai observat că duneta căpitanului – pe care copiii Fenton o numesc balcon – are colțul drept orientat spre vest? Ne vom afla în loja întâi!

Scoaseră două șezlonguri și, într-o tăcere completă, priviră cerul luând foc. Timp de câteva minute fu o strălucire extraordinară, apoi, foarte repede, un văl violet închis se întinse peste ocean și faleze.

Anna se ridică.

– Credeam, murmură, că nimic nu putea întrece aurora pe care am admirat-o de dimineață. Dar acest apus de soare a fost poate și mai uimitor.

Întoarcerea fu mai rapidă decât venirea. Noaptea era plăcută. Curând, va fi vară. Anna se gândi că-i va fi mai ușor să abordeze unele subiecte delicate, în penumbră. Calum nu-i putea bănui expresia feței.

– Mi-ar plăcea să discut unele lucruri cu tine, Calum. Acasă, ne este greu să vorbim liniștiți, fără să fim întrerupți. Este vorba de Ian și Betty.

– De Ian și Betty? De ce?

– Da. Lipseau când am sosit eu. Pentru că ești intendent, am presupus că Ian este fratele tău mai mic. Apoi am aflat că erai cel mai tânăr din familie. Cum se face că ești răspunzător de domeniu?

– Este foarte simplu. Am lucrat la Strathallan încă de când mi-am terminat studiile. Ian și Betty au locuit mult timp la munte. Ian visa la un domeniu doar al lui.

– Atunci, de ce a venit la Strathallan? Pentru a te ajuta?

Cum Calum ezita, Anna continuă:

– În sfârșit... Ajung la fapte! V-ați consacrat amândoi Strathallanului, infinit mai mult decât ar fi făcut-o orice salariat. Tata fiind mort și nimeni necunoscând existența mea, ar fi fost firesc să-l moșteniți. Îl meritați amândoi. Țin ca lucrurile să fie rapid puse la punct.

Calum luă o mână de pe volan și o bătu ușor pe a sa.

– Ia-o încet! Este timpul să intri în tablou. Mai întâi, să știi că nu există granițe între casa lui Ian și a lui Betty și cea a bunicilor tăi, dar că acum, domeniul este împărțit, Ian posedă jumătate, ceea ce nu ne

împiedică să împărțim grajdurile, mașinile agricole, totul. Cât timp bunicii tăi trăiesc, nu va fi nici o separare materială de terenuri. Dar un lucru este sigur: dacă ai fi sosit mai devreme, Ian n-ar fi început să cumpere niciodată casa și partea pe care se află, din domeniu.

– Și tu, Calum? Ești intendentul. Ar fi normal ca măcar cealaltă parte a domeniului să-ți revină.

– Reușesc asta. Sunt pe cale să-l cumpăr. Gilbert mă cazează la fermă: mă ocup de oile sale ca și de ale mele. Nu mă plătește, dar îmi vinde pământul, la fel ca lui Ian, la un preț inferior celui de pe piața actuală. Jumătate din banii pe care îi scot în fiecare an din lână, este consacrată cumpărării unor pământuri. Toate acestea fac obiectul unui contract în regulă între Gilbert pe de-o parte. Ian și eu de cealaltă. Dar casa familiei Drummond și grădinile rămân în afara acestui aranjament. Vor fi ale lui Kitty și Gilbert atâta timp cât nu voi fi aici. De altfel, am impresia că nu sunt dispuși să se refugieze în anexă. Acum, că ești aici, casa reînvie și țin la ce le face o extremă bucurie.

– Dar... ce se va întâmpla când te vei căsători cu Victoria?

– Când va veni ziua, nu văd ce ne va împiedica să ne instalăm în anexă. După cum știi, nu este lipsă de loc acolo.

La acest punct, Anna nu putu face nici un comentariu. Spuse cu o voce puțin lipsită de vlagă:

– La început, te-am judecat teribil de greșit, Calum. Până în clipa în care am știut că ești complet dezinteresat. Dar decizia mea este luată. Trebuie, mă înțelegi, trebuie să participi pe deplin la moștenire. De asemenea, Ian. Voi regla problema cu bunicul. Voi ați asigurat succesul domeniului tot timpul în care se credeau fără moștenitori.

– Anna! Îți interzic categoric să intervii în acest sens! Ți-am spus că am cumpărat pământul ieftin. Aranjamentul ne convine perfect. Nu mi-ai acordat încredere la început? Asta n-are nici o importanță. Nici eu n-am avut încredere în tine. Mi-a fost teamă să nu fi venit pentru bani. Dar când te-am văzut... Pe deasupra, trebuie să știi că țin la independența mea. Este o adevărată manie. Nu vreau să primesc nimic de la nimeni. Și nici nu vreau să ciuntesc ce-ți revine legal. Tot ce plătim Ian și cu mine, va fi inclus în moștenirea ta.

Anna distingea în penumbră profilul lui Calum; nasul acvilin, arcadele osoase ale sprâncenelor, pomeții proeminenți, bărbia voluntară, buzele cărnoase. Un chip care exprima în întregime mândria muntenilor scoțieni...

– Te cred, Calum, spuse cu emoție tânăra fată, și te admir. Și vreau să-ți cer iertare o dată pentru totdeauna. La început, fidelă devizei familiei Drummond, nu aveam încredere în familia Doig.

– Trebuie să însemnăm această zi cu roșu în calendar, Anna de Strathallan, răspunse Calum râzând. Ne-am spus totul cu sinceritate și asta este bine! Dar insist: în ceea ce privește domeniul, lucrurile trebuie să rămână așa cum sunt. Curând, te vei putea căsători cu un tânăr fermier și să trăiești cu el la Strathallan. Dacă se întâmplă asta, Gilbert poate foarte bine răscumpăra partea mea, iar eu mă voi duce să mă stabilesc altundeva. Gândește-te la bunicii tăi. Ar fi atât de fericiți să știe că Anna lor crește strănepoții în tradiția familiei Drummond și pe pământurile lor!

– Cine spune, Calum, că nu mă voi căsători cu un funcționar din Roxburgh, sau cu un inginer de la baraj? Voi fi obligată să-l urmez. Este sigur că voi regreta Starthallanul. Dar voi fi atât de fericită să mă gândesc că tu și Victoria locuiți acolo!

Calum nu răspunse imediat. Anna simți că mașina încetinea. Oare se va opri? Bărbatul acceleră brusc, spunând:

– Să nu uiți că familia Doig are aceeași deviză ca familia Drummond. Poate și eu aș face bine să mă comport cu prudență...

Anna era gata să-l întrebe ce voia să spună. Dar poate răspunsul i-ar fi tulburat existența...

Capitolul 9

Într-o dimineață, Calum o surprinse pe Anna în contemplare în fața grădinii lui Kitty. Dincolo de bujori, de azalee și călini, putea vedea perspectiva aleii care ducea spre drum. Gardul viu dublu din păducel, era plin de flori. Tânăra fată nu-și dădu seama de prezența lui Calum decât în clipa în care se pregătea să se îndepărteze.

– Îți place păducelul, Anna? o întrebă Calum.

Aceasta întoarse spre el niște ochi încă puțin visători.

– Este prima dată în viață când îl văd înflorit, Calum. Nu poți să știi ce înseamnă asta. Ieri, bobocii minusculi de-abia începuseră să se deschidă. Și acum, privește... este un adevărat miracol. Fiecare ramură este încrustată cu flori mici și frumoase, ca niște trandafiri.

Făcu un gest care îmbrățișă casa, grădinile, hambarele, pârâul și colinele.

– Nu-mi pot imagina că, nu cu mult timp în urmă, toate acestea nu făceau parte din viața mea.

– Și eu am impresia că ai trăit întotdeauna aici.

Rămaseră o clipă tăcuți, apoi Calum spuse foarte repede:

– Anna, ar trebui să-i povestești Elizabethei Forbes impresiile pe care le simți văzând pentru prima dată păducelul înflorit. Pregătește o nouă carte despre grădini. Reacția ta ar interesa-o foarte mult. O va scrie și cititorii vor vedea păducelul cu ochii tăi.

– Oh, Calum! Chiar crezi că ar interesa-o asta? În fond, mi-ar plăcea mult ca unele din gândurile și visările mele să figureze într-o carte. Cărțile sunt nemuritoare. În timp ce încetează de mult timp să fie vândute în librării, continuă să trăiască în biblioteci. Încântă... consolează cititorii care nici nu erau născuți când au fost scrise.

Calum se sprijini pe mânerul lung al cosorului și o privi pe Anna cu atenție.

– S-ar spune că te gândești la ceva anume?

– Da... Mă duc deseori în camera pe care o ocupa tata când era adolescent. Îi răsfoiesc cărțile. Avea obiceiul să-și însemne pasajele care-i plăceau. Am impresia că învăț să-l cunosc mai bine. Într-o zi, am fost surprinsă de bunica. I-am citit câteva versuri pe care tata le subliniase. Am putut vedea cât de fericită era. Mi-a spus: "Îl vezi pe tatăl tău așa cum ar fi trebuit să fie...."

Se întrerupse, conștientă de emoția lui Calum. Se îndreptă, își aruncă pe umăr cuțitul cu mâner lung și-și căută cuvintele înainte de a se îndrepta spre copacii cărora voia să le curețe crengile. Brusc, auziră zgomotul unei mașini. Priviră amândoi în direcția gardului viu din păducel.

– Este Victoria! constată Calum.

Acum, Anna știa să se stăpânească. Învățase să accepte sărutările pe care și le dădeau când se întâlneau sau când se despărțeau, frecventele lor plecări în plimbări unde erau fericiți să fie singuri. Trebuia să accepte toate astea, fapt din care își făcuse o datorie de

onoare. Îi plăcea prea mult Victoria pentru a o lăsa să bănuiască, dintr-o privire, o intonație, când vorbea cu Calum, că încerca pentru el sentimente pline de tandrețe. Merita toată fericirea pe care i-o putea da Calum.

Mașina se apropie.

– Ei bine... vă las! spuse Anna.

Nu făcu decât câțiva pași. O serie de claxoane o obligară să se întoarcă. Victoria o striga trecând capul prin portieră.

– Anna! Pe tine am venit să te văd!

Se opri, coborî din mașină și-i întinse distrată un obraz lui Calum, spunând:

– Anna, știu că n-ai fost niciodată la Te Anau. Este cel mai mare lac din regiunea fiordurilor. Plec curând acolo. Patronul vrea ca lucrările de restaurare să înceapă cât mai repede. Cele trei bătrâne doamne ale mele mi-au oferit o cameră la ele, dar le-am refuzat. Îmi place să mă relaxez în liniște seara. Am rezervat o cameră la hotel, la Te Anau, și știu că mai sunt libere. Vii?

– Nu ezita, Anna, spuse Calum. Dacă trebuie, Betty îi va da lui Kitty o mână de ajutor.

– Bravo, Calum! Aș fi atât de fericită să am companie! Spune-mi... ai vești de la mama ta? A sosit? Ce fac Blair și Yvette? Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta. S-ar spune că sunt victima unei conspirații a tăcerii și mi se pare stupid! Doresc pur și simplu să știu dacă lui Blair îi merge bine și dacă este fericit. Trebuie să fie. După toate aparențele, s-a aranjat bine și-i place munca sa. Toată lumea evită să-mi vorbească despre el, ca și când de-abia m-ar fi lăsat baltă.

Se întoarse zâmbind spre Anna, care și ea îl privea pe Calum. Îndată ce auzise primele cuvinte ale Victoriei, chipul acestuia se

întunecă. Victoria, își spuse, n-ar fi trebuit să exprime toate acele reproșuri în fața ei! Cu siguranță, Victoria îi ghici gândurile.

– Să nu fii jenată, Anna. De ce n-ai afla cum se închide Calum ca o stridie de fiecare dată când fac aluzie la Blair? Asta nu duce la nimic. Odinioară, mi-am spus că totul a fost din vina lui Blair; dar acum nu mai cred asta. El nu avea astâmpăr, în timp ce eu eram o femeie de interior. Pentru mine, căsătoria era o casă pe care o puteam decora după gustul meu. Nu m-am gândit suficient la bărbatul care va merge să locuiască acolo cu mine. De când călătoresc mult, pentru munca mea, îl înțeleg mai bine pe Blair. Așa că, destul cu misterele, Calum! Puțină simplitate, te rog! Dacă mama ta ți-a dat vești despre el, împărtășește-mi-le, fie că sunt bune sau rele.

Acum, se gândi Anna, Calum îi va spune că a primit ieri o scrisoare de la mama lui, datată din Haslemere, în Surrey. Acolo trăiau Blair și Yvette. Anna se dusese să ia corespondența și-i înmânase plicul. Calum se repezise spre Ian. Nu vorbise despre asta nici măcar cu Kitty și Gilbert. Era ciudat...

– Mama n-a ajuns încă în Surrey, spuse Calum S-a oprit să viziteze Londra. Îndată ce-l va vedea pe Blair, îți voi vorbi despre asta. Îți va plăcea foarte mult

Te Anau, Anna. Dar să fiți prudente amândouă când vă veți plimba prin regiunea îndepărtată de oraș. Te rătăcești cu ușurință. Și dacă vă duceți să vedeți fiordul Milford, informează-te, Victoria, pentru a ști dacă mai există riscul de avalanșe. Și când vei trece prin tunelul din muntele Homer...

– Da, dragul meu, spuse Victoria cu un zâmbet ușor ironic. Mulțumesc, dragul meu. Până la urmă, nu sunt decât o fetiță inocentă de douăzeci și nouă de ani....

– Imediat ce voi termina de curățat crengile copacilor, vă voi face o cafea în timp ce se pregătește Anna.

Anna avu impresia că era nerăbdător s-o vadă pe Victoria plecând. Oare ce era în scrisoarea aceea? De ce nu-i vorbea încă despre ea Victoriei? Și-i va vorbi într-o zi?

***

Străbătură Queenstown și înconjurară lacul Wakatipu pe la sud, înainte de a pătrunde în regiunea fiordurilor, pe coasta de vest. Lacul Te Anau, imens, o impresionă pe Anna prin frumusețe. Nenumăratele sale brațe se adânceau profund în colinele înalte, acoperite cu mărăcini și păduri dese. Cu mai puțin de treizeci de ani mai înainte, se găsise în această zonă încă neexplorată complet, o pasăre presupusă dispărută, takahe.

Cele trei bătrâne doamne ale Victoriei se numeau Eugenie, Hortense și Letitia. O invitară pe Anna să le viziteze casa, care era așezată într-un peisaj fără egal. Nu-și epuizau laudele referitoare la Victoria.

– Ne-a adus fericirea pe tavă! spuse Eugenie. Am vândut o mare parte din pământuri, dar pe nimeni n-a interesat această locuință mare... în afară de demolatori! Victoria ne-a salvat. Totul va fi pregătit pentru sezonul turistic.

Anna și Victoria hotărâră să le ducă pe cele trei surori la fiordul Milford, cel mai frumos dintre toate.

– Nu puteți să știți câtă plăcere ne faceți, spuse Hortense.

Ne place mult, dar este mult timp de când n-am mai mers acolo. Drumurile sunt prea grele pentru noi. Nu ne folosim de mașină decât pentru a merge în sat la Te Anau, sau la Mossburn și Gore. Am făcut și Marele drum al animalelor încolțite de mai multe ori când eram mici, cu părinții.

Această lungă plimbare era cunoscută ca cea mai frumoasă din lume... și cea mai grea. Dura trei zile, cel mai ades pe ploaie, cu torente de trecut prin vad, stânci abrupte de escaladat și nopți petrecute în refugii lipsite de confort. Dar era singurul mod de a vizita acel ținut de basm.

Era un soare strălucitor când se îndepărtară toate cinci de Colina cu cercelușilor – astfel era numită proprietatea celor trei surori. Cum plouase toată noaptea, cascade care nu existaseră în ajun acopereau cu valurile lor argintii culmile de granit. Când mașina ieși din tunelul din muntele Homer, Anna rămase cu gura căscată în fața frumuseții fiordului Milford. Apele sale limpezi, albastre ca safirul, străluceau și tremurau în soare, dominate de faleze amețitoare, care păreau să se prelungească în adâncurile abisale. Concertul sturzilor și al păsărilor de Malaezia era asurzitor.

Victoria le invită pe cele patru însoțitoare să prânzească într-un restaurant excelent, care domina fiordul. Cele trei surori petrecură, evident, cea mai frumoasă zi din viața lor.

– Este într-adevăr minunat, spuse Hortense, să redescoperi toate aceste frumuseți cu cineva care le vede pentru prima dată și care știe să le aprecieze cum o face Anna!

Ajunseră să vadă Colina cercelușilor la apusul soarelui și rămaseră să stea de vorbă în umbra care se intensifica a salonului celor trei surori.

Atunci, Hortense vorbi despre comorile de familie care se aflau la Sydney. Fuseseră date de tatăl lor celei mai mici dintre surori, când se căsătorise în Australia. Aceasta murise cu trei ani mai înainte, urmându-și după puțin timp soțul în mormânt. Singurul lor fiu era inginer în Indonezia. După înmormântarea mamei, lăsase toate comorile sale într-un loc de depozitat mobile din Sydney, pentru a nu suferi din cauza climei umede în care trăia el. Cum mătușile sale păstraseră casa veche, le propusese să le cedeze mobilele și obiectele de familie din trecut. Fiind incapabil să le deosebească de cele pe care părinții săi le cumpăraseră din banii lor, le ceruse mătușilor să se ducă ele însele să facă trierea.

La acest punct al povestirii, Hortense ezită, tuși și-i aruncă o privire surorii sale Letitia, care continuă:

– Suntem dispuse să acceptăm oferta lui Hal, nepotul nostru, draga mea Victoria. Dar, la vârsta noastră, călătoria ne sperie. Ai putea să vii cu noi? Evident, noi vom acoperi toate cheltuielile. Ne-am gândit că anticarul dumitale din Auckland ar putea fi interesat de toate aceste lucruri vechi. Gândește-te la asta. Nu vrem să te grăbim.

– M-am gândit, răspunse spontan Victoria. Vă însoțesc. Patronii nu vor ezita să facă o alegere de ansamblu....

***

Când Victoria o conduse pe Anna înapoi la Strathallan, aceasta din urmă, în ciuda tuturor splendorilor pe care le văzuse, simți un șoc în fața aleii de păducel. Era încă în plină floare.

Spre marea uimire a Annei, Calum nu-i propuse Victoriei să meargă cu ea la familia Sherbone. Ea se urcă la volan și bărbatul îi făcu un semn ușor din mână, spunând:

– Voi veni să te văd mâine după-amiază, draga mea.

Victoria porni motorul.

– Mai degrabă seara, dacă poți. Am foarte multe hârțoage de lichidat înainte de a pleca în Australia.

După cină, Anna, care remarcase aerul posomorât, îngrijorat al lui Calum și al bunicilor săi, nu se putu împiedica să întrebe:

– Mi-ar plăcea să-mi spuneți ce nu este în regulă. Sunt sigură că s-a întâmplat ceva, nu-i așa?

Kitty și Gilbert îi aruncară lui Calum o privire disperată.

– Este vorba despre o poveste destul de complicată, Anna. În ziua plecării tale, am primit din Buenos Aires o scrisoare îngrijorătoare. O femeie, care pretinde că se numește Rosita Drummond, afirmă că tatăl tău s-a căsătorit cu ea și are de la el un fiu, Alexo, care acum are șaisprezece ani. Un bărbat care se pretinde directorul unui cabinet juridic – fără îndoială avocat – deține dovezile; a alăturat o notă prin care revendică domeniul în folosul moștenitorului lui Alex. Mai exact, a luat legătura cu bunicii tăi, pentru a studia afacerea. Această Rosita povestește că Alex a părăsit-o pentru altă femeie și că i-a trebuit timp să găsească adresa părinților săi... Acum, Anna, aș vrea să știu dacă mama ta, înainte de a fi văduvă, ceruse și obținuse divorțul.

– Știu numai că a divorțat cu puțin timp înainte de a afla de moartea tatălui meu, cu mult înainte de a se recăsători...

Anna nu-și făcea griji pentru ea, ci era profund îngrijorată pentru bunici; tocmai primiseră o altă dovadă a lașității fiului lor. Oare câte vieți distrusese tatăl ei? Și dacă Gilbert, mereu foarte exigent asupra

problemelor de onoare, hotăra să le plătească o pensie alimentară, cum va face față acestei noi sarcini?

– Bunicule, spuse Anna, dacă toate astea sunt adevărate și vrei să-i ajuți, nu uita că eu voi lucra curând la Roxburgh. În definitiv, acest Alexo poate este un nepot de care veți fi amândoi mândri. Înainte să sosesc aici, nu știați nimic despre mine.

– Femeia aceea, spuse Gilbert, a trimis o fotografie color a ei și a fiului său. Nu mi-o imaginez deloc trăind aici. S-ar spune că este animatoare de cabaret. Privește...

Anna luă fotografia. Băiatul era foarte frumos, dar părea să aibă aproape douăzeci de ani, mai degrabă decât șaisprezece. Mama sa era o femeie scundă, provocatoare, îmbrăcată cu prost gust. Dar sud-americanilor le plăceau culorile aprinse... Era greu de judecat după aparențe.

– Nu cred că poate să fie fratele meu vitreg, obiectă Anna. Aparent, este prea în vârstă pentru asta. Poate este vorba despre o lovitură premeditată. Ar trebui făcută o anchetă. Mă duc imediat în camera mea, să văd dacă pot găsi data divorțului mamei în actele familiei.

În clipa în care îngenunche în fața valizei, îl auzi venind pe Calum. Se ghemui lângă ea. Schimbară o privire lungă.

– Aș fi dat orice pentru ca bunicilor tăi să nu le fie impusă această nouă încercare, spuse Calum cu o voce gravă. La vârsta lor, este mai mult decât pot suporta. Dar ai dreptate. Poate este vorba de o escrocherie. Aș vrea să cunosc reputația acestui intermediar. În tot cazul, voi face tot posibilul, cu notarul lor, pentru ca Gilbert și Kitty să fie scutiți.

Fără să-și dea seama ce făcea, Anna puse mâna peste a sa.

– Au pierdut un fiu, Calum, dar cu tine, au găsit un altul! Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă i-ai putea scoate din încurcătură!

– Nu este vorba doar de ei, Anna. Mă gândesc și la tine...

Tăcu câteva secunde, apoi cuvintele parcă îi veniră spontan pe buze.

– Oh, Anna! De ce oare n-ai venit aici anul trecut, în loc de anul acesta? De ce?

O atrase spre el, și aplecând capul, o sărută cu pasiune. În îmbrățișarea sa era mai mult durere decât bucurie. Anna se abandonă în brațele sale, și-și dădu seama că răspunsese sărutului său. Amândoi își veniră în fire și se îndepărtară unul de celălalt. Anna își duse dosul mâinii la gură și-l privi pe Calum cu ochi pierduți, plini de rușine.

– Dumnezeule, Calum! Ce facem? Ce se întâmplă cu noi? Și Victoria?

– Îmi pare rău, Anna. N-aveam dreptul să te fac să-mi cunoști sentimentele. Și Dumnezeu știe cât am luptat până acum pentru a mă feri de asta! Suntem nebuni! Am dorit întotdeauna să întâlnesc o femeie pe care s-o pot iubi cum tata o iubește pe mama, cum Gilbert o iubește pe Kitty. Până la urmă, mi-am spus că voiam imposibilul, că Victoria și cu mine ne-am putea înțelege bine. Într-adevăr, ne înțelegem bine, dar totuși nu este vorba de o mare dragoste. Victoria a trăit una, acum mult timp, și a suferit. N-aș vrea să-i pricinuiesc o nouă lovitură!

Anna se dădu puțin înapoi. Nu îndrăznea să rămână foarte aproape de el.

– Și te aprob, Calum. Cred că asemenea momente de nebunie se pot întâmpla oricui. Trăim amândoi prea apropiați, aici. Aș fi plecat dacă aș fi putut să-i părăsesc pe bunici, dar, ca tine cu Victoria, nu pot

să-i fac să sufere. Va fi mai ușor când te vei căsătorit și voi locui în anexă. Și eu voi lucra la Roxburgh, așa că nu vom fi tot timpul împreună.

Calum o privi cu intensitate.

– Atunci... nu sunt numai eu, Anna? Și tu?

Aceasta trebui să-și muște buza inferioară, pentru a o împiedica să tremure.

– Da, și eu, Calum, spuse cu o voce fermă. Și trebuie să ne oprim aici. Ah! Iată cutia pe care o căutam.

Răsfoi printre hârtii și brusc, îi întinse una lui Calum.

– Privește data divorțului mamei! Chiar dacă băiatul are acum șaisprezece ani, mama sa n-a putut să se căsătorească legal cu tata înainte de nașterea sa.

– Într-adevăr. Acum, să coborâm. Nu trebuie să rămânem aici.

Ușa camerei era deschisă.

În clipa în care erau gata să iasă, Calum o închise cu piciorul. Anna îl privi îngrijorată.

– Nu-ți fie teamă, spuse bărbatul cu un zâmbet puțin trist. Vreau doar să-mi imprim în minte trăsăturile tale. Poate nu voi mai avea niciodată ocazia să te văd atât de aproape.

Anna își ținu respirația.

Calum îi luă bărbia între degete, îi ridică fața și o mângâie îndelung cu privirea.

– Acum, draga mea, spuse în sfârșit, putem să coborâm.

În acea seară, înainte de a adormi, Anna se gândi că și ea avea o amintire minunată: acel sărut pasionat, în care Calum și ea își puseseră tot sufletul și nu va uita niciodată intonația din vocea sa, când îi spusese "draga mea!"

***

A doua zi, Victoria plecă în Australia cu cele trei bătrâne doamne. Calum le conduse la aeroportul din Dunedin și, la întoarcere, îi văzu la Roxburgh pe notarul și pe avocatul familiei Drummond. Studie îndelung cu ei conduita de a rezista în fața așa-zisei doamne Rosita Drummond. La rândul său, Anna obținu un post de îngrijitoare auxiliară la spital. Își va începe munca săptămâna următoare.

La Strathallan, se pândea în fiecare zi sosirea corespondenței. Oamenii legii din Roxburgh luaseră afacerea în mâinile lor, dar, ca primă dată, Rosita putea să scrie foarte bine direct familiei Drummond. Kitty îi reproșa acelei femei că-l făcea pe Gilbert să sufere, dar în același timp își spunea că dacă Alexo le era într-adevăr nepot, era de datoria lor să-l ajute, chiar dacă ar fi nelegitim.

Sâmbătă, după cafeaua din mijlocul dimineții, Calum le citi o scrisoare din Argentina, care tocmai venise.

Rosita primise veștile de la avocatul din Roxburgh și-i copleșea pe cei din familia Drummond cu reproșuri. Cum îndrăzneau să-i pună cuvântul la îndoială, în timp ce ea se consacrase pentru a-l face pe Alex fericit? Da, se spetise muncind pentru a-i oferi o casă și trei mese bune pe zi! Nu erau căsătoriți la nașterea copilului, mărturisea ea, dar își oficializaseră relația îndată ce aflaseră de divorț, iar Alex recunoscuse copilul. Va trebui timp pentru a obține duplicate. Nu putea încredința originalele la poștă, se știe bine! O mamă trebuie să-și protejeze fiul! Acel fiu, care avea în vene sângele familiei

Drummond! Ea suferise teribil pentru Alex, iar acesta o recompensase, după câțiva ani de viață în comun, fugind cu o femeie mai tânără și foarte frumoasă! Se refugiase cu ea în fundul unei regiuni, unde până la urmă își găsise moartea. Acum, că știau toate acestea, familia Drummond nu va ezita cu siguranță să-i trimită ajutoare, așteptând ca totul să fie legalizat.

Kitty plângea. Gilbert, cu chipul dur, dădu cu pumnul în masă.

– Calum! exclamă.

Vei duce această scrisoare la avocat chiar în această după-amiază! Femeia aceea nu se va atinge de nimic, atâta timp cât va rămâne vreo îndoială! Voi asigura viitorul acestui băiat dacă voi fi sigur că-mi este nepot, dar nu înainte!

Calum puse scrisoarea înapoi în plic.

– Oh! Dar nu este totul! spuse, scoțând o bucată de hârtie.

"M-am gândit bine, scria Rosita. Dacă nu primesc rapid un răspuns pozitiv de la dumneavoastră, îmi voi vinde mobilele pentru a lua avionul și a veni să vă văd, cu Alexo. Evident, voi aduce toate actele".

Annei i se făcu greață. Acel bilet semăna a șantaj. "Plătiți, sau sosesc!".

– Mă duc imediat să-l văd pe avocat, hotărî Calum ridicându-se. Am impresia că această femeie joacă totul pe o carte. Speră să primească un avans substanțial; și îndată ce-l va avea, nu vom mai auzi vorbindu-se de ea. De altfel, de ce n-a alăturat acestei scrisori certificatul ei de căsătorie? Cu siguranță, există mașini de copiat în orașul în care locuiește!

În acea seară, în timp ce priveau la televizor pentru a încerca să uite grijile, Calum spuse brusc.

– Am ceva important să vă aduc la cunoștință...

Gilbert opri televizorul și Calum reluă:

– Mama nu voia ca vestea să se răspândească foarte repede. Prietenii mei și ai lui Ian și Betty o vor afla pe rând, dar vouă nu pot să v-o mai ascund mult timp. Iată: mama a aflat că Yvette l-a părăsit pe Blair, acum aproape trei ani. A plecat să trăiască în Spania cu un bărbat de care se îndrăgostise. În realitate, nu fusese în toate mințile. Șase săptămâni mai târziu, a început să aibă amețeli și s-a constatat că avea o tumoare pe creier. Amantul a părăsit-o; atunci, i-a telefonat lui Blair, care a venit imediat cu avionul s-o ia. A îngrijit-o cu devotament până când a murit, acum optsprezece luni. N-a vrut să vorbească despre asta, pentru a nu-i despărți pe părinții noștri. Știa foarte bine că, la primul semn, mama va lăsa totul aici pentru a merge să se ocupe de el și de copiii lui. A vrut de asemenea să dovedească faptul că și-a regăsit echilibrul și că era capabil să-și crească singur copiii, dar cu ajutorul zilnic al unei femei de serviciu. Mama va rămâne acolo un anumit timp. Adaugă că Blair și-a croit un drum. Este extrem de mulțumit de situația sa și în nici un caz nu se gândește să vină să trăiască aici.

Când se culcă, Anna își aminti brusc de un amănunt. Oare de ce o mințise Calum pe Victoria că mama sa nu-l văzuse încă pe Blair? Dar nu era chiar o minciună, deoarece mama sa îi ceruse să nu vorbească imediat...

Câteva zile mai târziu, într-o dimineață, înainte ca Anna să plece la spital, Calum anunță că lua în aceeași zi avionul spre Australia.

– Victoria mi-a scris că are mult de muncă și că a hotărât să-și prelungească sejurul. De altfel, cele trei bătrâne doamne nu par grăbite să se întoarcă și nu vrea să le lase singure acolo. Călătoria aceasta va fi pentru mine o relaxare. Am nevoie de ea. Și n-am văzut de mult Sydneyul.

Plecase cu mașina sa, în intenția de a o lăsa la aeroportul din Dunedin. Credea că va lipsi o săptămână sau două.

Anna își puse multe întrebări. Poate Calum se simțea foarte jenat de ceea ce se întâmplase între ei în acea seară? Și Victoria îi lipsea probabil mult…

Dar în zadar își spuse că viața îi va fi mai ușoară în absența lui Calum, se simțea descumpănită și teribil de singură.

Capitolul 10

Toată lumea fu stupefiată văzându-le pe cele trei bătrâne doamne întorcându-se fără Victoria. Ele telefonară familiei Sherbone pentru a le spune că fiica lor se hotărâse să mai rămână puțin în Australia.

Grace Sherbone sună imediat la Strathallan pentru a-i anunța vestea lui Kitty, dar aceasta din urmă fiind în grădină, vorbi cu Anna.

– Când am aflat despre asta, spuse mama Victoriei, le-am întrebat pe bătrânele doamne dacă îl văzuseră pe Calum. Când ele au plecat, acesta încă nu sosise. Calum mi-a împărtășit dorința sa de a-i facă o surpriză.

A renunțat să-i explice Victoriei prin scrisoare ce se întâmplase cu Blair și mi-a cerut să nu-i vorbesc nici eu despre asta. A avut dreptate s-o anunțe prin viu grai. Este mai ușor. Sunt puțin îngrijorată pentru Victoria. Începuse să-și regăsească pofta de viață, să iasă din cochilie. Iar tu ai ajutat-o enorm.

– Eu, exclamă Anna. Cum asta?

– Nu știu, dar de când ești aici s-a relaxat, nu se mai resemnează să răspundă "da" la tot ce spune Calum. Aș vrea să-ți mulțumesc,

Anna, mai ales după tot ce ai făcut pentru Sophy și pentru Philip al meu. Acum sunt fericiți și ție ți-o datorează!

Anna se simți emoționată până la lacrimi. La urma urmei, Grace i-ar fi putut reproșa că este fiica lui Alex Drummond.

***

O săptămână mai târziu, Anna avu un șoc când doctorul care-l îngrijise pe Calum și pe Barney, în seara sosirii sale, o întrebă în timp ce bea cu ea o ceașcă de cafea:

– Oare vaccinul lui Calum împotriva variolei a prins bine? Sunt puțin îngrijorat...

– Un vaccin... răspunse Anna, stupefiată. Ce vreți să spuneți?

Doctorul o privi cu un zâmbet puțin ironic.

– Haide, domnișoară infirmieră, știi foarte bine că trebuia să se supună mai multor vaccinuri înainte de a pleca în călătorie!

– Știu un lucru: neozeelandezii nu sunt obligați să se vaccineze pentru a merge în Australia. Nu este de străbătut decât o bucățică de mare. Oricum, a plecat brusc, dintr-o toană. Era nerăbdător s-o vadă pe Victoria.

Doctorul lăsă ceașca, dezolat.

– Dumnezeule! N-am respectat consemnul. Calum îmi ceruse să nu vorbesc despre asta nimănui. Am fost convins că la Strathallan se știa... La punctul în care am ajuns, pot să-ți spun ceva mai mult. Mi-a cerut să-i fac injecțiile pretinse pentru sosirea în Anglia. Mama sa îi scrisese să fie pregătit de plecare dacă va avea brusc nevoie de el.

Cred că este vorba despre Blair. Dar, până la urmă, poate mama sa nu l-a chemat. Poate să fie acum la Sydney, cu Victoria. Evident, să nu spui nimic despre asta la Strathallan, și nici mamei Victoriei.

– Nu vă faceți griji. Nu voi vorbi nimănui. Treaba aceasta îl privește doar pe Calum. Dacă nu vor ca voiajul lui Calum în Anglia să fie cunoscut, poate Victoria rămâne la Sydney pentru a-i acoperi absența. Toată lumea îl crede cu ea. Poate a pus alibiul la punct cu Victoria, prin telefon...

A treia zi seara, sună telefonul. Anna se duse să răspundă.

– Este o comunicare internațională, spuse centralista. Domnul Calum Doig o solicită din Buenos Aires pe domnișoara Anna Drummond.

– Din Buenos Aires? întrebă Anna, tresărind. Anna Drummond la aparat. Dați-mi-l!

Kitty și Gilbert se ridicaseră, cu fețele îngrijorate.

– Totul este în ordine, dragii mei, spuse Anna. Nu este Rosita. Este Calum... Dar mă întreb ce s-a dus să facă acolo?

– Alo? Anna? Bunicii tăi sunt în apropiere?

– Da.

– Spune-le imediat să nu se neliniștească. Alexo nu este nepotul lor. Se numește Alonso. Era o încercare de escrocherie. Nu te gândi la prețul convorbirii, Anna. Repetă-le lui Kitty și Gilbert ceea ce tocmai ți-am spus.

Aceasta o făcu. Apoi:

– Calum! Te credeam la Sydney...

– Nu m-am dus acolo. Am venit direct aici. Era singurul mod de a rezolva rapid această afacere. Îți voi explica totul și vei repeta treptat, pentru a nu-i face pe bunici să aștepte cu nerăbdare. Apoi mi-i vei da

la telefon. Ești gata? Rosita a fost căsătorită cinci ani cu un argentinian. Alonso este fiul acelui bărbat. Aveai dreptate. Are aproape douăzeci de ani. După toate aparențele s-a născut înainte de venirea lui Alex în America de Sud. Rosita și soțul său țineau o pensiune de familie. Alex n-a petrecut decât două nopți acolo. Dar drama de la mină a făcut multă vâlvă în Argentina. Așa-zisul jurist care se ocupa de interesele Rositei, nu era decât fratele său. Este un detectiv particular extrem de dubios. A crezut că va fi ușor să escrocheze un bătrân cuplu. Am rezolvat rapid afacerea și acel bărbat este acum sub supravegherea poliției. Dar nu este totul. Am niște vești minunate, Anna. M-am dus în acel mic sat de mineri. Nu-ți poți imagina mizeria care domnește acolo! Este locul în care a trăit Alex cei doi ani care i-au precedat moartea. A făcut fără odihnă tot posibilul pentru a îmbunătăți soarta acelor oameni amărâți. S-a luptat pentru a le pune în valoare drepturile. Într-adevăr, se schimbase radical. Aduc dovezi. Deși n-a fost catolic, i s-a ridicat un mormânt foarte frumos în cimitir, în mijlocul tuturor celor care au murit cu el. Deocamdată mă opresc aici. Victoria a fost de acord cu mine să vă las să credeți că eram cu ea la Sydney. Noapte bună, Anna. Dă-mi-i pe bunici. Voi fi la Strathallan miercuri.

Când Kitty închise telefonul, avea, ca și Gilbert, ochii plini de lacrimi. Dar Anna văzu pe buzele lor un zâmbet minunat.

– Este ca și când Alex s-a întors realmente printre noi, aici, la Strathollan! murmură Kitty. L-am regăsit așa cum era când era mic, nu-i așa Gilbert? La început, ne-am gândit să-i repatriem cenușa, pentru ca să fie înmormântată în cimitirul din Crannog, lângă strămoșii săi. Nu regret că l-am lăsat acolo! Locul său este printre toți nefericiții pe care a vrut să-i salveze.

Zilele următoare părură să se scurgă cu o încetineală nesfârșită. Anna avea impresia că nu va mai sosi niciodată ziua de miercuri. Calum era promis Victoriei și știa bine că se vor căsători în câteva luni, dar nu se putea împiedica să se gândească la întoarcerea lui, cu bucurie. Cu siguranță, își dăduseră întâlnire într-un aeroport din Noua Zeelandă, și vor reveni împreună...

Anna uitase să-l întrebe pe Calum ora sosirii avionului. Calculă cu Kitty că va fi acolo cu siguranță puțin înainte de cină. În acea miercuri, era o vreme minunată. Dar, Doamne, ce lungă era așteptarea!

În spatele grădinii, salcia plângătoare își întindea umbra peste pârâul limpede, ale cărui maluri erau acoperite de ferigi. Florile lui Kitty parfumau aerul.

Annei îi plăcea foarte mult grădina de zarzavat: domeniul lui Gilbert. Ea însăși era de nedescris. Castraveții creșteau cât vedeai cu ochii și fragii se înroșeau ușor. Alei mici, foarte curate, despărțeau rândurile de tufe de zmeură, care promiteau o recoltă bogată. Gilbert petrecea ore întregi adunând pământul în mușuroaie în jurul prazului și a țelinei și răsădind lăptucile, care figurau în fiecare meniu. Vorbea cu mândrie despre dovlecii săi, ale căror flori de aur încercau să ia cu asalt arborii vecini.

După îngrijorarea din ultimele zile, Kitty și Gilbert se adânciseră din nou în micile bucurii de fiecare zi de la Strathallan.

Tocmai smulgeau amândoi buruienile, când sună telefonul. Anna zbură acolo. Cu siguranță, era Calum, care suna de la aeroport, pentru a preciza ora întoarcerii sale...

Era mama Victoriei.

– Calum va fi curând la voi, spuse aceasta.

Făcu o pauză, ca și când aștepta un comentariu.

– Da, spuse veselă Anna. Victoria se întoarce cu el?

– Haide, Anna cea zăpăcită! Știi bine că avioanele din America de Sud nu trec prin Australia pentru a veni în Noua Zeelandă!

– M-am gândit că se vor întâlni la Auckland, sau la Dunedin.

– Nu. Ea nu se întoarce încă. Spune-mi, probabil ești fericită să-l vezi pe Calum întorcându-se?

– Oh da! Din fericire, miercurea este ziua mea liberă de la spital. Voi fi atât de fericită să-l aud povestind tot ce a putut afla despre tata.

– Poate Calum a făcut în așa fel încât să se întoarcă tocmai într-o miercuri.

– Oh nu! Cu siguranță, este o întâmplare!

Grace Sherbone făcu o pauză lungă, apoi declară cu o voce fermă:

– Anna... când Calum îți va povesti totul, să-i spui că sunt întru totul de acord cu el, fără nici un gând ascuns. Nu, nu! Nu mă întreba nimic. Vei afla curând. Dar nu uita ce ți-am spus.

Anna nu le vorbi bunicilor despre aceste cuvinte de neînțeles și nu încercă să le înțeleagă. Kitty tăiase un curcan și tocmai îl pusese la fript în cuptor. Era deja după-amiază târziu. Gilbert curățase mazărea, așezat pe o treaptă în fața grădinii, pe care o privea din când în când zâmbind.

– Acum, decise Kitty, să mergem să ne punem la patru ace. Voi îmbrăca noua mea rochie albastră, plisată toată.

– Bună idee, bunico! Se va potrivi perfect cu părul tău alb, ochii albaștri și obrajii roz.

– Și tu, Anna, îți vei pune rochia cu dungi albe și aurii. Îmi place mult. Calum n-a văzut-o încă. N-ai început s-o porți decât după plecarea sa, când s-a făcut într-adevăr cald.

Să se facă frumoasă pentru Calum? Era ridicol! Totuși, acceptă. Kitty voia ca întoarcerea copilului minune să fie o sărbătoare pentru toată lumea.

Anna făcu un duș călduț și se pudră cu talc cu santal. Se pieptănă, îmbrăcă rochia și coborî să-i ceară lui Kitty să-i încheie fermoarul. Era o rochie fără mâneci, cu decolteu rotund; cute adânci porneau de la talie. Drept singură bijuterie, purta o brățară groasă din bronz, care-i punea în evidență pielea bronzată de soare.

Gilbert aduse mazărea în bucătărie. O strânse pe Anna în brațe și o sărută.

– Ei, tânără fată! Ești vara întruchipată!

Anna îl sărută la rândul său, râzând.

– A sosit în sfârșit corespondența, spuse Gilbert. Am văzut în depărtare praful de la mașina poștală. Mă duc s-o iau.

– Nu, bunicule. Lasă-mă să mă duc eu. Plimbarea îmi va face bine. Tu, mai trebuie să te schimbi.

Merse prin iarbă, pe marginea aleii, pentru a-i simți atingerea răcoroasă pe glezne. Păducelul se ofilise, dar privindu-l mai de aproape, se putea vedea câte o minusculă floare ce va înroși aleea toamna.

Ajunsă la drum, scoase corespondența din cutie. Era o scrisoare pentru Calum; privi numele expeditorului, pe dosul plicului: era prietenul său, Doug Fenton, căruia îi datora acea zi minunată petrecută pe malul mării, câteva săptămâni mai înainte.

Pentru ea, două scrisori de la niște prietene din Fidji și o a treia... din Londra. Nu cunoștea pe nimeni acolo! O întoarse și văzu numele de pe dos... Era Victoria!

Fără să știe de ce, picioarele începură să-i tremure.

Se așeză pe o piatră mare, la rădăcina celui de-al treilea tufiș de păducel. Înainte de a deschide plicul, puse jos restul corespondenței. Ștampila poștei indica aeroportul din Londra...

"Draga mea, Anna,

Probabil te va mira această scrisoare scrisă printre nori, undeva între Los Angeles și Londra... doar dacă mama nu s-a grăbit să-ți povestească totul. I-am telefonat înainte să plec din Sydney, cerându-i să tacă.

Anna, m-am despărțit de Calum. Prin scrisoare, din Sydney. Voiam s-o fac de un anumit timp, dar n-am avut curaj. Am suferit prea mult când m-a părăsit Blair, pentru a-i putea impune aceeași durere lui Calum. Dar în fond, astăzi știu foarte bine că s-a logodit cu mine din milă. M-am agățat de el, pentru că era fratele lui Blair.

Unele persoane se pot mulțumi să fie în cazul cel mai rău, dar eu nu. Sunt prea integră pentru asta. Mă detestam că-l înșelam pe Calum în legătură cu adevăratele mele sentimente. Trebuia să fie liber să caute pe cineva care-l va iubi cu adevărat!

Am lipsit când ai sosit la Strathallan. Aș fi putut să mă întorc mai curând, dar aveam nevoie să mă gândesc pentru a ajunge în sfârșit la o hotărâre. Când l-am reîntâlnit pe Calum, n-am avut curajul să-i vorbesc. Mereu acea amintire a durerii mele și teama de a-l face să sufere...

În seara logodnei lui Philip și a Sophyei, în casa părinților mei, am remarcat modul în care te privea Calum. Ceva din vocea, din privirea sa, din tachinările voastre, m-a umplut de speranță. M-am gândit că,

în sfârșit, Calum începea să-și cunoască mai bine inima, că va înțelege curând că logodna noastră era lipsită de temei.

Dar totuși, n-am avut inima să ne despărțim nici în acea zi, nici în cele următoare. Este greu să spui aceste lucruri în față. Așa că am făcut-o printr-o scrisoare, din Sydney. Oh, Anna! Cât sunt de fericită că, îndată ce a aflat, Calum nu mi-a spus că Blair era văduv! Dacă ar fi făcut-o, cu siguranță nu ne-am fi despărțit. Altfel, ar fi putut crede că-l părăseam pentru a mă căsători cu fratele său!

Îndată ce Calum a primit scrisoarea mea de despărțire, mi-a telefonat, de la poșta din Alexandra, pentru a fi sigur că nimeni nu va ști și mi-a vorbit despre Blair. Mi-a spus că mama sa îi ceruse printr-o scrisoare să vină s-o vadă în Anglia, fără să-mi vorbească despre asta. Voia să știe dacă mă iubea cu adevărat, cum iubești o viitoare soție. Întotdeauna crezuse că nu era cu putință. Dar principalul motiv al demersului său era următorul: dacă Blair îi ascunsese adevărul despre Yvette, era pentru că voia să aștepte un an înainte de a-mi vorbi mie despre asta. În timpul acestui an, voia să dovedească faptul că se putea ocupa singur de copii. Astfel, se gândea, nu voi crede niciodată că mă va cere în căsătorie pentru a le servi de mamă.

Se pregătea să-mi scrie pentru a-mi propune să-l întâlnesc la Londra, când a aflat că tocmai mă logodisem cu Calum. Acum sunt liberă, Anna! Acest avion mă conduce la adevărata mea destinație! Probabil acolo voi continua să-mi profesez meseria. Asta ne va ajuta financiar. Dar mai ales vreau să mă consacru lui Blair și copiilor săi, Beth și Michael.

L-am sfătuit pe Calum, care mi-a mărturisit dragostea sa pentru tine, să nu-ți declare prea repede. Ai putea într-adevăr crede că se mulțumește cu tine, după ce m-a pierdut. Ar fi o greșeală regretabilă!

Sper cu ardoare ca la întoarcerea lui din Argentina să găsești alături de el o fericire asemănătoare celei pe care mă pregătesc s-o trăiesc eu cu Blair. Te implor, Anna, nu lăsa ca această primă logodnă să strice o fericire pe care o meritați din plin! Știu că bunicii tăi vor fi încântați! Promite-mi, Anna, că vom rămâne bune prietene. Ne vom scrie deseori. Și veți veni amândoi să ne vedeți, nu-i așa, cu Kitty și Gilbert! Aș vrea atât de mult să vă primim la noi acasă, pentru un lung sejur!

Te sărut cu drag, Anna. Și Dumnezeu să vă binecuvânteze, pe tine și pe Calum!

Victoria"

Așezată pe piatra sa, Anna privea în gol, impresionată. Lăsă ochii în jos și mângâie cu vârful degetelor plicul acela care-i aducea cea mai mare bucurie din viața sa.

Acum, înțelegea cuvintele misterioase ale mamei Victoriei. Dumnezeule, cât de amabili erau toți! Alte amintiri apărură. Grace Sherbone spunându-i că cei doi copii ai săi îi semănau tatălui lor. "Când iubesc, este pentru totdeauna!" Și Anna putea să-și amintească anumite lucruri cu bucurie, fără nici cel mai mic sentiment de vinovăție... plimbarea sa cu Calum, răsăritul și apusul de soare... modul în care el îi încălzea picioarele, în seara în care îi fusese atât de frig... acel sărut involuntar pe care i-l dăduse când căuta actele de divorț... și acea privire lungă, dureroasă ca un adio, cu care îi mângâiase fața.

Zâmbea încă amintirilor, când o mașină venind dinspre Crannog ieși din ultimul viraj care preceda portalul de la Strathallan. Frânele scrâșniră, oprindu-se la al treilea tufiș de păducel. Anna se ridică.

Foile de hârtie de la Victoria căzură în iarbă.

– Îmi place să văd o femeie zâmbind îngerilor când se crede singură!

Calum plecă ochii și văzu hârtiile împrăștiate.

– Oh, Anna, Anna! Sper că scrisoarea aceasta vine de la Victoria?

– Da. Oh, da, Calum! Tocmai am citit-o, dragul meu. Oh, Calum Calum, Calum!

Erau singuri pe lume. Se sărutară, se despărțiră pentru a se privi, se sărutară iar, strânși unul lângă celălalt. Își atinseră fața, ca pentru a-și dovedi că nu visau.

Apoi, Calum spuse râzând:

– Dragostea mea, să strângem aceste foi. Le va lua briza. Imaginează-ți că trece un necunoscut și le găsește... De fapt, n-ar fi atât de grav. Va veni clipa când tot districtul va ști.... Apropo, ne va fi greu să dăm explicații înainte de a insera un anunț în "Otago Times". Am o idee! Mâine vom merge s-o vedem pe doamna de Paget. Va fi atât de fericită să fie prima care află vestea, după familie! Și înainte de sfârșitul săptămânii, Crannog, Roxburgh și Alexandra vor fi la curent!

Anna luă un aer de reproș.

– De ce nu mi-ai spus nimic înainte să pleci în Argentina, Calum?

– Haide, Anna dragă! Chiar crezi că aș fi fost în stare să fac o declarație în fugă, cu o jumătate de oră înainte de a-mi face valizele? Și nu aveam mintea liberă, Anna. Eram preocupat de tot ce se întâmpla acolo, Anna!

Am adus un cadou minunat pentru bunicii tăi.

Acesta îl ținea în brațe, ca și când îi era teamă să nu-și vadă fericirea prefăcându-se într-un nor și dispărând.

– Ce este acest cadou? O fotografie de la mormântul tatălui meu?

– Aduc multe fotografii din satul de acolo, dar este vorba despre altceva. Pentru ei, va fi o dovadă dureroasă, dar le va aduce o mare bucurie. Este o scrisoare pe care le-a scris-o tatăl tău în ziua morții sale. Vreau să fie amândoi singuri când o vor citi. Alex își povestește reabilitarea. A așteptat mult timp înainte de a le vorbi despre asta, pentru ca ei să nu creadă că era vorba de un capriciu de moment. Și-a petrecut acei doi ani făcând bine în jurul său. Știa că aceasta era adevărata sa vocație. În scrisoare, le aduce la cunoștință părinților că și-a părăsit soția și un copil; această soție, spune el, a cerut divorțul și speră că-și va găsi fericirea. Le cere de asemenea părinților săi să-i ierte toate necazurile pricinuite. Scrisoarea a fost semnată și a scris chiar pe plic numele "domnul și doamna Gilbert..... N-a putut merge mai departe, cu siguranță din cauza sirenei de la mină care anunța catastrofa în care a pierit. În sat, locuia la o femeie foarte cumsecade, deja foarte în vârstă. Nu știa decât câteva cuvinte englezești pe care o învățase el, și n-a înțeles că scrisoarea aceasta era destinată părinților săi. A crezut că Gilbert era un nume de familie și n-a știut ce să facă până la urmă cu ea. A pus-o în biblie și a așezat cartea lângă o mică statuie a Fecioarei, sperând că, dacă-i va plăcea lui Dumnezeu, într-o zi va veni cineva s-o ia. S-a rugat pentru asta în fiecare zi. Acum, Anna, să mergem să-i vedem pe bunicii tăi. Cred că ar fi mai bine să-i facem să citească scrisoarea înainte de a le anunța vestea cea mare.

– Da, Calum. Sunt sigură că vor plânge; și apoi, vor fi foarte bucuroși să afle că vom trăi în...

Se opri brusc și luă un aer indignat.

– Ia ascultă, Calum Doig! Mi-ai spus adineaori că nu-ți era suficientă o jumătate de oră pentru a-mi face o declarație... Pot să-mi permit să fac observația că încă nu mi-ai cerut mâna?

Cum aș putea să știu că ai intenția să te căsătorești cu mine?

Intrând în joc, Calum luă un aer îndurerat.

– Mi-a fost atât de frică să nu primesc un refuz! Oricum, mi-am asumat un risc: ți-am cumpărat deja cadoul de nuntă...

– L-ai cumpărat înainte să... Ah da, înțeleg, ai profitat de ocazia sejurului în America de Sud, pentru a cumpăra o bijuterie care nu poate fi găsită decât acolo...

– Nu este o bijuterie. L-am cumpărat la aeroportul din Dunedin, înainte să părăsesc Noua Zeelandă.

– Am ghicit! Îmi oferi niște ilustrate. Este tot ce se poate găsi în prăvăliile din aeroport!

– L-am cumpărat prin telefon. Vânzătorul a fost Doug Fenton. Cadoul meu are patru pereți și o terasă de unde se poate vedea soarele apunând pe mare.

Anna luă aerul unui copil care vede pentru prima dată un pom de Crăciun.

– Casa căpitanului Nas Albastru? Cred că visez! Să locuiesc la Strathallan... să-mi petrec vacanțele în casa aceea minunată... Dar cum faci pentru a o plăti? Oh! Ai o scrisoare de la Doug... dar...

– Nu există "dar". Casa nu este încă a noastră. Am plătit un acont... și pentru restul, va trebui să mă bazez pe un preț ridicat al lânii. Am profitat de ocazie. Dong s-a mutat în insula de nord. Și-a cumpărat o vilă pe o plajă vecină cu Auckland. Ne vom petrece luna de miere în casa căpitanului Nas Albastru! Îți dai seama? Va fi în februarie.

De acord? Îi vom telefona chiar în această seară mamei tale și tatălui tău vitreg, pentru a-i invita la nuntă. Îi vom anunța de asemenea pe mama, pe Blair și pe Victoria...

– Calum! Dacă-ți vei petrece timpul telefonând în toate direcțiile, nu vom reuși să plătim niciodată această casă.

– Nu-ți face griji. Ar fi stupid să ne zgârcim în asemenea împrejurări. Acum, să mergem să-i vedem pe Kitty și pe Gilbert. Dar să nu uiți: le vom da scrisoarea de la Alex înainte de a le anunța marea surpriză.

Așa că fură foarte mirați să-i vadă pe Kitty și pe Gilbert, mână în mână în ușa casei, cu ochii plini de malițiozitate.

– Ei bine, gata, Calum? întrebă Gilbert. V-ați hotărât? Începusem să ne întrebăm dacă se va întâmpla într-o zi!

Rareori Calum era văzut depășit de evenimente.

– Ei poftim! exclamă. De unde știți...

– Grace Sherbone, spuse Kitty, a venit să mă vadă într-o după-amiază în care Anna lucra la spital. Primise o scrisoare de la Victoria. Era atât de fericită, încât nu s-a putut stăpâni să-mi povestească totul!

În aceeași seară, mult mai târziu... Kitty și Gilbert luară cunoștință despre scrisoarea în același timp impresionantă și reconfortantă a lui Alex. Familia Sherbone, tatăl lui Calum, Ian, Betty și copiii lor erau prezenți. Se telefonase la Hong Kong și în Anglia.

Tatăl lui Calum o luă deoparte pe Anna și-i spuse la ureche:

– Cu siguranță, ești fata pe care aș fi ales-o pentru fiul meu!

Mica Maggie o luă înainte, referitor la căsătorie.

– Sunt prea mare pentru a purta doar un buchet de flori! Voi fi domnișoară de onoare!

Fratele său mai mic, Bill, întinse respectuos un deget în direcția lui Calum, spunându-i Annei:

– Sper că nu te va schimba!

– Cum vrei să mă schimbe?

– Căsătorindu-se cu tine!

– Da, adăugă fratele său. Ne este teamă să nu-ți interzică să te cocoți în copaci, să faci roata, să...

– Va face tot ce vrea! spuse Calum. Dar n-am văzut-o niciodată făcând roata! Iată o noutate!

– Este ca și Kitty pentru mine, spuse Gilbert râzând. Anna de Strathallan nu va înceta să te cucerească! Îți garantez că nu te vei plictisi nici o clipă cu ea!

– Poate sunt indiscrect, Calum, spuse Ian, dar aș vrea să știu când i-ai făcut declarația... Am văzut praful ridicat de mașina ta și o jumătate de oră mai târziu, Kitty ne-a telefonat pentru a ne spune vestea cea mare. Eu, în seara în care am vrut s-o cer pe Betty de soție, am avut nevoie de două ore și jumătate pentru a-mi face curaj... și a avut tupeul să-mi spună că am fost lipsit de curtoazie!

Toată lumea râse, apoi Anna exclamă cu indignare:

– Încă n-a făcut-o, Ian! Privindu-l, este o treabă care se înțelege de la sine!

– Bun! spuse Calum. Trebuie neapărat s-o fac, altfel voi fi copleșit de rușine pentru tot restul vieții mele. Am văzut un corn de lună pe cer. Probabil se reflectează în lacul de la baraj. Este locul ideal pentru o declarație, pentru că declarație va fi! Toți ascultară în tăcere pașii lor îndepărtându-se. Apoi tatăl lui Calum ridică din nou paharul.

– Să ținem un toast, spuse acesta și cu atât mai rău dacă nu sunt aici!

Le zâmbi lui Kitty și lui Gilbert, care se țineau de mână așezați pe canapea.

– Pentru Strathallan! Pentru generațiile care se vor naște!

Și acum, că viitorul este limpede, Anna și Calum să nu-și mai amintească niciodată deviza familiior Drummond și Doig: "Privește pe unde mergi!"

Sfârșit